

Astralcançons

fan
tra
gin
ers

EDITORIAL LLUÏRE DEL FANTÀSTIC

Reconeixement - No Comercial - Sense Obra Derivada

4.0 Internacional (CC BY-NC-ND 4.0)

Això és un resum fàcilment llegible (i no un substitut) de la llicència.

Sou lliure de:

Compartir — copiar i redistribuir el material en qualsevol mitjà i format

El llicenciador no pot revocar aquestes llibertats, sempre que segueixi els termes de la llicència.

Amb els termes següents:

Reconeixement — Heu de reconèixer l'autoria de manera apropiada, proporcionar un enllaç a la llicència i indicar si heu fet algun canvi. Podeu fer-ho de qualsevol manera raonable, però no d'una manera que suggereixi que el llicenciador us dona suport o patrocina l'ús que en feu.

No Comercial — No podeu utilitzar el material per a finalitats comercials.

Sense Obra Derivada — Si remescleu, transformeu o creeu a partir del material, no podeu difondre el material modificat.

No hi ha cap restricció addicional — No podeu aplicar termes legals ni mesures tecnològiques que restringeixin legalment a altres de fer qualsevol cosa que la llicència permet.

Avisos:

No heu de complir amb la llicència per als elements del material en el domini públic o quan el seu ús està permès per l'aplicació d'una excepció o limitació dels drets d'autor.

No es donen garanties. La llicència pot no ser suficient per autoritzar la utilització que en voleu fer. Per exemple, altres aspectes com la publicitat, la privacitat, o els drets morals poden limitar la forma d'utilitzar el material.

Astralcanães

by: Josep Albanell, Ferran d'Armengol, Pablo Arreche, Fernando Cañadas, José Luis Carrasco, Edgar Cotes, Ester Enrich Coma, Alícia Gili, Sergi G. Oset, Toni de l'Hostal, Tony Jim, Josep Lledó, Francesc Marí, Òscar Pàmies, Jamie Wahls.

Fantragers. Editorial lliure del fantàstic

www.fantragers.cat

Sueca, maig 2018

Astralcançons

Josep Albanell

Ferran d'Armengol

Pablo Arreche

Fernando Cañadas

José Luis Carrasco

Edgar Cotes

Ester Enrich Coma

Alícia Gili

Sergi G. Oset

Toni de l'Hostal

Tony Jim

Josep Lledó

Francesc Marí

Òscar Pàmies

Jamie Wahls

El forat

Josep Albanell

*A la Carme i en Vicent:
per a filosofar sense transcendència.*

I ara, senyors, la més gran i esborronadora meravella natural de tots els temps. Poden acostar-se a la barana, però no provin pas de saltar-la: hi ha un dispositiu de seguretat (electrònic, és clar), que els fregiria en un obrir i tancar d'ulls. I, per altra banda, encara que s'hi acostessin més, tampoc no veurien altra cosa que el que ara veuen: no re. Perquè això, senyors, és el re de veritat, el buit, el buit absolut, el buit còsmic, el buit metafísic, el buit per definició, per excel·lència. Apa! I com és això? Com es va produir?, em preguntaran, encuriosits —legítima curiositat, val a dir—, vostès. Doncs qui ho vulgui saber que pari l'orella que engego l'explicació. Oi, Sí. Sembla ser, diuen, que en Joanet Parpal (d'altres investigadors creuen que es tracta d'en Joanot Puntal, però vostès ja comprenen que aquí, el nom, l'individu, és el de menys, en Joanet Parpal, deia, doncs, tornava una nit a casa seva a les tres de la matinada, borrarxo com un gat fart de segí, per l'avinguda Maragall. I sembla ser, també, que es va entrebancar i va fer un mal gest amb el peu. I ja hi vam ser! Vostès, que fan cara de ser persones prou llegides, ja deuen saber que el nostre univers no és únic. Què dic, únic! Estem materialment sebollits en un brou d'universos paral·lels, tangents, transversals, perpendiculars, convergents, divergents, i dali per on vulguis! I els uns estan separats dels altres per unes pel·lícules (membranes, fronteres o el que sigui) finíssimes, però d'allò més infranquejables. Ara que, ja se sap, sempre hi ha la possibilitat d'un accident. I això va ser el que va passar aquella nit. Al fer un gest *no usual* (diuen els entesos que és molt important això de *no usual*) amb el

peu, la sabata va relliscar per la nostra realitat fins a topar amb un punt momentàniament feble (degut, potser, segurament, a la distorsió de l'espai) de la membrana divisòria, i es va esllavissar una mica —uns mil·límetres, unes micres, un no re, però n'hi va haver prou— cap a un altre univers —un d'aquests infinits universos que ens envolten, que estan aquí, aquí mateix, a l'altra banda del paper de fumar que ens fa de partió— i es va produir la catàstrofe. Tothom sap que cap d'aquests universos no pot posar-se en contacte entre si, ja que cadascun és l'oposat de qualsevol altre, com si diguéssim que l'un sempre és el negatiu de qualsevol veí. L'univers que vulgueu, que no sigui el nostre, és l'anti-univers, ja m'enteneu, mira, que s'exclouen mútuament, com el gat i el gos, vaja, però en pitjor, en molt pitjor, en pitjoríssim, garrameu de mèu-mèu! I doncs! On érem? Ah! La punta, sí. Ei. La punta de la sabata que, malauradament, va travessar la partió, va provocar l'encontre d'una part de matèria amb la corresponent anti-matèria (s'estima que en el mateix moment i el mateix lloc, però a l'inrevés, un anti-Joanet Parpal havia travessat, també, des de l'altra banda, el tel que separava els dos desgraciats, i les dues puntes de sabates van coincidir, és clar). L'explosió fou d'aquelles que omplen de cucs les orelles i feines a tapar-se-les. Però el que va ser veritablement terrible fou que la punta de la sabata d'en Joanet va desaparèixer. Així mateix, com els ho dic: va desaparèixer. No es donava aquí el cas de la desintegració: la matèria no es transformava en energia, com diuen que passa, sinó que es fonia com si fos gel al mig de l'estiu i al ple del sol. Bufa, noi! On hi havia hagut cuiro, pell de verro o de vedella, o bé vés a saber quina llei de materials sintètics, no hi havia re. Re de re. En Joanet tenia una sabata netament retallada per la punta, una sabata camussa. De fet el mal no era gaire gros; es podia adobar comprant-ne un parell nou, de sabates. Però encara hi havia una cosa més: el forat. Ah!, el forat! Redéu, quin forat! Un forat, sí, uns fuita, un punt d'expansió. En Joanet, la voravia, una botiga de vetes i fils, un bar d'aquells exòtics i un semàfor, es van escolar, com si els xuclessin, pel foradet. I es veu que a l'altra banda passava el mateix, i que el Joanet coincidí amb l'altre Joanet, el tros de voravia amb l'altre tros de voravia, la botiga amb l'altra botiga i aneu comptant, explosió rera explosió, i coses que desapareixien com si algú les esborrés del mapa. I el forat cada cop més gros, és clar. I com és gros, més coses xuclava: un autobús de la línia efa-hac, un quiosc de diaris amb diaris i tot, un *sereno* amb tot un manyoc de claus, una paperera municipal, un municipal fora de servei que passava per allà... I que no hi havia manera d'aturar-ho! I al pas que anava, amb aquell deler d'esborrar coses entre

explosió i explosió, el món sencer no trigaria gaire a escolar-se per aquell forat infaust. Però heus ací que, atrets pel soroll dels espetecs, i pensant-se segurament que ja hi tornàvem a ser, que ara toca a l'avinguda Maragall, es va presentar una patrulla de policies al lloc del fet. Tot va ser u: presentar-se, xuclar-los el forat i, pam, desaparèixer. Amb els policies xuclats —*jeep* inclòs— no va produir-se cap detonació, però. I no van estar gaires segons en el món del buit. En un no re, després d'uns estranys instants en el quals va semblar com si tot el forat fos commogut per una gran consternació, els guàrdies —i el *jeep*, ep!— van ser regurgitats de nou a aquesta banda. I aquell desfici deglutidor del forat es va aturar de sobte com si li haguessin tallat la cua o nuat la gorja. I doncs, què havia passat? Ah, senyors meus! Se suposa —tot són suposicions, i re més que suposicions, les coses com siguin— que si bé tots els universos són parions, *no són*, en canvi, allò que es diu exactes, clavats, calcats. El de l'altra banda, aquest cop, no tenia forces de l'ordre públic i els guàrdies, en no topar amb els seus «antis», no van desintegrar-se, van ser retornats, i així van trencar la cadena explosiva i anorreadora que, ben segur, de no ser per això, hauria estat causa de la fi del món. I de tot el merder, dit sigui amb perdó, només en va restar aquest forat que ara vostès poden admirar. I una vegada més, senyors meus, els servidors de l'ordre van salvar la nostra societat —i la nostra civilització, ei!— de desaparèixer en l'abisme inexpugnable de la buidor còsmica. I amb aquest extraordinari testimoni d'un tan excepcional fenomen natural, acaba la visita a la ciutat. És la voluntat, si els plau. Gràcies. Moltes gràcies, senyors. Gràcies.

Barcelona, abril de 1976

Josep Albanell (Vic, 1945), és un escriptor català de llarg recorregut i amb moltes facetes. Va començar a escriure els seus primers relats als dotze anys. Militant per la recuperació de la cultura catalana després de la dictadura, ha provat de cultivar els gèneres que més falta feien en el panorama literari català: com la ciència ficció i la narrativa juvenil.

Al llarg de la seva trajectòria ha col·laborat en revistes infantils com *Cavall Fort*; va fundar el col·lectiu *Ofèlia Dracs*; i l'any 2013 va rebre el *Premi Trajectòria* de la *Setmana del Llibre en Català*.

Jack l'extraterrestre

Ferran d'Armengol, Edgar Cotes i Alícia Gili

En la ment d'Hèrcules S. Lupin, bibliòfil empedreït, només hi travessà una data i un lloc en el mapa quan va veure el DeLorean: 31 d'agost de 1888, Londres. Ja veia la boira espessa de les nits de la gran City. Sabia la data que calia marcar. El destí era inevitable i volia ser-hi ja mateix.

Arribà a Whitechapel poc temps després. Però el viatge no havia estat sense incidents, la pantalla dels comandaments del DeLorean indicava que les bobines s'havien socarrimat. El fum que sortia del motor no indicava res de bo. Però ara no tenia temps per pensar-hi, ja ho veuria després com s'ho faria per tornar.

La boira continuava envoltant-ho tot amb la seva aura sinistra. I un crit trencà el silenci. L'esfereïdor bram glaçà la sang d'Hèrcules. Sabia qui podia proferir tan paorós xiscle i per què, en tenia una idea ben clara. El crit no venia de molt lluny. Tombà la cantonada ràpidament, buscant el seu origen. Ningú. Només el silenci. Tenia por d'haver arribat tard. Pensà a tornar al DeLorean, però el condensador de fluix estava fet miques. Mirà les ombres amb temor. I llavors guaità el toll de sang que s'anava eixamplant lentament. Ja era massa tard.

Havia somiat fer un salt en el temps, salvar la noia i tenir una xicota impressionant. Com l'envejarien! I entraria a la història com l'home que atrapà Jack l'Esbudellador. Però, de moment, la cosa no anava com havia ambicionat. Tanmateix, el setciències d'en Flanagan no gosaria riure's més d'ell. Havia de tornar al cotxe, havia d'aconseguir-ho. O potser hauria d'esperar fins al següent assassinat. De fet, no li caldria investigar, perquè en realitat sabia quan passaria. Només li caldria esperar.

Però, llavors se n'adonà... la sang no era roja? S'hi apropà. Era possible que no ho sabés tot d'aquell assassí? Sang verda? La seva víctima tenia sang verda? Reflexionà un instant... Només hi havia una única explicació. La víctima no era humana. Podia ser possible que fos

vulcaniana? Llavors, ho va entendre tot.

Li caldria ajuda... però qui el podria ajudar? El Doc? H. G. Wells? Terminator? El capità Kirk? El senyor Spock? Fos com fos havia de fer alguna cosa, un pont potser, al condensador de fluix. No sabia què fer. I llavors un platet aparegué en el cel. Eren els vulcanians que venien a buscar el cadàver! I després un altre bramul. L'animal tenia ulls llampeguejants, d'aspecte humanoide, amb morro i uns braços en forma de milers de ganivets famolencs de sang. Allò no li agradava. I per acabar-ho d'adobar, tenia el musell tacat de sang roja.

Ara ho entenia tot. Jack l'Esbudellador no era humà. I en realitat, aquella nit ja portava dues víctimes, no una. La que veia ara era pèl-roja; amb ulls foscos i negres, exorbitants, i un cos d'infart si no fos pels budells penjant. Tenia bon gust el monstre! Aquest alliberà la víctima dels seus ullals i el cos caigué desplomant al terra i el va tacar de carmesí.

La bèstia ensumà i dirigí la seva mirada vers on era ell. Ara Hèrcules era la presa. On parava el seu DeLorean quan més el necessitava? Un dels vulcanians li feia senyes, però estava massa acollonit per moure's. Temia que aquell fos el seu final. Però, el monstre, en veure els vulcanians i els seus fàssers, fugí comes ajudeu-me.

S'assegué, extenuat de por, sense adonar-se que es tacava la roba de sang de la noia. En primer lloc, el vulcanià el mirà amb expressió escrutadora, despectiva. Però, finalment, es presentà amb l'habitual salutació vulcaniana. Després, li explicà que aquell monstre s'havia escapat de la seva nau.

—De la vostra nau? —va exclamar Hèrcules, enfurismat—. És un assassí que mata a sang freda! Per què no havíeu vingut abans? —el vulcanià abaixà el cap.

—La tecnologia de fluix per viatjar en el temps és massa desenvolupada per a nosaltres. No entenem com vosaltres, uns humanoides tan poc intel·ligents, podeu aconseguir dominar aquesta tècnica —respongué el vulcanià, afligit—. No sabíem com venir!

El vulcanià va treure un aparell.

—És un tricòrder mèdic —explicà. La pèl-roja ja sagnava menys, però la hemorràgia no parava. Havia de fer alguna cosa aviat si volien salvar-la—. La nostra tecnologia mèdica pot ajudar aquesta pobre dona —acabà dient i enfocà la noia amb l'aparell. Hèrcules al·lucina amb la seva ràpida cicatrització, malgrat que coneixia perfectament els poders dels tricòrders. Ell sempre havia vist totes les sèries d'*Star Trek*! Encara que, ni ell mateix no acabava de creure's del tot el que estava veient. La noia

s'incorporà, confosa, i mirà amb horror les orelles de punta del vulcanià. Hèrcules comprengué el seu espant i féu un senyal al vulcanià perquè es retirés.

—No tinguis por, són els nostres aliats contra aquesta bèstia —li digué, fent-se el milhomes—. Queda't aquí mentre ens ocupem que no faci mal a ningú més —la noia pèl-roja assentí en silenci, entre embadalida i espantada.

Hèrcules s'aixecà i seguí els seus aliats.

Els vulcanians, amb els seus fàsters a mode atordir, recorrien els carrers de Whitechapel. La boira i la foscor no ajudaven. Hèrcules caminava una mica indecís, aquella no era la solució, de què servia conèixer els fets, si no se n'aprofitava? El DeLorean! Aquella era la solució. Hèrcules es va encarar a un dels vulcanians i li digué:

—No tindrien alguna cosa per arreglar el meu DeLorean? El tinc espatllat!

El vulcanià el mirà, dubitatiu:

—És una tecnologia molt avançada, i en desconec el seu funcionament, però ho podria intentar—va dir, encarant el seu tricòrder—. T'acompanyo jo mateix, em dic Spark. On és el teu vehicle?

Spark i Hèrcules es dirigien cap al DeLorean quan, de sobte, una ombra sorgí de la foscor. L'Esbudellador es llançà sobre Hèrcules. Aquelles urpes afilades es clavaven en la seva pell.

«Ja he begut oli», pensà, empudegat per aquell nauseabund alè alienígena. Però, el vulcanià, impertorbable, posà els seus dits sobre la bèstia i li féu un pinçament vulcanià tan potent que hauria estabornit a qualsevol ésser humà a l'instant. Tanmateix, aquell animalot era més fort que qualsevol humà. L'Spark tragué a Hèrcules de sota les urpes de l'animal amb una estrebada.

—Això no funciona —cridà Hèrcules—. Correm al cotxe, només un salt en el temps ens pot salvar!

Arribaren al DeLorean amb Jack l'Esbudellador perseguint-los de ben a prop i amb una expressió famolenca en el seu rostre. L'Spark observava el vehicle amb sorpresa. El sobtava que una màquina tan primitiva pogués viatjar en el temps. Hèrcules observà el seu nou company.

—Si no arregles aviat el cotxe, serem l'esmorzar d'aquesta bèstia.

El vulcanià aixecà una cella:

—Com saps que és la seva hora d'esmorzar?

Hèrcules esbufegà mentre la bèstia corria cap a ells.

—Engega'l, si us plau, engega'l —li pregà.

—Ja està. Calia reequilibrar el canal de fluix. Ara només cal introduir una data.

Hèrcules rumià durant un instant.

—Quan vàreu trobar la bèstia?

—Fa exactament, vuit mesos, dos dies, dues hores i dos-cents milisegons —contestà, inexpressiu.

—Doncs, som-hi. Hem d'aturar el vostre primer contacte.

Llavors aparegué la pèl-roja. Els vulcanians l'havien salvat, però amb tot plegat l'Hèrcules l'havia oblidat completament:

—No anireu en lloc sense mi! —cridava—. No em deixareu aquí sola amb aquesta bèstia voltant pels carrers de Londres!

Allò distraigué al monstre que girà cua. La noia s'adonà que havia atret l'atenció del terrible animal i es quedà petrificada.

—És una oportunitat per pujar al cotxe i fugir —digué el vulcanià impertèrrit.

Enfurismat, Hèrcules, replicà:

—No ens n'anirem sense ella. Així és com feu els vostres primers contactes?

—El benestar de la majoria està per sobre del benestar de la minoria, humà! —replicà l'Spark.

Hèrcules arrabassà l'arma fàser del vulcanià i disparà a l'Esbudellador. Això sorprengué la bèstia que caigué de bocaterrosa. La pèl-roja aprofità la distracció per esquivar al monstre i aconseguir pujar al vehicle. Aleshores, besà a Hèrcules als llavis.

—Arrenca, arrenca —exclamà Lupin, ruboritzat, després d'aconseguir separar els llavis de la dona.

El vulcanià obeí immediatament. El que no sabien és que l'alien Esbudellador s'havia enganxat al parafangs del DeLorean.

—Karen Holmes. Encantada —digué besant-lo per segona vegada—. Puc saber el nom del meu salvador? —preguntà amb un somriure insinuant.

—Hè...cul...es —contestà balbucejant—. Hèrcules Sherlock Lupin. Un plaer.

L'Spark posà els ulls en blanc.

—Humans, sou ben estranys. Fascinant!

El DeLorean saltà en el temps, vuit mesos, dues hores, dos minuts i dos-cents milisegons. Però, no es trobaven al Londres victorià que s'esperaven, sinó que davant tenien un enorme desert pedregós.

—M'he pres la llibertat de modificar el vehicle per poder desplaçar-

nos també en l'espai i poder accedir al lloc originari dels sauris X-24 al quadrant ALPHA —explicà el vulcanià.

Gran error.

Només obrir, Hèrcules sabé que estaven en problemes: el planeta estava ple de bèsties esbudelladores i al parafang, per acabar-ho d'adobar, n'hi havia una altra. Hèrcules havia vist masses pelis de viatges en el temps, per saber que no era bona idea enfrontar a Jack amb el seu *alter ego*. Però, quin era en realitat l'altre Jack l'Esbudellador? Tots tenien el mateix aspecte famolenc i ferotge i se'n veien a milers. Només hi havia una única solució.

—Hem d'emportar-nos el nostre Jack del futur i fugir amb el cotxe desert enllà —proposà l'Hèrcules.

—Però què t'empatolles? —digueren a l'uníson l'Spark i la Karen.

—És l'única manera. Si no, canviarem el futur.

—Ja hem canviat el futur, humà —replicà el vulcanià—. Jack l'Esbudellador segons les fonts humanes cometé cinc assassinats en total —Karen els mirava a tos dos alternativament amb cara de no haver comprés res—. I en realitat ara no n'ha comès cap. Jack l'Esbudellador ja no existeix...

Hèrcules fent memòria va recordar que la primera dona morta va ser una tal Mary Ann. Per tant, aquella pèl-roja havia de ser d'una altra línia del temps. Potser sí que existia Jack l'Esbudellador, però ara devia ser-ne un de diferent. S'adonà que la història no es pot evitar, mentre mirava la noia embadalit. I és que era una preciositat... Quina enveja tindria en Flanagan quan la portés a casa! Allò sí seria canviar ben bé la seva història!

En veure la pal·lidesa del rostre del vulcanià, que semblava haver-se convertit en granit, Hèrcules trepitjà a fons l'accelerador en lloc seu i s'allunyaren a màxima potència, desert enllà. No disminuï la velocitat fins que s'assegurà que l'únic que els podia perseguir era el núvol de pols que aixecava el DeLorean. Però s'adonà que quedava una última cosa per polir, que encara estava enganxada al parafangs. Per segona vegada arrabassà el fàser al vulcanià i el canvià a mode matar. A continuació, obrí la porta del cotxe amb parsimònia, expectant el més mínim moviment de la criatura. Immòbil. Tanmateix, decidí curar-se en salut. Disparà al cadàver de la bèstia a discreció, per assegurar-se'n. La bèstia no reaccionà. Hèrcules sospirà alleujat. Tot seguit, es mirà al vulcanià amb mala cara.

—Aquí sobra gent maldestre, tot ho feu igual! On està la vostra lògica vulcaniana ara? T'has deixat endur per les emocions, com un humà

qualsevol —li replicà sense immutar-se, fent-se el valent—. Ja pots anar dient-me les coordenades de la vostra nau, que t'hi porto i així mireu de solucionar els vostres errors sense molestar-nos.

Ell, com sempre havia vist que els vulcanians fotien la bronca als humans pels mals primers contactes, gaudí del moment.

L'Spark baixà del cotxe i amb la seva salutació habitual, s'acomiadà:

—Llarga i prospera vida, humà, heu resultat fascinants, il·lògics, però fascinants.

Ara sí, ja podia tornar a casa. I tenia unes ganes boges de presentar-se del bracet a la feina, amb la pèl-roja! Com es moriria d'enveja en Flanagan... Hèrcules enno sabia res d'ella, excepte que se'l mirava amb devoció. Haurem d'anar a comprar roba, pensà mentre programava el DeLorean.

S'acomiadà dels vulcanians amb la mateixa salutació que ells i la falsa promesa de tornar a la pèl-roja a la seva època. Ningú havia dit que els humans no mentissin, oi?

Tot seguit, el vulcanià s'esvaí entre un tornado de llums daurades. L'Spark tornava amb els seus.

Quan entrà a l'oficina, la pèl-roja —que no recordava si es deia Lorean— el besà efusivament, mentre el Flanagan s'ho mirava bocabadat. O bé es deia Karen? Tant se val. A l'Hèrcules, en aquell moment, no l'importava gaire el nom de la noia del temps... Només la cara de babau del Flanagan....

I per això no es va adonar dels ulls llampeguejants de la noia i de la seva transformació sobtada fins que va ser massa tard.

Ferran d'Armengol i Galceran (Barcelona, 1959), escriptor vocacional i ex empleat de banca, realitzà cursos de literatura a l'escola de L'Ateneu Barcelonès. Un dels creadors del grup literari «Setze Petges», amb qui ha tret tres llibres. Ha publicat amb OrcinyPress *Catalunya mítica* i el 2017 ho ha fet amb edicions SECC en *Bestiari*.

Membre de l'Associació de Relataires en Català (ARC), on ha publicat en obres conjunes de l'associació. Té relats publicats a la *Revista de fantasia Catarsi* i en la revista literària *INÈDITS*. També és col·laborador de la revista digital de cultura *Lo Cantich*.

Guanyador del premi BlaBla 2013 i finalista l'any 2014 dels concursos Catarsi-

StarTrek, IV Concurs ARC a la Ràdio i el Neurosi de relats eròtics. Dos cops finalista dels premis ICTINEU de Ciència Ficció, fantasia i terror (2013 i 2015), en l'apartat de relat original en català, quedant en segon lloc les dues vegades. L'any 2016 va guanyar el Premi ADCONTE d'Igualada de microrelats . I aquest passat 2017 va guanyar el VIIIè premi de micro relats negres del Centre Cultural La Bòbila de l'Hospitalet de Llobregat.

Publica en un bloc personal *Escrits de l'home fosc* i també a la pàgina literària Relats en català amb el nick «homefosc», o «darkman».

Edgar Cotes i Argelich (Balaguer, 1997), estudia Traducció i Interpretació d'anglès i japonès a la Universitat Autònoma de Barcelona. Escriu des que té ús de raó i els gèneres fantàstics i policíacs han sigut des de sempre la seva debilitat. Es decanta per la literatura breu i prefereix escriure contes o microcontes, però, malgrat tot, tampoc no descarta escriure coses més llargues algun dia. Ha perdut molts concursos i també n'ha guanyat alguns, com el primer premi del concurs dels escriptors de VullEscriure, el XXXV premi de relat Antoni de Bofarull o la menció d'Honor del jurat del concurs de microrelats ARC-La ràdio. També ha aparegut en diverses antologies de microficció com *El cicle de la vida* (2014) o *Cryptonomicon VII* (2015) i de relat com el *Bestiari* (2017) d'Edicions SECC. Ara, amb *Els híbrids minvants* (2017) d'Edicions SECC publica el seu primer recull de microcontes en solitari.

Alícia Gili es medievalista especialitzada en Història de l'Àfrica que ha publicat articles relacionats amb la temàtica africanista. També ha realitzat incursions en la literatura de ficció guanyant alguns premis literaris de narrativa curta, i ha sigut seleccionada per l'edició de diferents llibres de recopilacions de relats. Sa mare deia que si treballava a una secta perquè això d'africanista li sonava molt estrany i si parlem del tema friki ja superava tots els límits. Però quan la seua primera novel·la, en coautoria amb Sílvia Romero, *Iskander*, un viatge a la màgia dels llibres, va obtenir el Premi Ciutat de Lleida 2006 i la seua segona novel·la, *El camí del Bandama vermell*, sobre els nens-soldat de Costa de Marfil i també en coautoria amb Sílvia Romero, va ser premiada amb el Premi Columna Jove, la bona dona va pensar que allò de les sectes tenia futur. Pobre, ¡Que enganyada estava!

R+D+I (Recerca+Desig+Insensatesa)

Oscar Pàmies

Primera part:

Saltar fora del món

Hi ha hagut tres importants Kierkegaards al llarg de la història.

El més conegut, el filòsof, que va deixar escrit que l'ésser humà és una síntesi del temporal i de l'etern, del finit i de l'infinit, i que tal reunió d'antinòmies en un sol ésser li genera angouxa.

El segon Kierkegaard, Jurgen, el futbolista, que va fer tota la carrera esportiva a l'Smålandsfarvandet S.C. de la lliga danesa. En una ocasió en què el seu equip estava amb l'aigua al coll, va declarar a la premsa local que, per defensar-se de l'angouxa del descens, i de qualsevol angouxa, l'esportista i l'ésser humà disposaven d'una arma infal·lible: L'estrès. Va dir que treballar més hores que les que té el dia i a un ritme infernal acaba amb qualsevol rastre d'angouxa i és la salvació per al gènere humà i per a l'Smålandsfarvandet S.C.

I, finalment, el científic: Hyacinthus Kierkegaard. El menys popular dels tres i, paradoxalment, el més important. Els treballs d'investigació del Kierkegaard científic condueixen directament a la conquesta de l'eternitat i de l'infinit per a l'ésser humà. Parlem de l'eradicació definitiva de l'angouxa humana diagnosticada pel Kierkegaard filòsof. Es diu aviat. I també parlem de la desaparició del cruel sistema d'ascensos i descensos de les lligues de futbol. A ningú no se li escapa que en l'eternitat sobrarà temps perquè juguin tots contra tots i no hi haurà drames al final de cada temporada en el ben entès que no hi haurà final de temporada.

Potser no cal dir-ho: Un cop instal·lat, l'ésser humà, en una eternitat sense contradiccions, l'estrès quedaria com una actitud esnob.

Es tractava «simplement» de saltar fora de l'espai i del temps. Abans d'arribar a aquesta portentosa possibilitat, el científic Kierkegaard buscava «simplement» desplaçar-se endavant i endarrere en el temps.

En aquest punt és forçós introduir-hi la doctora Brite Scott, col·laboradora de sempre i companya sentimental de Hyacintus, i tan important, que fóra impensable la brillant carrera científica d'aquest sense la participació d'aquella.

La màquina del temps va ser el primer projecte de carrera de Hyacintus Kierkegaard. Com molts joves científics del moment estava fascinat amb la nova teoria del forat de cuc de Ludwig Flamm. També el fascinaven els globus aerostàtics. I la refracció de la llum a través del gel mentre patinava al llac. I noies africanes negres muntant cavalls blancs a pèl en una pel·lícula muda alemanya.

Tornant als forats de cuc, l'any 1916 Flamm va postular la possible existència de dreceres entre dos punts de l'espai, comptant amb que l'espai tingués la prerrogativa de corbar capritxosament segons la teoria de la Relativitat. Ni Flamm ni Kierkegaard no usen encara l'expressió «forat de cuc». Parlen de túnels a través del continu espai-temps o de ponts Einstein-Rosen. L'expressió «forat de cuc» no arribaria fins quaranta anys després gràcies al físic nord-americà John Archibald Wheeler. El mateix físic que d'uns altres famosos forats de l'espai, els forats negres, va dir que no tenien pèl.

Hyacintus no creia que els forats de cuc tinguessin una expressió pràctica. Per a ell eren un divertiment i, al principi, una manera de cridar l'atenció, en el context de la Facultat, a la seva companya Brite i d'aconseguir que s'assegués al seu costat. Un cop aconseguit aquest objectiu, Hyacintus va deixar abandonats els forats de cuc i es va concentrar en qüestions que li semblava que tenien una més gran expressió pràctica.

Fins que vint-i-cinc anys més tard, Hyacintus va trobar un motiu per rescatar els forats de cuc de l'oblit i per trobar-ne una expressió pràctica.

Hyacintus deu vint-i-cinc corones a Thor Toelsen, un antic company de la Universitat. D'acord, han passat 25 anys i, d'acord, l'altre ja no les reclama ni les reclamarà. Thor ha mort a Espanya quan combatia el feixisme amb les Brigades Internacionals.

Hyacintus ha tingut vint-i-cinc anys per saldar el deute i no ha trobat el moment, i ara ha fet tard.

No disposa de cap pista sobre els hereus. Si vol silenciar la veueta repel·lent de la seva consciència, no li queda altre remei que recórrer a una solució extraordinària. Com, posem per cas: Dissenyar, construir i usar una màquina que li permeti desplaçar-se enrere en el temps i anar a trobar-se

amb l'amic, i lliurar-li en mà les vint-i-cinc corones. I, ja posats, fer-li entendre que les guerres civils són perjudicials per a la salut.

El primer gran, immens, repte per a Hyacintus, és que, per tornar les vint corones en mà, li cal un forat de cuc palpable i transitable. I d'on el treu? No venen forats de cuc a les ferreteries ni als ultramarins. Si n'hi ha algun, ha de ser a l'espai còsmic. Massa lluny. L'any 1936, això està clar, la humanitat no disposa de mitjans per saltar a l'espai a buscar forats de cuc. L'enginyer von Braun té els seus projectes espacials molt en beceroles.

La conclusió fàcil que extreu Hyacintus és que si vol un forat de cuc se l'haurà de fabricar ell mateix.

Dintre de tot, produir un forat de cuc no és el més complicat. La qüestió més delicada és estabilitzar-lo. Hyacintus K. necessita una font d'energia negativa que estabilitzi el forat de cuc. Sense aquesta font el forat de cuc es descompondria de mala manera i es convertiria en un punt de densitat infinita o forat negre sense pèl. Això hauria compromès molt seriosament no tan sols la integritat dels habitants d'Oslo i rodalies sinó de tot el planeta. Tenir un forat de cuc a casa resulta força més perillós que criar un ramat de velociraptors, si tal cosa fos possible. Però la determinació de Hyacintus de viatjar al passat i retornar els diners, el porten a assumir tots els riscos.

Els primers càlculs li fan veure que ni el forat de cuc ni la font d'energia negativa no caben al laboratori, ni tan sols a l'espaiós jardí del darrere de la casa.

Per produir un forat de cuc que permeti el trànsit d'un ésser viu de les dimensions d'ell mateix, necessita disposar d'un enorme espai lliure. En rigor, necessita sortir fora i lluny de la Terra. Però abans que els càlculs el facin adonar-se d'aquesta tremenda exigència, Kierkegaard està convençut que amb una vall d'uns tres quilòmetres quadrats en tindrà prou.

Disposar d'una vall per a experiments de conseqüències còsmiques suposa haver de demanar permisos al govern. I demanar permisos suposa haver de donar explicacions. I donar explicacions als funcionaris sobre el seu projecte, és el repte més problemàtic i enutjós que se li pot plantejar a Hyacintus.

Hyacintus Kierkegaard no troba el dia d'anar a l'oficina del govern.

—Dóna'm, ja et faré jo les gestions —li proposa la col·laboradora i amant, Brite Scott—, si tanta vergonya et fa...

—No és vergonya!

—Sí que és vergonya.

—No, no és vergonya. I, a més, és que en aquesta època no tenim tecnologia suficient per al que em proposo fer.

—Excuses.

És cert que són excuses, com també és cert que no hi ha tecnologia suficient en aquesta època per crear un forat de cuc de les dimensions que li calen a Kierkegaard.

Kierkegaard abandona els forats de cuc. Però no abandona el company Thor. El pànic a fer el ridícul al davant dels funcionaris del govern té un aspecte positiu: És el motor que empeny Hyacintus Kierkegaard a trobar una alternativa encara més revolucionària que li permetrà treballar dins de les quatre parets de casa, on els funcionaris no vindran a importunar-lo ja que, també a Noruega, la casa d'un home és el seu castell.

La solució no tan sols és més revolucionària, sinó també més econòmica. Li permetrà saltar fora del món i, des de l'extramurs del continu espai-temps, viatjar cap a l'època que desitgi. I tot això sense que la factura de la llum se li dispari.

Partint dels conceptes avançats de la mecànica quàntica, Hyacintus formula la hipòtesi que el continu espai-temps que constitueix el nostre món no es tan continu com tot això.

Pateix intermitències.

Que ningú no s'alarmi. L'univers porta milions d'anys així i durarà milions d'anys més.

El nostre món desapareix i torna a aparèixer durant fraccions de temps ínfimes. Sortosament és una desaparició per torns. Les partícules subatòmiques que componen els àtoms, les molècules, la matèria, no desapareixen de manera simultània.

El seu descobriment el va recollir en la Llei de la Intermitència o de les Llums de Nadal. El món material desapareix durant unes fraccions per sota dels attosegons, que són una mil·lèsima de trilionèsima de segon, molt a prop del temps de Planck. És com si, de tant en tant, les partícules necessitessin sortir de la classe per a anar a pixar i, quan reingressen, les que s'han quedat informen les que han sortit de la part de lliçó que s'han perdut perquè es reenganxin a la classe sense problema.

Hyacintus Kierkegaard va treure partit d'aquesta característica del nostre univers per crear un artefacte que permetia escapar al lavabo on s'escapen les partícules.

Aquesta intermitència de la matèria li va suggerir la possibilitat de crear una sortida de l'univers. «Només» calia dissenyar una cabina que facilités una sincronització de sortida de la matèria, és a dir, que la matèria continguda saltés fora del continu espai-temps de forma simultània.

En saltar, la màquina o cabina deixa una reserva d'espai en la malla espai-temps. Una estació o un hangar de tornada, la porta que necessàriament ha d'usar per tornar. Com una falca entre el món i el no-món, en teoria un fet impossible ja que se suposa que la malla del temps-espai on vivim és impenetrable. Malauradament, no tenia manera de comprovar si la falca o port de tornada podria ser efectiva fins que no ho provés personalment.

Sí, però aleshores, com penetrar en el passat, si la malla és impenetrable? Senzill, que no vol dir que no trigués els seus tres bons mesos a resoldre-ho: No entrant-hi realment. El món que ocupem està ple de buits. Movent-se entre aquests buits com un fantasma. L'ocupant de la màquina i la mateixa màquina resten allí fora i s'hi envia una projecció connectada amb una interfície. Només així es pot colar un fantasma provinent d'un altre temps. Des d'allí, segons els càlculs de Kierkegaard, tornaria a entrar en el nostre món. Tot això, però, es mantenia encara en un nivell teòric. Per bé que els càlculs els havia repassat i repassat ad nauseam, els científics saben que sempre sorgeixen variables imprevistes, hi ha un punt de vista superior des del qual es poden apreciar tots aquells aspectes no percebuts.

La mort del seu company i creditor va impel·lir Hyacinthus a saltar ell mateix fora de l'espai-temps, tot i sabent que el més prudent hauria estat enviar una mascota. Si en els primers experiments de vol es van estavellar alguns dels més intrèpids ícars, ara, que parlàvem no de volar a l'espai, sinó fora de l'espai mateix, l'aventura seria infinitament més arriscada.

I la doctora Scott va iniciar la seva campanya de dissuasió:

—Tornar uns diners a un amic mort, quedar-te amb la consciència tranquil·la, és més important que el teu treball i el nostre amor? Saps que, per molts i molt precisos càlculs que facis, saltaràs al desconegut, a un desconegut del tot inhòspit.

—La mascota, la podem enviar, però, com la fem tornar? I com sabrem que ha complert els objectius marcats?

—La podem ensinistrar. Són quatre operacions bàsiques.

—Això representa mesos.

—Vint-i-cinc anys sense complir el teu deute i ara t'arriben les presses?

El dia 12 d'abril de 1936 Hyacintus Kierkegaard fa el primer assaig. Envia una paparra comuna a l'Edat Mitjana, amb la tranquil·litat de pensar que enviar una insignificant paparra comuna a l'Edat Mitjana, i encara el fantasma d'una paparra, no distorsionaria el curs de la història.

Un experiment de resultats agredolços. Kierkegaard només sap que la paparra ja no forma part de la mateixa coordenada espai-temps que nosaltres. Però potser simplement s'ha desintegrat.

Per saber si la màquina desplaça en el temps o desintegra, haurà de provar-ho amb un ésser humà. La consciència li dicta que ha de ser ell mateix. Alguns contemporanis consideren un negre, un indi o un jueu, inferiors o indignes i per tant, susceptibles d'experimentar amb ells. Hyacintus, no. La mateixa Brite, pràctica i amorosa com ella sola, provava de convèncer-lo de pagar el sopar a un indigent i enviar-lo a la Grècia Clàssica per conèixer Diògenes, el pare de tots els indigents, i, en la mida del possible, fer-lo tornar per explicar l'experiència. Hyacintus no va cedir en els seus principis.

Cinc mesos després de la mort de Thor, la màquina de saldar antics deutes o màquina del temps era a punt.

Decideixen no avisar la premsa. La fidel Brite serà l'únic testimoni del moment esgarriós i transcendental per a la humanitat en el qual una màquina i el seu tripulant s'escaparan d'aquest món, deixant una bombolla de buit, una concavitat sinistra, com un motlle d'escultor, que esperaria el retorn dels seus legítims ocupants.

Segona part:

Hem trepitjat un món que, en propietat, ja no existeix

Hyacintus Kierkegaard sap que el seu intent de saltar en el temps és prematur i precipitat. No confia gaire a tenir èxit. Es concedeix ínfimes possibilitats de tornar sa i estalvi. Mentre besa amb un apassionament poc noruec Brite i li diu: «Fins ara mateix, amor», mentalment, s'acomiada per sempre de la seva estimada.

Si fracassa i queda desintegrat en milions d'invisibles i desorganitzades molècules, si més no, restarà el valor de l'intent, no passarà a la posteritat com un morós que no va moure ni un dit per saldar

el deute amb el seu amic.

Tanca la portella de la càpsula i Brite veu com el seu estimat agita la maneta a través de la finestrella. A Brite li salten les llàgrimes. També sap que no el tornarà a veure. Quan es torni a obrir aquella portella, hi haurà, com a molt, un bassal de suc fastigosos que haurà de recollir i dipositar sota terra sagrada.

Hyacintus veu plorar l'amor de la seva vida i es maleeix: Haver anteposat la seva dignitat a tota una vida amb Brite. Calmar els seus remordiments per les corones degudes. Però ara com calmaria el remordiment d'haver perdut la Brite? És massa tard. El món es dissol i desapareix del darrere de les finestrelles de la càpsula. En el pitjor dels casos, el turment moral durarà poc. Aviat potser no serà res més que un bassal de matèries inconscients.

Salta al buit. Un instant d'incertesa terrible. De suprema angouxa. Després, el miracle de la ciència. El món es crea, es reconstrueix.

La màquina el deixa en un descampat, a la mateixa distància de la vora del fiord, ja que la casa on viu el 1936 encara no existia el 1911. Se sorprèn del fred glaçat que arriba directament de l'àrtic. La primavera del 1911 va ser més freda que la del 36. El terra humit i flonjo sota els seus peus, allà on un dia hi haurà el seu laboratori. La interfície funciona millor del que creia. Li permet experimentar tots els sentits amb gran intensitat.

La màquina té uns rodets a la base i unes corretges, i està feta de materials lleugers, alumini i baquelita sobretot. Pot ser arrossegada com una carret de la compra. Opta per carregar-se-la a l'esquena com una motxilla i enfila la carretera de terra que du cap a Oslo.

A les 11 del matí del dia 7 d'abril de 1911, interceptant-lo al campus de la universitat d'Oslo, Kierkegaard es troba amb la seva versió de 19 anys, que acaba d'iniciar la carrera d'enginyeria. El Hyacintus estudiant creu que el Hyacintus doctor és un sonat escapat del manicomi de Tromsø fins que aquest li mostra el rellotge herència del pare, que el Hyacintus estudiant també du al canell.

Després d'uns dos minuts d'estupefacció i balbuceig, el Hyacintus estudiant aconseguix preguntar què l'ha dut a viatjar en el temps.

—Hem de retornar les vint corones que li devem a l'amic Thor que morirà, d'aquí vint-i-cinc anys, a la guerra civil espanyola, allistat a les Brigades Internacionals -li explica el Hyacintus gran.

El jove planteja una objecció:

—Si jo li torno els diners provocarem una paradoxa temporal, ja que

quan jo arribi a l'edat que tens tu i, per tant, sigui tu, ja no tindrè/tindrem aquest compte pendent i, per tant, tal com m'has explicat, no viatjarem. Prendràs... prendre'm la decisió de provar la màquina amb mascotes o, pitjor encara, no tindrem aquesta forta motivació per desenvolupar la màquina del temps, aleshores jo o tu no vindrem a avisar-nos o avisar-me de pagar i no pagarem, aleshores tornarem a estar on som ara, viatjaràs aquí, etcètera, etcètera. Quedarem atrapats en un bucle etern. I, per tant, el problema quedarà eternament no resolt.

—Hi ha alguna cosa que no m'encaixa de la teva argumentació, versió jove de mi mateix. De bucle, res. Recordo que «quan jo era tu», conforme passaven els dies, sentia una gran vergonya d'anar a tornar-li els diners a en Thor.

—No, vergonya no és. No te'n recordes bé.

—Sí que és vergonya. «A mi» no em pots enganyar.

—Sí, tot el que vulguis, però, ja t'asseguro jo que no és vergonya. Cal que t'ho expliqui? Un amic no fa el que m'ha fet ell. No te'n recordes de l'Úrsula?

—No. Quina Úrsula?

—Potser és millor així. Millor oblidar-la.

—L'he oblidada.

—Doncs jo encara no. No hauries de tornar-li les corones. És un mal amic. Teníem un pacte de cavallers i...

—Cal saber perdonar.

—Mira, fes el que vulguis. Ara no tinc temps de discutir, tinc un examen d'aquí cinc minuts.

—Està bé. És possible que sigui jo qui hagi de fer-ho. Potser és el més just ja que els remordiments els tinc jo. En fi... Dóna'm vint-i-cinc corones.

—A sobre les he de posar jo?

—Naturalment. No puc deixar res del temps futur aquí, ho pots entendre. De fet, jo sóc un fantasma. Sóc una projecció de mi mateix des de la màquina. He d'interactuar el mínim indispensable.

—A mi no em sembles un fantasma. Et puc tocar. Ets palpable cent per cent.

—Això és perquè el cervell t'enganya, però t'asseguro que jo no sóc realment aquí.

A contracor, el Kierkegaard estudiant lliura les vint-i-cinc corones a la seva versió del futur.

—I com pots sostenir les monedes a la mà si ets una projecció?

—Sóc una projecció sòlida... Suposo... Això exigeix unes explicacions molt tècniques que potser un altre dia, amb més temps... On puc trobar el Thor?

—Ara mateix és a la cantina. La major part de temps és allí.

—Però primer hem d'amagar aquesta màquina. Crida massa l'atenció aquí al mig.

Després de parlar amb un bidell, guarden la màquina en una aula que no es fa servir. El doctor Hyacintus retorna la clau al bidell.

—No deixi entrar ningú. Li confio la màquina. Ningú, sota cap concepte, ha de tocar res. És molt delicada i molt cara.

—No es preocupi senyor.

—Si no em necessites més, me'n vaig a l'examen —diu el Hyacintus estudiant.

—I jo, al bar —diu el Hyacintus doctor.

El primer que fa el Kierkegaard jove és no presentar-se a l'examen i ensibornar el bidell perquè li lliuri la clau de l'aula on es guarda la màquina.

¿Qui, amb un mínim de curiositat científica o simplement humana, es pot resistir a la temptació d'anar a fer un tomb pel futur?

Va i torna. Com si no hagués fet més que entrar i sortir immediatament de la màquina. En realitat, un espectador de l'escena hauria vist la màquina començar a esvair-se i de seguida tornar a materialitzar-se.

Així, el Kierkegaard de 19 anys s'assegura que el Kierkegaard de 44 anys no l'enxampi. Esborra les seves petjades i indicis i se'n va tranquil·lament a fer el seu examen.

El doctor Kierkegaard, mentrestant, ha resolt el seu compromís. Ha retornat les vint corones a l'amic Thor, tot fent-se passar per un oncle del jove Kierkegaard.

Es penja la cabina a l'esquena i se'n torna cap al fiord.

És hora de tornar a casa.

Quan reapareix al laboratori, en el 1936, se sorprèn que Brite no l'espera emocionada i feliç de veure'l retornar sa i estalvi. El laboratori és a les fosques.

A casa seva no hi ha la seva Brite sinó una negra de bellesa resplendent i molt afectuosa, que se li llança als braços i el besa als llavis. No entén com Brite pot haver contractat algú sense consultar-li-ho i, a més, amb aquesta manca radical de decòrum.

Ha de parlar de seguida amb Brite.

Però, on és?!

Puja al laboratori a buscar-la. Al laboratori no hi ha ningú. Hi ha unes calcetes tanga sobre un tamboret que, això està clar, no són de la doctora Brite que no usa tangles perquè ni tan sols ha sentit parlar d'una peça de roba tan exigua.

En tota la casa no hi ha ningú, a banda de la negra relaxada.

Els veïns no saben de què li parlen. Té la impressió que el miren com es mira a algú que està desorientat o directament boig.

En tota Noruega no viu cap doctora Brite Scott. Hyacintus ha trucat els sogres —que ja no ho són— i aquests l'han informat que la seva filla va emigrar als Estats Units fa deu anys i actualment és feliç allà, casada amb un eminent físic nuclear nord-americà i amb tres fills.

Després d'analitzar els fets, d'estudiar diverses hipòtesis i, finalment, després de sotmetre a un interrogatori a la negra amorosa, el doctor Kierkegaard treu l'entrellat:

El culpable del desgavell és el seu alter ego de 19 anys. Va fer servir la màquina per viatjar a l'any 1924. Va rebentar la seva relació amb la Brite i, intrigant, va fer que el Hyacintus de 32, desolat per la ruptura amb la Scott, no posés cap objecció a casar-se amb la negra, amb qui va establir relacions per correspondència oferint una important suma a un cap de tribu. Hyacintus recorda oportunament que, de jove, la seva obsessió era conèixer una negra africana, com més negra millor. Ell, amb el temps, va aparcar aquesta fantasia i es va decantar per una opció més conservadora i clàssica, la que representava la seva col·lega de facultat Brite.

El pitjor de tot és que dues hores més tard es presenta un altre Hyacintus Kierkegaard, el que ha viscut mitja vida amb la negra, el qual li confessa que la seva vida amb ella ha estat un festival d'alegria i passió desenfrenada, però que si en el seu moment hagués sabut refer la relació amb la Brite, la seva carrera científica hauria arribat molt més enllà i hauria pogut aportar alguna cosa més portentosa que la patent d'una espremedora sense fil de fruites i verdures.

Si vol recuperar la seva estimada Brite i retornar les coses a lloc, a Hyacintus Kierkegaard no li queda altre remei que viatjar de nou en el temps, a l'any 1924, dos minuts abans que el Hyacintus de 19 anys posi en marxa la seva jugada mestra.

En aquella cruïlla temporal es troben el Hyacintus de 19 anys, el Hyacintus de 32 i el Hyacintus de 44 anys, i dues màquines del temps idèntiques.

—Et vaig dir que no toquessis la màquina.

—No he pogut resistir la temptació. Ara ja està fet.

—Era així d'insolent de jove? No ho recordo —es pregunta el Hyacintus de 44.

—D'acord -li diu al jove insolent, posant-li l'índex al davant del nas-, d'acord, has usat la màquina. Ho puc entendre. El que no tolero és que hakis manipulat la meva vida.

—Encara no he manipulat res. Acabo d'arribar.

—Cert, però ets a punt de fer-ho. He vingut per evitar-ho. No tens cap dret a destrossar la meva vida i convertir-la en una opereta.

—La teva vida? La nostra vida! ¿Vols que acabi sent com tu: Un ànima trista i conformista, un moralista i un calçasses, capaç de viatjar vint-i-cinc anys enrere per retornar unes corones a un mal amic només per tranquil·litzar la consciència? Algú incapaç de viure la vida que deixa passar totes les seves oportunitats.

—No va ser per conformisme, va ser per seny, per maduresa. I per amor compartit a la ciència. No ho pots entendre.

—Ets tu, que no entens res!

Intervé aleshores el de 32:

—Eh, vosaltres dos! Estic enamorat de la doctora Scott. Què té a veure això amb el conformisme o amb el seny? I, a més, sou de visita en el meu temps. Sou els meus convidats. I crec que jo hi tinc alguna cosa a dir. Vosaltres dos esteu pixant fora d'època. Aquí mano jo. És la meva prerrogativa decidir...

—Sí, però t'agraden les negres —deixa anar el de 19.

—Són coses diferents.

—Vol dir que t'agraden.

Tenim un nou problema: La doctora Brite ha presenciat tota la conversa des de l'entrada del laboratori.

—Sabeu que us dic? Em sembla que us deixaré el camp lliure perquè us ho pugueu fer amb una negra.

—No, no, no volem això!! Brite, escolta! —exclamen a l'uníson el de 32 i el de 44.

—Sí, sí que volen, hipòcrites, falsos, covards! —exclama el de 19.

El Hyacintus de 44 anys té, aleshores, una inspiració: La solució és que el de 19 realitzi la seva obsessió però en la seva època. El de 19 anys diu: D'acord, viatjaré a l'Àfrica i m'ho faré amb una negra. Els altres dos no se'n fien de deixar-l'hi anar sol. I si se n'encapritxa?

Es traslladen tots tres, el de 32, el de 44 i el Hyacintus de 19 anys a l'època d'aquest últim. Un cop allà viatgen a l'Àfrica occidental. Recorren

la costa occidental buscant una noia que sigui del gust del jove Hyacinthus i que s'hi presti, i que no sigui verge (en aquest cas haurien de pagar camells i terres i no disposen d'una cosa ni de l'altra). A Ouagadougou, capital de la República de l'Alt Volta, actual Burkina Faso, en troben una que compleix els requisits. El jove Hyacinthus realitza la seva fantasia. El de 32 i el de 44, ja posats, també tenen una experiència cadascú amb una alt-voltaica. La negra del de 44 és la mare de la noia que s'ho fa amb el de 19.

La satisfacció és la nota dominant de l'experiència. Les alt-voltaiques són unes artistes sexuals i no coneixen fronteres en comparació amb les noruegues (als ulls dels noruecs).

Complert l'antull, agafen el pailebot de retorn a Noruega. S'acomiaden del Hyacinthus K. de 19. La màquina deixa el de 32 al 1924. El de 44 retorna al 1936.

Tot ha d'haver tornat a la normalitat.

Heus aquí que no. El desgavell continua. Una joveneta mulata se li llança als braços i xiscla:

—Papa, com t'estimo! —I a més de deixar-lo mig sord, l'ofega amb l'abraçada.

Al darrere apareix una dona de pell més torrada que diu:

—Nena, no escanyis el teu pare.

Continua no havent cap rastre de la doctora Brite.

El doctor Hyacinthus fa analitzar l'ADN de les dues dones. Els resultats i les explicacions que li donen mare i filla l'obliguen a tornar a servir-se de la màquina del temps i amb urgència.

Aquest cop el brètol ha estat el Hyacinthus de 32. Confessa al de 44 que va quedar atrapat en l'encís de les africanes. Va viatjar al passat per buscar aquella africana molsuda i de moral gens calvinista. No la va trobar. Sí, en canvi, tornant a la seva època, una preciositat disponible de 14 anys. I s'hi va casar.

—Aquesta preciositat amb qui t'has casat és la teva... la nostra pròpia filla, la que va engendrar el Hyacinthus de 19 anys aquella llunyana tarda africana de 1911.

—No pot ser!

—Sí que pot ser! Porta els nostres gens per obra i gràcia de la nostra màquina infernal.

Les proves són irrefutables. El Hyacinthus de 32 enfonsa el rostre entre les mans.

—Això és un càstig diví —gemega.

El de 44, al seu torn, també en resulta esquixat; a causa dels actes irreflexius dels Hyacintus predecessors ara viu amb la seva filla que és alhora la seva neta, i amb una dona que és alhora la seva filla. I s'ho havia fet a l'Àfrica amb la sogra, àvia de la seva esposa, i besàvia de la seva filla, l'any 1911.

Des d'un punt de vista científic el dilema és apassionant: Com va poder sostenir a la mà les monedes que el de 19 li va donar? Com va poder prenyar aquest eixelebrat una noia d'una altra època sense entrar plenament en la malla espai-temps d'aquesta època? Hyacintus Kierkegaard esperava trobar dificultats i contratemps per viatjar en el temps. El que no esperava era tantes facilitats. I que les facilitats fossin una maledicció.

Tot plegat és marejador i desagradable. El de 32 i el de 44 decideixen viatjar per arreglar aquest desori. Ha estat després que el de 44 digués:

—He tingut una intuïció.

El Hyacintus de 32 ha cregut en la intuïció del de 44. És el gran, al cap i a la fi. I tampoc no se li acut cap altra idea; saber que s'ho ha fet amb la pròpia filla l'ha deixat molt deprimit. Viatgen per recollir el de 19. Li expliquen la intuïció del de 44. El Hyacintus jove també hi aposta. Tots tres viatgen més enrere en el temps que mai, abandonen el segle vint.

El 27 de juliol de 1897 es troben amb el Hyacintus de 5 anys. El Hyacintus nen no es reconeix en els Hyacintus més grans que ell. Tampoc els reconeix la dida negra que té cura d'ell. El Hyacintus de 44, el de 32 i el de 19 sí que recorden i reconeixen la dida. Guarden el record antic i preciós, que ara aflora, i es revivifica. La dida els va cuidar a tots tres que són un de sol en la infantesa que ara els és donat de contemplar. Una dida africana, molt amorosa, que va estimar i educar Hyacintus fins als 7 anys, quan la dona va deixar la família. Des d'aleshores se li va quedar plantada aquesta enyorança. Quan el de 19 abraça i petoneja la sorpresa i espantada dida, i també ho fan el de 32 i el de 44, a la dida li semblen, tots tres, molt familiars, però no pot anar més enllà perquè ningú que no tingui una màquina del temps no té la facultat de recordar gent del futur.

Què s'hi pot fer? El de 19 suggereix d'anar uns anys enrere, just el moment que els pares volien contractar una dida i intervenir perquè en contracti una que no sigui negra ni guapa ni gaire afectuosa, perquè així es modifiqui el futur i quedin alliberats d'influències sentimentals de dides. Tots tres estan d'acord que és un pla molt raonable.

Abans de poder posar-lo en pràctica, la dida agafa una caixa de fusta. La recorden. Els salten les llàgrimes a tots tres. La dida va fer aquella

capsa amb les seves mans. Amb aquella capsa la dida va fer interessar el petit Hyacinthus pels prodigis de la ciència. Si la dida no arriba a entrar a la vida de Hyacinthus, molt probablement no hauria estat segurament científic, sinó agent portuari com el seu pare.

—Torna a fer el truc de la caixa —demana el nen Hyacinthus, com interpretant el desig unànime dels Hyacinthus Kierkegaard del futur.

La dida explica en el seu noruec esforçat:

—És una màquina del temps. Aquesta bola és a la meva mà. Ara poso la bola dins de la caixa. Ara la bola viatjarà en el temps. Obro la caixa. Veieu? La bola no hi és. La bola torna a ser a la meva mà. Ha viatjat en el temps. Ha viatjat cap enrere en el temps.

La màquina del temps que transporta persones i no boles va deixant cadascú al temps que li pertoca. Tots tres Hyacinthus Kierkegaard han entès que no podien treure la dida de la història de la seva vida.

Ara, quan els Hyacinthus, cadascun a la seva època, veuen una negra jove i encantadora, pensen de seguida en la dida i no els apareix cap vestigi de desig sexual sinó un gran amor i un gran agraïment, i se senten malenconiosos i alhora alleujats.

Òscar Pàmies (Barcelona, 1961). Escriptor i psicoterapeuta. Sense màsters ni post-graduats que jo sàpiga. He publicat: *La Raó constel·lar del metropolità* (Ed. del Mall, 1984), relats. *L'estat contra P.* (Ed.62, 1994), novel·la. *Com serà la fi del món* (Ed.62, 1996), relats. *72 illes* (Ed. Empúries, 1998), relats. *Ara és l'hora somiadors* (La Campana, 2005), projectes inviables. He col·laborat a l'*Avui*, *Diari de Barcelona*, *Vang*, *Descobrir Catalunya*, *El Periódico* i *Kiss-Comic*. He fet de guionista i locutor. Membre de la Societat Catalana de Ciència-Ficció i Fantasia. He format part del grup de teatre social Asetatro. Practico l'excursionisme llibertari (com l'excursionisme normal, però amb moments per fer proclames). Altres aficions confessables: Petanca, Futbolí, Claqué, Jocs de tauler, Cuina Anònima, Meditació Intranscendental.

Per un grapat de sardines (o la maledicció de Perit Ambrós, 9)

Sergi G. Oset

Per a l'equip de Quimèric RS

Feia dècades que el casalot ombrívol exhibia la seva façana inquietant i estreta a la confluència dels carrers Perit Ambrós i General de la Morena, aliena als esdeveniments que se succeïen a l'interior de l'edifici.

L'arquitecte belga James Bonderlisch va projectar la construcció de l'immoble pels volts de l'any 1923 com a casa residencial de la família Adella-Reverté. Adolf Adella, natural de Reus, havia fet una fortuna considerable en el sector del tèxtil. Tot just complir la majoria d'edat, es va fer càrrec del petit teler familiar que havia fundat l'avi i en poc temps el va convertir en una de les empreses del ram més importants del país. Pel camí, i abans de complir els trenta, s'havia casat amb Margarida Reverté, hereva d'un dels llinatges més rancis de la noblesa tarragonina. Amb aquest allitament, el pròsper industrial va incorporar a la fortuna de nou ric un escut d'armes flamant, un seguit de terrenys poc aptes pel conreu, un palauet vingut a menys, i certa influència en els cercles polítics a Madrid. Margarida va arrodonir el paquet donant-li dues nenes massa consentides i, anys més tard, un infant malaltís i escarransit.

L'Adella volia portar la família a Barcelona. La gestió dels negocis així ho requeria. Va moure els fils necessaris a l'Ajuntament per comprar, a bon preu, un solar en una de les zones emergents de la ciutat. Gràcies a l'amistat i els negocis que l'unien amb Fabra i Puig (alcalde del consistori en aquells dies) no va trobar cap entrebanc. La construcció de la casa

suposaria la demostració fefaent de la influència que tenia la incipient nissaga burgesa.

Un cúmul de desgràcies va acompanyar la construcció de l'edifici des del començament. Els fonaments es van haver de refer després que els pilars s'esfondressin i sepultaren tres treballadors i una mula. El terreny s'assentava sobre uns pous d'aigües somortes i les capes argiloses de terra no van suportar el pes de l'estructura. L'Adella, sense fer miraments en despeses, va recórrer a les tècniques més avançades i als materials més moderns que es coneixien. L'estructura de formigó va començar a prendre forma sobre el record de les malaguanyades víctimes, els cossos de les quals, no es van poder recuperar de l'enrunament.

Durant els següents quatre anys les obres es van aturar. El cop d'estat de Primo de Rivera va portar molts maldecaps a les finances dels Adella i una certa enemistat amb el governador civil va provocar que les successives demandes dels permisos es deneguessin. Amb tot, Adolf encara conservava algunes influències i en el moment que va afavorir els interessos adequats, va redreçar la situació.

El 27 de desembre de 1929, sis anys després, per fi la família Adella es va poder establir a la que havia de ser la seva nova llar. No ho van poder fer però, sense que aquesta es cobrés una nova víctima.

Tres mesos abans, James Bonderlisch es va penjar a les golfes de Perit Ambrós després de perdre el patrimoni en arriscades inversions que van coincidir amb l'enfonsament de la borsa de Wall Street.

Els Adella-Reverté van ocupar l'edifici sense cap incidència remarcable fins que dos fets malaurats van descompondre la família: Rogeret, l'hereu, va morir de febres mentre el Govern de la Generalitat col·lectivitzava l'empresa del pare. El nen acabava de celebrar el seu novè aniversari.

L'Alfons, sumit en la desesperació i l'apatia, es va suïcidar engegant-se un tret al cap a la tardor del 36. Margarida, arruïnada i embogida, va fugir amb les filles a Tarragona on va viure uns quants anys enclaustrada fins que va ingressar en un sanatori. De les nenes se'n va perdre el rastre. Algunes veus diuen que es van establir a Cuba amb una tieta, altres que van morir ofegades en un vaixell que les portava a Amèrica.

Després d'estar un temps tancada amb pany i forrellat, la casa del carrer Ambrós va començar un veritable historial de fets luctuosos. Convertit en centre d'abastiment per l'exèrcit republicà, al gener del 39 va

ser bombardejat per les tropes franquistes que entraven a Barcelona. El soterrani de la finca s'utilitzà com a centre de detenció, mentre que al pati del darrere es duïen a terme execucions sumàries.

Els veïns de les finques adjacents van fer els ulls grossos per ignorar el que hom sabia i continuar amb les seves vides.

Ja entrats als 40, i com que l'edifici estava situat a tocar de l'hospital d'infecciosos del Mar, se'l va destinar a allotjar molts del contagiats per la greu epidèmia de verola que assolava la ciutat. La mortaldat era tan gran que els cossos inflats dels morts es carregaven en camions atapeïts que, en llargues fileres, s'arribaven fins als forns de la metal·lúrgica *Hermanos Gredos*, situada al port, per tal de incinerar-los.

De nou abandonat, l'any 51 el Ministerio de Vivienda el va restaurar de forma potinera, va suprimir les restes dels elements arquitectònics més destacables i el va dividir en habitatges més petits per tal d'adaptar-lo al lloguer de protecció oficial sota l'emblema infame de la Falange. Poca cosa se sap d'aquella època fins que es va entrar a la dècada dels 60. Llavors va començar a acollir els immigrants espanyols que venien a la capital catalana a la recerca d'una nova vida. És en aquesta etapa quan es comença a estendre entre els veïns una aversió profunda envers l'edifici i els fets misteriosos que s'hi han produït de forma periòdica. Una de les menys recordades, però prou xocant, va començar una nit freda de la tardor de 1972...

La gavardina deslluïda amb què Francesc Pareja intentava protegir-se del vent era una pobre aliada. Francesc s'amagava darrere d'uns matolls del parc mentre feia saltirons, ara sobre un peu, ara sobre l'altre. No aconseguia controlar la tremolor que el tenallava. Si els espasmes li ho permetien, feia alguna llambregada amb els prismàtics de segona mà (adquirits feia poc als Encants) en direcció a les finestres enterbolides de l'àtic de l'edifici de maons ennegrits. Només aturava aquella vigilància atenta per donar una queixalada enfurismada a l'entrepà de sardines.

«*Paquillo, hijo, los investigadores también comen*», li recordava massa sovint la mare.

«Concentra't Paco, concentra't. Aquí se'n cou una de grossa. Oblida el fred i els repapiejos de la mare. Aquestes penúries les oblidaràs quan passis per la cara als descreguts de la redacció el reportatge. Llavors ja no

se'n riuran de tu, ni et recordaran l'assumpte desafortunat de les aparicions falsejades a Collserola», es repetia Francesc a si mateix per encoratjar-se.

Si alguna cosa desitjava més aquell home grassonet que veure's lliure de la protecció amb què l'asfixiava la mare, era sentir-se acceptat pels companys de Misteris Ocults, la semiclandestina revista d'ufologia i ocultisme on treballava com a ajudant de redacció des de feia uns mesos.

La sirena escandalosa d'una ambulància va trencar amb el seu gemec la calma aparent i el va treure de les seves cabòries. Un llum s'havia encès en una de les habitacions de l'àtic? Sí, sens dubte. Algú rondava a l'interior de l'habitatge precintat.

Francesc va sortir de l'amagatall del parc com una piconadora descontrolada: esclafava els arbustos espinosos amb les xiruques mentre ignorava les punxes que traspassaven la pana dels pantalons i li turmentaven cuixes i turmells. Abans de treure la càmera de retratar d'una de les butxaques de la gavardina encara va tenir temps d'entropessar amb un parell d'arrels que el volien fer caure. La Practika se li escorria entre les mans olioses mentre travessava el carrer, eludint, per poc, l'escomesa d'un solitari Seat 124 que tornava a casa. Francesc estava decidit. Res l'impediria arribar fins al portal de la finca.

Aquell matí havia passejat, càmera en mà i sense rumb, pels carrers de Barcelona desesperat per trobar alguna notícia per dur a la redacció. Anava a entrar en un bar per prendre el primer cigaló, quan davant seu, el cos d'una dona es va estampar contra les llambordes de la vorera. Francesc es va posar blanc com el paper de fumar.

«Collons! M'ha anat d'un pèl! Aquesta desgraciada per poc que se'm tira a sobre i s'emporta pel davant», va ser el primer que li va passar pel cap.

Després de tres cigalons, més refet, va tenir esma per tornar a pensar en el cadàver. Al carrer hi havia un corró de gent, la policia i les ambulàncies. Tremolós encara per l'ensurt es va esmunyir entre el cordó dels *grisos* i va aconseguir treure un parell d'instantànies al cos de la dona que surava damunt d'un basalt sangonós i un parell més a l'última finestra de l'edifici, que la gentada assenyalava i que encara romania oberta.

L'esdeveniment d'aquell matí li va fer recordar vagament diversos articles escabrosos relacionats amb l'edifici decrepit. Una llumeta se li va encendre a la memòria.

A la tarda es va capbussar dins l'hemeroteca de la redacció mentre esperava el revelat de les fotografies. Després d'unes hores de cremar-se les parpelles davant del projector de filmines va trobar el que buscava: cròniques antigues, rumors, insinuacions, apunts a peu de pàgina. Llavors va començar el veritable maldecap. Necessitava, encara que fos de forma poc precisa, relacionar la mort d'aquella dona amb les dades obtingudes.

Quan començava a imaginar que li esclataria el cervell per l'esforç i que els companys el trobarien allí, mort damunt la taula, dedicat fins a l'últim alè a esclarir els misteris de les ciències paranormals, —«*un pionero señora Angustias, no llore, era un auténtico periodista. ¡Cómo la copa de un pino!*»—, va començar a albirar el fil de l'enigma. La majoria d'incidents a l'edifici de lloguer coincidien sempre en dia nou. La numeració de la finca pels dos carrers sumava nou. Avui era dia nou i una veïna de l'immoble havia aparegut morta al carrer, presumptament empentada per algú. Aquell número significava alguna cosa.

El revelat de les fotografies va ser decebedor. Del rodet vell només havien aconseguit extreure una instantània borrosa i desenfocada, però no es va desanimar.

Era nit fosca quan començava a muntar guàrdia al parc, just davant d'aquella casa ominosa.

—Ja està! —va exclamar amb una ganyota victoriosa quan el pany de la portalada es va obrir després de manipular-lo una estona amb un rossinyol. Va creuar el vestíbul modernista en penombres amb compte de no fer soroll per no alertar a la portera.

Aturat davant la cabina de fusta de l'ascensor, va aixecar el cap per comprovar el número de replans. Un calfred li va recórrer l'espina.

—Set, vuit... nou, amb el principal! —va mormolar aclaparat. Però es va enfrontar als graons sortejant-los de dos en dos mentre començava a esbufegar. A l'alçada del tercer replà l'amarava una pàtina de suor freda. La manca d'exercici i el sobrepès feien que els pulmons xiulessin amb cada nova inspiració com la sirena d'una locomotora de dibuixos animats.

Es va exigir sobreposar-se a les rampes de les cames i va aconseguir arribar davant l'única porta de l'àtic. Es va recolzar a la paret uns minuts per recuperar l'alè. Francesc no podia apartar els ulls de la llum imbuïda d'una certa fosforescència que sorgia per les escletxes minúscules dels marcs i de la porta, però tampoc es decidia a entrar.

«Vinga no és moment per acollonir-te», es va censurar, mentre

s'obligava a fer unes passes. Va trencar les cintes del precinte, sorprès de la facilitat amb què es podia burlar l'autoritat. La porta era oberta, només estava ajustada. Amb una mà va empènyer uns centímetres mentre amb l'altra brandava la Practika com una destrat.

Una bola peluda d'ulls furiosos se li va llençar al damunt amb un esbufec. Francesc va retrocedir aterrit, lluitava per desfer-se de l'animal que li esgarrapava el pit i la cara. Va deixar caure la càmera i va retrocedir fins al replà on va aconseguir desfer-se d'aquell dimoni que va desaparèixer escales avall amb el llom eriçat.

Quan va ser capaç de recobrar la calma es va adonar que la llum fosforescent es projectava per tot el replà i que ell es trobava més a prop de la barana que donava al buit d'escala del que era prudent.

«No miris a baix», es va recordar, però era massa tard. Una sensació de vertigen intens el va aclaparar. Va recular a poc a poc fins a trobar la seguretat del marc de la porta.

«*Venga Paco, hijo, que tienes menos sangre en las venas que el dos pesetas de tu difunto padre*», podia sentir que li recriminava la mare a cau d'orella.

Va agafar tot l'aire que podien absorbir els pulmons maltrets decidit a entrar i a explorar l'origen d'aquella llum malaltissa. El cor li batejava com mai i les ferides obertes pels arbustos del parc li coïen. Se sentia enrabiat i humiliat, i potser això el feia més agosarat. La lluminària provenia d'una de les habitacions que donaven al carrer.

«Necesito obtener alguna prueba», es va recordar.

Va regirar les butxaques de la gavadina tot cercant la càmera fotogràfica, però l'única cosa que hi va trobar va ser l'entrepà oliós de sardines embolicat amb paper parafinat. Llavors recordà que havia perdut la màquina en la batalla amb el gat dels nassos. Renegà com un capella irlandès ebri mentre començava a tornar sobre les seves passes quan uns xiuxiuejos sospitosos el van fer aturar. Ara sentia amb claredat unes rialles infantils i uns laments ploraners. Una veu d'home cridava alterat, però Francesc no arribava a entendre el que deia. L'entrepà li va caure de la mà damunt del mosaic hidràulic. Va obrir la boca sense saber què fer ni què dir. Tot va quedar en silenci i, llavors, l'espetec d'una detonació va retronar per despertar-lo de l'entumiment.

Francesc va fer mitja volta per sortir cames ajudeu-me però, amb tan mala fortuna que, amb la primera passa que va fer, va trepitjar l'entrepà i va relliscar pel passadís fins a topar de cap amb un moble del rebedor.

Atordit va aconseguir posar-se de genolls. Es va palpar la carbassa.

Les mans se li van emplenar d'un fluid viscos i calent. S'havia fet un bon trau i sagnava. Un soroll va captar la seva atenció: la porta del dormitori s'obria i una ombra espigada en començava a sortir.

—Arrrrrrrrrrrrrrrrrrrrghhhhhhhhhhhhhhhhh! —Francesc es va aixecar cridant com un esperitat. Va creuar el llindar de l'habitatge encegat per la sang de la ferida i es va precipitar sobre la barana que no va aguantar tot aquell pes.

—Arrrrrrrrrrrrrrrrrrrrghhhhhhhhhhhhhhhhh! —Es va escoltar de nou per tota l'escala. El xiscle va cessar de forma sobtada quan el cos de Francesc Pareja va picar de ple amb el linòleum de la porteria de la finca.

Fins l'endemà, a les nou del matí, cap llogater va sortir del seu habitatge per veure què havia passat. Hom sabia el que es donava en aquella casa. Quan nou dies després va despertar al Clínic, els metges li van comunicar un diagnòstic optimista:

—Paràlisi total i irreversible per traumatisme múltiple. Tampoc recuperarà la parla. —S'havia trencat la columna per nou parts diferents—. Es pot considerar molt afortunat —van concloure.

Els següents nou anys els va passar a la seva habitació de tota la vida, rodejat pels pòsters de Carl Sagan i els llibres d'Erich Von Däniken. La senyora Angustias, mare patidora com poques, no es va separar del seu costat ni un instant en aquell temps. Feia ganxet amb el Paco, veia el *Noticario* amb el Paco, rentava i donava de menjar al Paco mentre li recriminava les obsessions que l'havien dut en aquell estat... fins que va arribar el dia en què ja no va entrar més a la habitació per pujar-li les persianes ni per donar-li l'esmorzar.

«*Se la ha llevado el De Arriba, ahora descansa*», li va dir l'Enriqueta, la veïna del davant, mentre assajava el millor somriure possible que li permetia la dentadura postissa.

Francesc no va poder assistir al sepeli celebrat al cementiri de Sant Andreu (una de les poques concessions que l'accident li va oferir en tot aquell temps), però la senyora Enriqueta va anar a visitar-lo a la residència de las *monjitas* on l'havien internat per explicar-li, fil per randa, els detalls de l'enterrament.

En aquella sala comuna, rodejat de la resta de pacients, Francesc veia passar els dies sense perdre l'esperança que algun dels companys de

Misteris Ocults aparegués per la porta a visitar-lo. Ells l'ajudarien a desxifrar el misteri que l'havia deixat postrat com un vegetal. Farien les preguntes adequades, podria fer-se entendre amb el moviment de les parpelles, esbrinarien la importància de la numerologia (fos quina fos), i el que s'amagava en aquelles parets i junts deduirien el que havia succeït aquella nit fatídica a l'àtic del carrer Perit Ambrós. Però els dies se succeïen i ningú de la redacció no es presentava.

«Cabrons, cabrons, colla de cabrons. M'heu abandonat. Jo era un dels vostres», es planyia en un monòleg mut fins que les llàgrimes brollaven a raig i la son el vencia. Sovint, després d'aquests episodis de lamentacions i frustració, en la solitud de la foscor, un riure burleta de nen petit el despertava dels malsons i Francesc, amb el cor en un puny, sentia de nou una detonació i veia, a càmera lenta, el moment en què relliscava fins a caure contra el moble i les rajoles fredes.

Si hagués pogut dir alguna cosa, hauria cridat:

—Maleït sia el *putu* entrepà de sardines!

Sergi G. Oset (Barcelona, 1972): autor que fonamenta la seva producció literària en la minificció positrònica i el relat fantàstic.

L'any 2009 va començar a publicar els seus relats al blog de creació literària *La meva perdició* i que va combinar durant dos anys amb la formació que va rebre a l'Aula de Escriitores de Barcelona. D'aleshores ençà, les seves narracions han aparegut en antologies com *Aparecidos* (Saco de Huesos), *Relatos marranos* (Pol·len Edicions), *Catalunya Mítica* (Orciny Press), *Històries de les Terres Albes*, *Bestiari i Monstruari* (Edicions SECC) i en revistes com *Plesiosaurio*, *Lemuria*, *Catarsi*, *Quimera* o *Branca*.

Ha publicat els reculls de microrelats *Paràsits mentals* (Bubok, 2012), *El último vuelo del Microraptor* (Editorial Nazarí, 2015), *Hipermatrònic, l'hiperbreu que va sorgir de l'espai profund (111 minificcions per a freaks malalts del fantàstic)* (Orciny Press, 2017) i *Malsons de gat* (Editorial Hermenaute, 2016), llibre de relats de gènere escrit a sis mans amb Patrícia Muñoz i Igor Kutuzov.

Expedició

José Luis Carrasco

Sempre igual! Cada setmana els sento arreglar-se i abandonar-me. Val, algú ronca al costat, però si Dents Lletjos treu el cap, de poc serveix. He d'avançar-me a ell. És un viatge dur: la caiguda és grossa, i encara que el terra sembla tou, em fotrè un bony.

Afortunadament, Don Pirata em dona el seu sabre, Ós Tou saltarà davant per esmorteir la caiguda i puc escalar el llom de Danisaurio. Mare, quina alçada, tot relisca.

He aterrat sense danys. Gràcies, Ós, vell amic. Ara queda el més terrorífic. Mirar sota el bressol.

Ningú! Ha fugit el malvat. No el culpo, ja se gatejar tot sol.

José Luis Carrasco (Madrid, 1980) és autor d'una novel·la, *Alfa y Omegas* (2014), i d'un relat, «Redención en metálico», per a l'antologia col·lectiva *Grimorio 13* (2017), ambdós publicats per l'editorial sevillana Carlinga. En el passat va resultar guanyador del concurs de relats de les Bibliotecas Públicas de Madrid, a més de finalista de molts altres certàmens.

L'escollit

Ester Enrich Coma

La corretja tensa és una extensió del braç elàstic i prim d'en Lluc; a l'altre costat de la corda, i ben lligat pel coll, hi ha en Tim, un mastí vell, ros i ruc que estira amb ímpetu i alegria desbordada. Ronden per l'avinguda principal del món. Estan sols i a les fosques. D'ençà que tot funciona amb energia positiva, només els que segueixen tenint un gos exigent, surten en aquelles hores depressives. En Tim mou la cua tot xiroi. En Lluc abaixa el cap i encongeix les espatlles; ignora perquè el quisso aquell és tan feliç. En Tim olora una tifa. En Lluc acluca els ulls i badalla; aquell gos l'avorreix. En Tim juga a fer salts a un toll. En Lluc queda xop; i li és igual, l'únic important és que no s'hagi mullat el número de loteria, que el duu a resguard a la butxaca de la bata-manta.

Abans de tenir gos, podia decidir per ell mateix quan sortir de casa, a quin ritme caminar i quan i on i perquè aturar-se. Vivia tranquil i il·luminava alguna farola de tant en tant. Ves per què li havia de fer cas al Pere? «Els que tenen un gos són més feliços, irradien tanta energia positiva que no els cal pagar impostos». Oh, sí, i tant... quina alegria vestir sabates rosegades, despertar-se amb una onada de saliva en tota la nàpia i arreplegar tres-cents vint-i-un pèls de mastí gegant a diari. Però en Tim no s'accontenta amb tan poca tortura, ha de rascar la porta i udolar cada mitja nit, fins que ell, fart de donar tombs entre els llençols, i fart de sentir bordar també a la veïna, s'aixeca, embolicat amb la seva bata-manta i lluint uns cabells a lo Einstein. Lliga en Tim a la corretja extensible i, encara amb lleganyes als ulls, surt a recórrer avinguda amunt, avinguda avall.

Aquesta nit, com totes les altres, la foscor és absoluta, però es coneix els topants de memòria. Ara gira una mica a l'esquerra per evitar la cabina de teletransport que no es pot permetre, ara fa una passa llarga, no sigui que xafi a un dels marciàns minúsculs que s'ha instal·lat al bell mig del carrer, ara s'atura un instant, perquè el tren exprés de mitjanit passa

puntual i, encara que està temptat de llençar-s'hi, guarda l'esperança que demà li toqui la loteria. Com li agradaria poder fugir d'aquest planeta tan ensopit, ple de gent feliç i fastigosament il·luminada. Quina angúnia de món, li tremola tota l'esquena només de pensar amb els somriures dels demés. Demà, demà! Demà quan surti el sol ja se sabrà el número guanyador. Quins nervis, quina emoció, podria ser ell l'afortunat, bé s'ho mereix, sempre ha estat un bon ciutadà, i ja té ganes d'engegar a pastar fang als demés. Cloc! i Au! Un cop sord al peu, una fiblada a la punta dels dits. I bup! El gos, que avisa tard.

En Lluc intenta avançar, però el peu pica una i altra vegada amb una superfície plana i vertical. Treu la llanterna, i clar, no rutlla. Oix, hauria de cantar una cançó de bressol per fer-la funcionar! Ni pensar-hi, no vol cantar. Quan tornaran aquells temps en què era el planeta l'explotat, i no els seus ànims!? Torna a picar amb el peu, cloc, cloc, sembla que és d'un material dur. Es troba al final de l'avinguda, allí no hi hauria d'haver res. Bup, bup, bup, bup! El mastí bavós se li apropa i el banya amb cada lladruc, després mossega la corretja i l'estira amb totes les seves forces. Mai l'havia vist així d'inquiet. Li hauria de fer cas? Hauria de marxar? Oh, però ja n'està fart de creure a un animal. «Aquest cop decideixo jo», diu en veu alta i, colpejant-se el pit amb el puny de gairell, segueix: «Si demà em toca la loteria, fotré el camp amb el primer coet que surti, m'és igual cap a on, això sí, l'última decisió abans de marxar l'he de prendre jo, no aquesta bèstia pollosa».

S'ajup i palpa el topant amb les mans: són unes escales, estan molt fredes, pel tacte semblen de vidre, puja amb les mans, mínim hi ha quatre graons. El mastí insisteix amb crits planyívols i prolongats, estira corretja, mig mossega a l'amo. En Lluc ignora si el quisso aquell adverteix un perill o simplement no es vol desviar de la ruta habitual. Li importa ben poc, a veure si hauria de fer-li cas també en això, no fotem! Decideix pujar les escales, a cegues, ara un peu, ara l'altre. Els esglaons són estrets i baixos, els peus li caben amb prou feines. El gos fa força amb el coll i clava les quatre potes a terra ferma. «Gossot capsigrany, fart n'estic de tu, va, passa amunt». Tira fort de la corretja una i altra vegada i, per fi, ja esgotat, el gos cedeix. En Tim rendit a la seva força! Ja era hora de recordar qui porta els pantalons, coi.

Després del que deuen haver estat, més o menys, uns mil quatre-cents vint-i-nou esglaons a les fosques, els genolls li tremolen i té una set, i té una gana, de boig.

—Hot dogs, hot dogs a bon preu. Compri'n dos i enduguis el refresc

de franc.

Se sent la veu força a prop, calcula que a uns cent cinquanta o a uns seixanta-dos graons més amunt. Val la pena continuar pujant. El gos rondina. «Va, no volies passejar, doncs apa, avui n'acabaràs fart, però acabaràs quan jo ho digui». Segueix amunt, amb una mica més de ganes que abans, però amb el gos més tossut que mai. Ha d'estirar fort perquè el segueixi. Per fi albira una llum, això és bo, deu ser el dels hot dogs. En Lluc saliva, el gos fa estona que només udola. Haurà pujat fins allí només per un fast food? La gana li fa oblidar per què caram està pujant aquelles escales infinites en plena nit. I quina importància té? L'únic que vol és menjar.

La llum només il·lumina, tènueament, el plat de damunt una barra americana. Engoleix el primer hot dog com si no hi hagués un demà. En Tim rep la punta del pa, sense llonganissa ni salses, però amb una mossegada a traïció li fot l'altre hot dog de les mans, moment en què al Lluc li cau el refresc a terra. «Coi de gos ximplet! Bordagàs tocat dels collons!».

Ja mig saciat, continua pujant i pujant, i pujant, fins que els peus li fan un mal de mil dimonis. No entén què hi fan unes escales al capdavall de l'avinguda principal del món, a les fosques i que semblen no portar enlloc. La mala llet va en augment, si no fos perquè està sortint el sol, estaria en plena obscuritat. El sol. Recorda que aviat es farà el sorteig de la loteria, i ell allí, pujant escales com un sabatot. Ja poden portar a un lloc que valgui la pena, ja.

Clareja de cop; tot és d'un blau immaculat, corre una brisa suau i la temperatura és agradable. Les escales són transparents i fa l'efecte d'estar flotant en aquell cel perfecte. Un cel massa clar pel seu gust, massa assolellat, segur que els de baix estan més feliços que mai. Oh, quina mania.

En Tim remena la cua, i no sense motiu, gairebé han arribat al capdamunt. Al final de les escales s'albira una porta daurada, sense cap façana ni paret que l'acompanyi, això sí, es veu clarament que està tancada, alguna cosa deu amagar, doncs. Conforme s'hi apropen se n'adona que és molt alta i àmplia, és enorme, és una porta gegant; davant d'aquesta hi ha un pop verd de mig metre, amb americana i corbata, rere un taulell.

—Bon dia, benvingut a la nau paradís —El pop parla amb una veu gelatinosa. En un dels vuit braços viscosos hi duu un tríptic. En Tim entoma el paper amb la boca i l'escup a terra.

—Disculpi, que diu, que què? El paradís? És que m'he mort? —Es sorprèn en Lluc. El pop no muta la seva expressió de grandiloquència i resta en silenci.

—Gr, gr. Bup! —li gruny en Tim, molt a prop.

—No, no, disculpi el mal entès —Per fi es digna a respondre—, vostè és ben viu.

Amb les ventoses de tots els seus braços, el pop engrapa la porta de cinc metres d'alçada i l'empeny. D'una forma gairebé insultant, la porta es retira lenta i feixugament, fins que queda oberta de bat a bat, i es descobreix, per fi, el que hi ha al darrere: una catifa vermella esplendorosa que porta directe a... a... no s'ho pot creure, en Lluc obre els ulls com plats i li cau la mandíbula de tanta il·lusió. A un platet volador! Amb mil llums i finestres rodones, antenes arreu, fums de colors i sons aguts que no sap interpretar. És fantàstic.

—Bup! —adverteix en Tim.

—És per la loteria? —s'apressa a preguntar en Lluc, amb un fil de veu i la llagrimeta a punt de saltar—. M'ha tocat?

—Forma part del programa d'intercanvi galàctic: un ésser de cada planeta es convidat a viatjar per tot l'univers a la recerca de l'autèntica felicitat. Se li facilitarà tot el que desitgi, sense reparar en les despeses, però el que ens demana no és possible. Sabem que vostè es resistia a venir, que aquest és el seu planeta natal, hi té el seu millor amic i no el volia abandonar. Li agraïm que finalment hagi acceptat la nostra invitació, és un honor tenir-lo entre nosaltres, és vostè un exemple a seguir.

—Jo, jo no sé... —En Lluc esclata a plors. Se sent tan feliç! Per fi podrà fer el que li roti sense retre comptes a ningú, podrà renegar, queixar-se i insultar a tort i a dret, i tot i així li seguiran donant el que demani! Que carallots aquests aliens pop! I a qui li importa la loteria? Això és molt millor! No li caldrà somriure ni cantar cançons de bressol, no li caldrà fer el paperot als dinars de Nadal, ni felicitar a ningú pels aniversaris. Quina joia!

—Bup, bup, bup —En Tim es torna boig, salta i brinca, puja damunt en Lluc i el llepa.

—No es preocupi, ens farem càrrec del seu animal de companyia. Tenim una guarderia especialitzada en aquests tipus d'éssers, són molt bàsics, els cuiden els nostres becaris. No ens pot acompanyar perquè necessitem que a la nau només hi hagi la tripulació i els grans escollits, com vostè.

—Ah, bé, bé, moltes gràcies —respon en Lluc, amb el cap ben alt i

mentre s'eixuga els mocs amb la màniga.

—Bup! —es queixa en Tim.

—Això sí, s'ha de treure aquesta indumentària ronyosa que porta al damunt. Ja li facilitarem el vestuari necessari dins la nau.

En Lluc li fa un manyoc a en Tim, se'l queda mirant un instant breu; trobarà a faltar aquell nassarró simpàtic. Sense més preàmbuls, li entrega la corretja al pop, inspira aire, i amb un somriure d'orella a orella es treu la bata-manta i tota la roba que porta, calçotets inclosos, d'una sola estrebada. Segur que allí dins el vestiran d'or si ho demana.

—Som 'hi, estic preparat —anuncia alegre, en Lluc, amb el cul a l'aire.

Llavors adverteix quelcom preocupant: mentre es desvestia el pop ha tancat la porta i en Tim ha desaparegut. Aaah! «Quin mal al clatell!» El coi de pop alien l'ha lligat amb la corretja del gos i ara estira d'ell com si fos un quisso.

—Vinga, va, humà ximplet, tira escales avall —li mana el pop.

—Però, però... —En Lluc segueix amb llàgrimes als ulls, encara que ja no són de felicitat—. La loteria! La loteria! El número està a la butxaca de la bata-manta!

—Coi d'humà rondinaire, no sé com et suportava un ser superior com el senyor Tim.

Ester Enrich Coma, somiadora a temps complet. Escric el que se'm passa pel cap, per l'estómac o pel dit petit del peu esquerre.

Em vaig diplomar en Educació Social a la UAB. He exercit d'educadora durant els últims deu anys, i és que és un món que m'apassiona i m'atrapa, però també ho fa l'escriptura amb igual o més força. No em sé dividir per la meitat, ni ho vull fer, pel que a hores d'ara em dedico plenament a escriure.

He estudiat durant quatre anys a l'Escola d'Espectura l'Ateneu Barcelonès. Arran de quedar finalista i guanyar algun que altre petit concurs literari (Relats d'estiu El Segre, Relats absurds de l'ARC, Microrelats Marítims MMB), m'he animat a crear un blog, un projecte llunàtic i terrenal al mateix temps, allí on plasmo tot de veritats i burrades: www.oniric.cat.

Les Mãedéus de l'espai exterior

Toni de l'Hostal

«Al jorn del judici veurà's qui ha fet servici».
Cant de la Sibil·la

Pos¹ senyor,

diu la llegenda que, allà per l'any 1237, passava en Jaume I pel terme d'Alfagar quan va vore² com del cel queien set estreles a terra, alhora que s'escoltava una campanada. Llavors, el Rei manà als seus acompanyants que excavaren la terra allí on havien vist caure l'estrela més pròxima ad³ ells: hi trobaren una campana, baix la qual una pica de marbre, dins la qual una imatge de la Mare de Déu.

El Conqueridor, admirat per la troballa, exclamà:

¹ **pos** conj [amb valor continuatiu] *doncs* → Veu majoritàriament emprada pel valencià per a tal ús, que no deuria ser considerada un castellanisme, ans com a molt un aragonesisme, ja que la compartim amb la parla de l'Alt Aragó (la influència de l'adstrat aragonés en el valencià, comparable a la del substrat mossàrab, seria més rellevant del que s'ha tingut mai en compte). Sovint, la seua confusió i coexistència amb el *pues* castellà ha portat als experts a creure que, efectivament, es tractaria d'un barbarisme vulgaritzat. En qualsevol cas, forma part inseparable i insubstituïble (digueu-ne «fossilitzada») de la locució popular *Pos senyor*, que serveix per a principiar contes i rondalles.

² **vore** *v tr veure* → Segons l'IEC, hom pot emprar aquesta variant dialectal en texts poc formals; segons l'AVL, és la forma autèntica valenciana de l'infinitiu d'aquell verb i, per tant, la que cal emprar. Al meu parer, tampoc seria del tot desgavellat escriure *veure* i llegir *vore*.

³ **ad** prep [arcaïsme] *a* → Segons el *Valencià en perill d'extinció* d'Eugeni S. Reig, s'usa només davant dels pronoms personals, demostratius i indefinits que comencen per vocal i de cap altra paraula més.

—Oh, gran do!⁴

Per eixa raó, a la imatge de marbre blanc alabastrí se la conegué com a la Mãedéu⁵ del Do; és una de les moltes imatges de la Verge Maria que, al llarg de la Història, havien anat apareguent-se o sent descobertes - sempre per persones de dubtós coeficient intel·lectual- per tot el domini lingüístic. L'explicació teològica a tals troballes era molt senzilla: eren davallades del cel. L'explicació científica, ara ho sabem, era molt més senzilla encara, per lògica: Les mãedéus procedien de l'espai exterior; veritables relíquies extraterrestres que viatjaven en naus campaniformes, enviades per Déu sap quina civilització alienígena! O potser Déu si que ho sabia i, a més, hi tenia alguna cosa a vore?

La bona qüestió és que, ara, el lector haurà deduït que les set estreles que el Conqueridor va vore eren, efectivament, sengles objectes volants no identificats procedents de més enllà de l'estratosfera (cas contrari, la capacitat deductiva de qui llig açò seria preocupantment reduïda).

Els fets que a continuació exposaré es desencadenaren el huité dia del mes de març —de l'any no me'n recorde- al poble de l'Alcúdia, en la Ribera del Xúquer: Allà, la seua patrona i alcaldessa honorífica, la Mãedéu de l'Oreto, cansada fins on no es pot dir d'haver-se passat vora set-cents cinquanta anys donant de mamar al Sant Rorro⁶ sense que es fera gran ni decidira emancipar-se, va enfurir de tal manera que arrefilà al xiquet contra el vidre de la capelleta que la mantenia presonera des d'acabada la guerra.⁷ Llavors, i sense separar-se de la peanya que portava adjunta als peus, començà a obrir-se pas levitant entre els bancs de fusta fins a eixir al

⁴ El lector tindrà cura d'acceptar o no la versemblança de les sentències atribuïdes al de Montpeller, car si atenem a l'explicació popular de com el Rei batejà el famós suc de xufa originari d'Alboraia («Açò és or, xata!»), la historicitat dels fets -i les dites- del Conqueridor no hauria de ser pressa seriosament.

⁵ **Mãedéu** *f* [contracció de Mare de Déu] → Pronunciació familiar valenciana de l'atribut substantivat de la Verge Maria, representada com a diftong a la portuguesa (amb el titlet circumflexe sobre la *a*) segons l'*Ortografia Roscana* de Toni de l'Hostal. Forma molt extesa en el registre col·loquial del poble seglar, encara es troba molt més reduïda en la locució admirativa *Mãeu senyor!* (→ *Mare de Déu, senyor!*).

⁶ Evidentment, no ens referim ací al patró putatiu de massa pobles del nostre domini lingüístic, ans al rorro sant per excel·lència, ço és, *lo ver diu petit garçon*.

⁷ Tot s'ha de dir, altres mãedéus no pogueren contar-ho, havent estat abduïdes o destruïdes durant la refrega. La Mãedéu del Do adés esmentada, per exemple, es trencà en quaranta-tres trossos l'any 36, sent restaurada una volta «*cautivo y desarmado el Ejército Rojo*».

transepte de l'església parroquial de sant Andreu⁸, on finalment es col·locà en l'encreuament, baix de la cúpula adornada amb frescs de Vergara.

Ací, en la millor tradició de la ciència-ficció cinematogràfica japonesa, començà a expandir el seu volum físic adquirint proporcions gegantines; el sostre⁹ de marbre -nou de l'anterior rectorat- cruixia sota la pressió electromagnètica que exercia la peanya mentre la cúpula adés referida s'obria com una magrana, xim-pum tracatrà, deixant entrevore el cap gòtic de la imatge mariana. La seua cara, que abans mirava cap al xiquet amb tendresa, mostrava uns ulls encesos en flames que res tenien a veure amb el concepte de maternitat. La gent començava a eixir espantada de les cases i les finques, fugint de l'imminent enderroc del temple, que cedia al volum descomunal de la patrona. La Mãedéu alçà el cap cara al cel i, mentre dos rajos de llum eixien dels seus ulls i l'edifici es desplomava en un núvol de pols, donà principi a semblants paraules:

—Soleta i verge estic!

El clam ressonà com un tro des del Sènia al Segura, provocant en totes les mãedéus trobades la mateixa reacció que patia la de l'Oreto i, en qüestió d'hores, les principals capitals marianes del país es veien atacades des dels seus centres neuràlgics, és dir, des de les esglésies. Afectades pel dolor menstrual que havien oblidat durant els nou mesos de gestació del xiquet Quesuset, les mãedéus vingudes de l'espai exterior hormonaven destrucció al seu pas per les urbs, ovulaven el caos a tort i a dret, engendraven l'apocalipsi: la Mãedéu dels Lliris davallava pel llit del Serpis tombant tots els ponts que encontrava al seu pas, en direcció a Gandia, per a reunir-se amb la del sant Duc; la taula de la Mãedéu del Miracle planava sobre Cocentina alhora que plorava sang sobre els socarrats.

A València -cap i casal-, la Basílica, la Seu i la Catedral s'enfonaven al pas de la Geperudeta, la qual s'encarà al Micalet, l'arrancà d'una peça i el llançà enlaire cap a la plaça de l'Ajuntament. Allà, però, ningú no se n'havia adonat de l'esdeveniment, ja que una gran multitud es trobava immersa en l'apreciació de la mascletà diària a què s'acostumava per Falles. Només quan cessà el tro de les carcasses i començava a aclarir-se el núvol de pólvora, hom s'estranyà de que, més enllà del carrer sant Vicent se sentira també tronar i es veiera alçar-se un núvol de fum. La clec¹⁰ que

⁸ Localment coneguda, per a descrèdit de la resta de la comarca, com a la «Catedral de la Ribera».

⁹ **sostre** *m* → *sòl, substrat, terra* Vegeu op. cit. 3.

¹⁰ **clec** *f* → Conjunt de l'alta societat, sovint usat amb certa idea de coentor.

s'apinyava en el balcó de l'Ajuntament -entre la qual l'alcaldesa, el beat i el de sa plana- va notar, de colp a repent¹¹, com l'ombra que els oferia el tendal anava extenent-se per tota la plaça. Quan es va fer evident que no era la vela del balcó la que projectava l'ombra, sinó el campanar que els queia del cel, ja era massa tard. Segons recompten alguns supervivents de la clec, les darreres paraules de la primera regidora van ser:

—Vixca València!¹²

Ella, que sempre havia viscut enamorada del color roig, es va fondre amb la color del seu tratge en ser esclafada pel símbol de la seua ciutat. Al mateix temps, la Mãedéu del Lledó tenia la mateixa idea a la capital de la Plana, però amb el Fadri. Més tard també arribarien noves de com la Moreneta havia deixat rodar la bola, ara d'una mida desorbitada, de la seua mà muntanya avall cap al Barceloní.

No quedà ni l'apuntador.

Pel que es coneix, les mãedéus de tot el domini lingüístic s'havien rebotat després de passar més fam que Viçanteta de Favara durant set-cents cinquanta anys -la Moreneta de Montserrat, de fet, portaria més de mil anys passant la mà per la paret-, decidint rebutjar unànimement el paper de mares lactants a què havien estat sotmeses. Les que portaven ceptre l'empraven per a obtindre plaer. Les que portaven un pit a l'aire, ara es descobrien l'altre també. La Verge de la Porciúncula, renegant de la seua virginitat, declarava:

—La veritable porciúncula la porte entre cames!

La terra de les flors, de la llum i del color acabà la seua història de submissió en un dia; tot el terreny es va veure reduït a pols i cendra; tota la part continental del domini lingüístic havia sigut eradicada. Només quedaven les illes, que romanien inafectades per la fúria mãedeuera.

Al sendemà, reunides les mãedéus de l'Oreto, dels Desemparats, del Lledó, dels Lliris i del Miracle a Dénia, després d'haver devastat tota València¹³, s'endinsaren en la mar en direcció a Eivissa. Un jorn després, havent enfonat la primera illa, aparegueren al port de Mallorca i assolaren la ciutat abans de retrobar a la Mare de Déu del Lluç qui, en despertar de la seua letargia, preguntà:

¹¹ **de colp a repent** *loc adv* → *de sobte, d'improvís*

¹² Segons la fonètica valentina.

¹³ Ací, **tota València** es refereix al conjunt de comarques valencianes que formaven l'antic Regne de València, modern País Valencià i actual *Comunidad Valenciana*, sovint anomenada també *Región Valenciana* o *Levante Español*, i fins i tot *Levante Feliz* (?).

—Qui sou?

Elles, en un clar homenatge a cert escriptor suecà, li contestaren:

—Nosaltres, les valencianes.

Paraula de Déu.

Amén.¹⁴

Toni de l'Hostal (46250, any de Rom: Spaceknight) escriu sobretot lletres de cançons, a més d'escrits per a publicacions de tota índole: de premsa especialitzada a llibrets de falla. Alguna volta també ha escrit historietes de ficció, sobretot de tebeo, perquè fer historieta sense dibuixos és un poc com fer cançó sense paraules: només et contenen la mitat del conte. Per això, el conte que inclou esta antologia, és una espècie de guió literari d'un còmic inacabat del qual hi havia dos planxes que encara estem buscant.

¹⁴ **amén** *loc adv* [contracció de A menjar!]

Desdejuni continental

José Luis Carrasco

El servei d'habitacions era un clar exemple d'ineptitud i mereixien morir. De fet, van ser els primers. Pastissos, pa de pessic, amanida, fruita del temps... menjars nauseabunds infestaven les cuines. Impossible acostar-se a la planta baixa per la pudor que desprenia tot allò, i va preferir des de llavors el pis més alt.

Els altres inquilins van deixar de molestar aviat quan van veure els passadissos esquixats de vísceres i cadàvers. El telèfon va sonar un parell de vegades. El va deixar sonar fins al primer migdia que li va interrompre el son i, de soca-rel, va arrencar els cables de l'aparell. Des de llavors regnava el silenci. Excepte per un parell de valents que, gosant entrar a l'habitació que havia fet seva, van perdre la vida ... i tota la seva sang.

Els crits d'aquells infortunats no van espantar als abnegats i pacients japonesos, que van aguantar estoicament quinze dies més. Venien de la platja, plens de sorra i amb pilotes inflables de colors, sortejaven al grum esquarтерat a l'ascensor, tapant-los els ulls als nens, i gaudien de les poques vacances que té un japonès. Els va arribar a tenir estima per la seva audàcia al cohabitar, paret amb paret, amb un Fill de Caín.

La policia, resultava irònic, va durar menys que els nipons i van córrer com col·legiales espantades quan el van veure despenjar-se, en l'hora de les bruixes, de la paret, mort de fam i deixant brillar els seus ullals a la llum de la lluna. En aquests moments la seva situació no li semblava tan dolenta.

I no obstant això enyorava la seva llar. Les muntanyes sempre ennuvolades, el pont cobert a partir del qual tots els fantasmes i horrors del món acompanyaven al desgraciat visitant, el miserable llogaret d'espantadissos i supersticiosos pagesos.

Més era impossible tornar a casa. Els turistes havien pres, nit i dia — sobretot dia— el castell.

La importància de ser E.R.N.E.S.7

(Entitat Recreativa Neuro-Empàtica i Social model nº.7)

Francesc Marí

Una figura masculina amb la cara empolsada, les galtes antinaturalment vermelles, bigotet repentinat amb gomina i una grossa perruca amb tirabuixons blancs va aparèixer quan el teló es va alçar.

Va somriure al públic amb malícia, es va escurar la gola i va dir:

—Mirin a la seva dreta i després mirin a la esquerra —va fer una pausa dramàtica per donar temps a que el públic seguis les seves instruccions, i va afegir—: Una d'aquestes dues persones és un humà...

La platea va romandre en silenci uns segons que es van allargar més del que acostumen a durar. Amb posat enravenat l'home de l'escenari semblava que esperés alguna cosa, com si el que hagués dit hagués de causar alguna mena de reacció en el públic.

Semblava que el temps s'hagués aturat en aquell instant de silenci sepulcral... Fins que una sonora riallada va esclatar des de dalt de tot del galliner fins les primeres files de la platea.

L'home es va inclinar amb senyal de respecte i la música va començar a sonar, fent que les riallades anessin afluixant de mica en mica, deixant pas a la representació d'una de les obres amb més èxit de la Rambla Jujol, el Broadway català...

Com era habitual, després de la representació i de les desenes de rondes de ovacions, el públic va sortir a altes hores de la matinada, fent que aquella avinguda de Sant Joan Despí guanyés més vida de la que tenia dia rere dia, setmana rere setmana, mes rere mes, i, el que era més important, temporada rere temporada.

Totes els grans obres que havien triomfat abans a Nova Jersey o Chartres, inevitablement acabaven representant-se en aquella bella ciutat, si és que no ho havien estat abans. Era el més obvi del món en aquells

temps, estàvem al segle XXII., i tot el més important transcorria a les afores de les velles ciutats.

De mica en mica, sortint d'aquell teatre i dels altres que hi havia en aquella avinguda il·luminada artificialment de tal manera que semblava de dia, el carrer es va anar omplint amb homes i dones joves, atractius, elegantment vestits, que parlaven amb correcció i de forma altiva sobre art, filosofia i història... Quelcom del que hauríem de parlar nosaltres també... Història.

Segurament us estareu preguntant que havia passat amb Nova York, París o Barcelona, i ara estem parlant de les ciutats que, antigament, eren conegudes com *àrees metropolitanes*. Al llarg del segle XXI, una nova corrent tecnològica es va instaurar en les ments dels humans: la robòtica. Amb ella pretenien fer la vida més senzilla, substituint homes i dones per repliques mecàniques, i dedicant-se a l'oci. Val a dir que el segle XXI, mentre els andròides anaven substituint als humans en els llocs de feina més cansats i molestos, es van crear algunes de les millors obres de la cultura universal —tampoc és d'estranyar, cada cop més els humans tenien més temps lliure—, a la vegada que s'anava millorant la tècnica amb la que es dissenyaven i es construïen els robots.

La veritat sigui dita, tot era molt idíl·lic, després de segles suant amb el treball, els humans es podien dedicar a l'oci, a la cultura i a l'art, tothom feia el que volia quan li venia de gust, sempre hi havia un robot a darrere que s'encarregava de recollir-ho tot. Malgrat tot, l'idil·li va ser breu, ja que a mesura que els robots es van perfeccionar, van començar a evolucionar. Aprenien cada cop més coses més ràpid, fins al punt que eren els propis robots els que milloraven els seus dissenys, mentre els humans seguien fent el bohemí al centre de les ciutats.

Sense adonar-se, els humans es van recloure en petits *ghettos* als centres de les antigues grans ciutats, que es van convertir en autèntics formiguers on habitaven milions de persones afinades de qualsevol manera. Mentre que, pel seu compte, els andròides, ja independitzats dels seus mandrosos pares, es van desplaçar a les afores, el lloc que els humans havien rebutjat i van instal·lar els seus propis centres d'ocis i culturals. De mica en mica, s'havia canviat la polaritat del món civilitzat. Els homes no volien ser obrers, ho eren els andròides; els homes no volien anar a la guerra, hi anaven els andròides; els homes no volien treballar, ho feien els sintètics; quan els homes no van voler governar, les entitats simuladores de vida, o ESV, ja estaven llestes per prendre el relleu. I com bé sap tothom, la història l'escriuen els vencedors, i els humans havien estat derrotats

sense que cap d'ells hagués hagut de fer res... Excepte crear obres de teatre, pintar quadres i escriure llibres, això ho seguien fent ells, però ara com esclaus, els ESV no havien dubtat ni un instant, com ells deien...

—Cada temporada els conreus culturals tenen millors anyades —afirmava un home ros de més de mentre vuitanta amb els ulls blaus i les espatlles amples. Evidentment era un ESV especialitzat, com denotava en el seu llenguatge, en els cultius de vi.

—Sens dubte, malgrat tot, segueixen sortint obres molt ben afinades de les collites de l'est —responia una xicota de corbes sinuoses, que al segle XX haguessin catalogat de deessa, pèl-roja, d'ulls verds i especialitzada en els formatges d'autor.

A partir d'aquest punt, la conversa derivava en deduir les intencions del productor de l'obra al moment de fer-la escriure —perquè les obres ja no tenien autors, tots els ESV sabien que eren els humans que les escrivien, però eren els propietaris d'aquests humans els que constaven com a autèntics «autors»—, que volia dir amb aquella història, o quina era la reacció que volia que tinguessin els seus conciutadans.

En un d'aquests petits grups de conversa, en el que es desenvolupava una diatriba sobre la profunditat filosòfica d'aquella comèdia de situació i enredo que acaben de veure, per sobre de tots destacava un home gran, d'espessa barba treballada i ulls blau marí, que somreia rere unes ulleres de pasta negra i parlava amb veu greu.

No fa falta reproduir el que estava dient, per la seguretat amb que ho feia i els assentiments constants, estava clar que tots estaven d'acord amb ella. Però com no estar-ho, era un dels últims models especialitzats en teatre, literatura, art, cinema, i aquest llarg etcètera que s'engloba dins la paraula «cultura».

—Tens tota la raó, Ernest —va dir amb veu enamoradissa una ESV primeta, de cul turgent i cabell fúcsia.

I per si us ho esteu preguntant, els ESV també sentien amor. Lluny havien quedat aquelles burdes imitacions de vida que omplien les notícies dels humans quan queien per falta d'estabilitat. Aquests androides, aquests ESV eren gairebé més humans que els humans, així els havien dissenyat l'anterior generació de ESV.

Però tornant a la porta del teatre, l'Ernest —sobrenom simpàtic adaptat de la seva designació més tècnica, Entitat Recreativa Neuro-Empàtica i Social model número 7, o el que és el mateix, E.R.N.E.S.7— era tot un triomfador. Cada setmana, se'n duia a una ESV femenina diferent al llit, i pel que semblava l'escollida d'aquella nit era la del cabell

fúcsia. Potser era una mica estrambòtica, però no ho eren tots els ESV especialitzats en la música electrònica, mentre fes el que havia de fer en privat, l'Ernest no posava pegues a la seva manera de vestir.

I per als que estiguin una mica sorpresos, sí, els ESV també sentien atracció física —i com no fer-ho si tots eren perfectes—, podien tenir sexe, orgasmes i tota la pesca. I a més ho tenien sense tots les problemes que se'n podien derivar, com les malalties de transmissió sexual i els embarassos. Potser no tenien fills, però gaudien igual intentant fer-los.

Poc o molt, tots els ESV tenien èxit i sempre gaudien de certa popularitat, però els que sempre se'n duïen la millor part eren els últims models, com l'Ernest, que sempre tenia on triar per acabar les setmanes de feina als mitjans de comunicació escrits. Ja que encara que el tema de creativitat era ben escàs i rar entre els ESV, les crítiques punyents i no gaires constructives estaven a l'ordre del dia.

Sense gaire discreció, l'Ernest va prémer el cul turgent a l'ESV de cabells fúcsia, de la que havia oblidat el nom —si hagués de recordar amb totes les dones que havia estat, hauria de buidar part de la seva memòria—, i es va acomiadar dels altres, encaminant-se rambla enllà.

Tot i que l'abraçava i la premia contra el seu pit ample, l'Ernest no feia gaire cas de la ESV, el seu cap anava seguint altres camins, anant a altres llocs, pensant altres coses. Qualsevol altre ESV que hagués pogut llegir-li el pensament, hagués parlat d'imaginació, una cosa molt rara en els ESV i molt mal vista.

La naturalesa dels ESV —si es que en podem dir-ne així— és pràctica, malgrat tot, han estat creats, per tant, han de ser útils d'alguna manera per a la societat. Tot allò que fos imaginació, creació i inventiva no era normal per un ESV, per això tenien als humans, que els hi feien tota aquella feina bruta, pròpia de la seva classe. Imaginació! Quina cosa més grollera!

—M'escoltes, Ernest? —va sentir que li preguntava la veu d'aquella noia, de la que de cop va tenir consciència al sentir el seu cos al costat del d'ella.

—Sí, perdona.

—Tens problemes amb el sistema operatiu?

—De vegades em va la guitza amb pensaments fora de lloc, somnis, la propera actualització ho resoldrà.

—Que desagradable, somnis dius? Espero no tenir-ne mai.

Els somnis, *déjà vu*, o alucinacions, eren quelcom normal en la ment d'un ESV quan s'estava sotmès constantment a les actualitzacions, com

l'Ernest. Eren petits errors en el codi font i el preu a pagar per estar a la última.

—No pateixis, al final t'hi acostumés, a més, gràcies a les actualitzacions puc estar amb noies com tu.

Ella va somriure afalagada, coneixia a altres noies que havien passat la nit amb l'Ernest, i totes afirmaven el mateix: era la millor experiència de les seves existències, segurament era el més semblant a estar viva.

I, sense cap mena de sorpresa, al matí següent, la noia del cabell fúcsia es va despertar completament nua entre els llençols del seu llit, però l'Ernest no hi era. Ja ho sabia, l'Ernest era un llop solitari, no es sabia de ningú que hagués anat a casa seva, poques vegades repetia de companya nocturna, i els diumenges estava totalment il·localitzable. Però tampoc passava res, els ESV no eren fidels, no els hi feia falta. Molts vivien sols, molts havien decidit viure en parella o en grup, amb un ESV del sexe oposat o del mateix sexe. En cap sentit hi havia prejudicis. En realitat, en el món dels ESV no hi havia prejudicis, i si n'hi havia era cap aquells sacs de pell i ossos febles i degradables que eren els humans.

La noia va estirar-se i va rodolar pel llit, feliç d'haver aconseguit conquerir a l'Ernest. Ell era l'ESV més desitjat de la Metropolitana —com comunament es coneixia l'àrea que rodejava Barcelona—, per dones i homes, i ella havia aconseguit anar-se'n al llit, a partir d'aquell moment, cap altre ESV se li resistiria.

Distreta, mentre esperava que els seus sistemes es reiniciessin després de la nit de descans i recarrega de bateries, a l'espera de poder reviure tot el que havia enregistrat un cop va estar al llit amb l'Ernest —avantatges de ser un ESV, tot quedava enregistrat al núvol—, es va fixar en quelcom que hi havia sobre els seus lluent llens roses: un cabell blanc.

¿Un cabell blanc? Es va preguntar. No recordava que ningú amb cabell blanc hagués passat per aquell llit. Amb els dits polze i índex de la seva mà dreta va agafar el cabell i el va analitzar amb detall. ¿Seria de l'Ernest? Impossible! Tothom sabia que l'Ernest es caracteritzava pels seu cabell de color d'atzabeja. La seva ment racional va buscar la solució més plausible:

—Deu ser problema de la seva darrera actualització —es va dir en veu alta, i va afegir—: El proper cop que el vegi li preguntaré discretament.

En la seva ment calculadora, la noia va arribar a la conclusió que si li guardava un secret com aquell a l'Ernest, aquest li estaria eternament

agraït, i el que havia passat la nit anterior es repetiria tantes vegades com ella volgués.

Però la ment dels ESV és molt més dèbil del que ells creuen, i el que havia de ser un secret, al cap de pocs dies ja corria per tots els grupets, no només dels teatres de Sant Joan Despí, també els d'altres ciutats, com els més elitistes de L'Hospitalet.

Ningú posava en dubte l'autenticitat d'aquella cana, fruit d'una de les darreres actualitzacions d'un dels ESV més populars del sud d'Europa. Si fins llavors l'Ernest ja era conegut, a partir d'aquell moment encara ho va ser més.

Les canes es van posar de moda. L'actualització a la que havia estat sotmès l'Ernest anava molt buscada, i molts apareixien lluint cabells blancs a les seves espesses melenes, però cap era tan autèntica com la de l'Ernest, i, per a la decepció dels ESV més elitistes de la societat metropolitana, aquella actualització va ser tan fugissera com el seu únic gaudidor. L'Ernest havia desaparegut.

Al principi es va atribuir la desaparició al halo de misteri que habitualment envoltava l'Ernest, si fins llavors ningú sabia on vivia, tampoc havia de resultar estrany que si volia desaparèixer, ho pogués fer sense cap mena de dificultat.

Malgrat això, quan els dies van transcórrer i l'Ernest va deixar d'assistir a actes socials, els seus companys ESV van començar a patir. No a patir realment, ja que els ESV, en la seva superioritat intel·lectual, s'havia evitat aquest incòmode sentiment tan comú als humans, sinó més aviat era un error de càlcul, un dígit que els seus cervells artificials i perfectes els costava de computar. Així que la policia va entrar en acció.

En la societat dels ESV els crims havien estat extingits, ningú delinquia, i el Cos Policial d'ESV només es dedicava a cuidar de la seguretat dels seus iguals i a perseguir els pocs humans que s'atrevien a fugir del centre de les ciutats. Més que policies eren guardes jurats.

Per tant, al principi, cap membre de la policia —tots ells antics ESV de generacions anteriors que havien quedat de temps preterits, i acabarien per extingir-se— sabia com fer-s'ho per trobar a l'Ernest, i tot i que molts van voler fugir d'estudi, la pressió social per trobar-lo els va obligar a treballar més del que ho havien fet en els darrers anys.

Poques eren les pistes, ningú coneixia de veritat a l'Ernest, ningú sabia on vivia, i els que asseguraven fer-ho, en realitat eren ESV desitjosos de publicitat, com l'ESV de cabell fúcsia. La noia sintètica havia esdevingut una celebritat per ser la darrera en haver vist l'Ernest i per ser

la propietària de l'única cana d'ESV autèntica, encara que no pròpia, que sempre lluïa dins un camafeu daurat al coll.

Per ser sincers el cas de l'Ernest va arribar a uns llindars que tocaven l'absurd. Els ESV, sempre dedicats a les seves matèries d'especialització, van deixar-les de banda i van preferir elaborar teories sobre on podia ser l'Ernest, per quin motiu ja no se'l veia per enlloc i, el que encara era més exagerat, quina actualització era la que proveïa als seus propietaris de canes. Val a dir que els ESV no coneixien l'envelliment, els seus deixaven d'actualitzar-se fins que quedaven obsolets i s'apagaven amb el mateix aspecte que tenien el primer dia.

La policia potser va ser una de les poques que va guardar una mica de seny i va seguir amb la seva feina, clar que era fàcil fer-ho ja que consistia en buscar a l'Ernest —seria com l'addicte al sucre que treballa en una pastisseria—, però al menys semblaven més productius que tots els altres.

Va arribar a tant la falta d'atenció per tot allò que no estès relacionat amb l'Ernest, que quan alguns teatres van presentar obres mal fetes, cinemes va projectar pel·lícules sense volta ni solta, o es van publicar novel·les sense res de valor a banda del paper en el que estaven impreses, ningú se'n va adonar... Tothom seguia obsessionat amb l'Ernest.

Podria seguir narrant com els ESV van començar a buscar-lo en els llocs més insospitats; com els seguidors més acèrrims del fenomen es van fer modificacions per assemblar-se a l'Ernest; com altres van rebre tota mena d'actualitzacions en bosqueta de la cana platejada —que no daurada—, amb els més perillosos resultats per problemes de comptabilitat amb els seus sistemes operatius; i com la policia, farta de no trobar res, donava constants rodes de premsa assegurant que cada dia estaven més a prop, que mantenien la investigació sota «secret de sumari» i que era qüestió de dies de resoldre el cas. En general, el món va perdre el nord mentre anaven a la recerca de l'Ernest.

Per sort, quan semblava que el regnat dels ESV arribaria a la seva fi, un divendres qualsevol, a l'entrada d'un dels teatres més exclusius de L'Hospitalet, va aparèixer, com ressorgit de les profunditats dels llimbs, l'Ernest, com si res hagués passat. Tenia la mateixa cara, la mateixa manera de moure's, inclús lluïa el mateix estil de roba —per sort de tots aquells fanàtics que havien començat a vestir com ell—, era el mateix que setmanes enrere havia deixat a l'ESV de cabells fúcsia dormint al llit.

L'aparició gairebé màgica —si es que els cervells dels ESV podien processar el que era la màgia— va fer que el món s'aturés un instant per

respirar fons i prendre una nova direcció. Les representacions es van cancel·lar, tots els actes socials van centrar-se en l'Ernest i, com no podia ser d'altra forma, tots els ESV van voler saber que havia succeït. Les seves ments perfectes ho necessitaven.

Un dels centres de convencions més importants a les afores de Saragossa —lloc d'importants congressos enfocats a allargar la vida dels humans fins l'infinit per tal de que poguessin seguir produint cultura per als ESV— es va convertir en l'epicentre del món. La platea estava plena a vessar, milers d'ESV de totes les especialitats i d'arreu del planeta esperaven expectants que sortís algú a l'escenari.

De sobte, els llums es van apagar, els focus van il·luminar l'escenari, en el que van aparèixer el cap de policia dels ESV, la noia dels cabells fúcsia completament emocionada per ser el centre d'atenció —ella no ho havia previst així, però havia aconseguit igualment el que tan anhelava—, i, com tothom esperava, l'Ernest.

La noia va ser la primera en parlar, en explicar les últimes hores que havia passat al costat de l'Ernest i com aquest havia desaparegut. El policia va relatar com l'havien trobat, més ben dit, com la policia sabia on reapareixeria gràcies a les seva feina. I, per fi, va ser el torn de l'Ernest que, sense perdre en cap moment les bones formes pròpies dels millors ESV, va escurar-se la gola i va dir:

—Gràcies per la vostra atenció, el vostre suport i el fet d'haver-vos preocupat per mi...

Amb intel·ligència va fer una pausa, potser una mica massa llarga pels milions d'ESV que esperaven a escoltar que li havia succeït i quina era aquella actualització que convertia els cabells en blancs.

Ningú pensava que podia passar-li pel cap, era un ESV, no els hi passava res pel cap, però en realitat per les neurones... Sí, heu escoltat bé, per les neurones. Mils d'idees corrien pel cap de l'Ernest... Confessaria el seu secret? Deixaria en evidència la societat ESV? Revelaria que un humà havia esdevingut el centre d'atenció? O, per contra, seguiria la seva farsa fins que el seu cos aguantés, ara que començava a donar els seus primers signes d'envelliment? Sincerament no sabia que fer. Tot ell era un mar de dubtes.

Sense demostrar el seu nerviosisme intern, eren anys d'experiència fent-se l'androide, l'Ernest va repassar els rostres del públic.

Va somriure i va decidir seguir parlant:

—Tot ha sigut fruit d'un error de programació.

Una exclamació de decepció no va córrer la platea, els ESV no

sentien decepció —un altre dels sentiments que s'havien descartat—, per això les seves ments van sentir alleujament al trobar la peça que faltava per a que tot encaixes, tingues lògica i la correlació dels fets tingués sentit.

Durant la següent hora, l'Ernest, fent gala dels seus coneixements, va explicar amb ets i uts que havia causat l'error, que també va provocar la cana, i a la reprogramació que havia estat sotmès per tal de tornar a la normalitat, així com advertir dels perills de les actualitzacions compulsives. Va agrair a tothom la seva espera i atenció, i l'acte es va acabar.

El món dels ESV havia tornat a la normalitat, tots ells van poder anar a dormir sabent que la lògica del seu univers seguia intacta i que l'Ernest seguia sent un d'ells, potser el millor exemple del que volia dir ser un ESV.

El que cap d'ells es podia imaginar era que, un cop l'acte es va acabar, i tot els engranatges ben articulats dels ESV semblaven funcionar, un d'ells, que havia esdevingut clau de la seva organització, en realitat era orgànic i reciclable —quelcom que no té importància, perquè tots els ESV ho son de reciclables—, i es passejava entre ells com si res.

Ningú sabia on vivia perquè, cada nit, entrava als centre de Barcelona i convivia amb la seva família, de la que es feia càrrec amb els crèdits que rebia per la seva «feina» com ESV; cap noia ESV es llevava amb l'Ernest perquè no dormia tan perfecte i plàcidament com ho feien els ESV —que més que dormir, semblaven que posessin per un retrat—, sinó que ho feia amb roncs, malsons i espasmes, com tots els humans i gran part dels gossos. I poques eren les vegades que l'Ernest era vist perquè havia de cuidar el seu cos per estar comparable als estàndards dels ESV fent gimnàs, depilant els pèls que sobraven i afegint allà on el faltaven. Com la seva pròpia mare havia dit uns anys enrere:

—Si aconseguissis tenir un cos tan perfecte la resta de la teva vida, et confondrien amb un d'ells.

Al principi havia sigut una broma, una idea esbojarrada que servia per amenitzar les dures vides de la seva família. «Mireu, es l'Ernest, gairebé tan perfecte com un ESV». Però amb el temps i les dificultats, ho van veure primer com una possibilitat, després com una opció i finalment com la única sortida a una dura vida com esclaus d'aquelles còpies barates de vida.

Es va cuidar l'aspecte, es va preparar per convertir-se en un d'ells. Gràcies a la inventiva dels membres de la seva família —tots ells creadors d'exitoses histories per a cinema, teatre i televisió— va tenir una historia

darrere, un passat creïble per als ESV. I, per sorpresa de tots, l'Ernest va sortir al món dels ESV com E.R.N.E.S.7, i cap d'aquells diables mecànics ho va posar en dubte. Tots se'l van creure i, per més inri, el van convertir en un dels més populars d'ells.

Arribats a aquest punt segurament estareu pensant que us és absolutament igual el passat de l'Ernest. D'acord, és un humà infiltrat als ESV, ja entenem la vida difícil que pot dur, però el que realment ens interessa es, sens dubte, que li havia passat i que havia desencadenat aquella bogeria en el món dels ESV.

Tot plegat és molt senzill. Malgrat tot, l'Ernest seguia sent humà i, com a tal, patia d'envelliment, vet aquí l'origen de la misteriosa cana i, encara que quedi malament dir-ho, a vegades el seu sistema operatiu també fallava, com li havia passat després de passar una nit amb un ESV assedegada de sexe. Els ESV no es cansen mai, simplement arriben a un punt que s'avorreixen. I això és el que va succeir. A partir del moment que aquella ESV de cabell fúcsia se li havia tirat al coll, es va passar tota la nit realitzant un «exercici extrem» amb l'estomac buit i sense que ningú l'ajudés en cap moment. En poques paraules, al final l'Ernest, quan la comèdia de ser un ESV havia acabat, el seu cos humà havia defallit i havia estat enllitat a casa de la seva família fins que es va trobar bé per tornar amb els androides. El que ell i ningú haguera imaginat mai, és que durant la seva absència arribés a ser tant important ser l'E.R.N.E.S.7...

Un silenci sepulcral va imperar a la sala. Ningú del públic s'atrevia a articular cap gest o paraula. Tot i el to humorístic de l'obra que acabaven de veure, tothom es va quedar garratibat i amb cara de sorpresa davant el desenllaç. Ningú se l'esperava.

L'home de rostre empolsat i bigoti repentinat va tornar a sortir a escena. Va mirar a la platea des d'on centenars de rostres l'observaven amb atenció i, amb un somriure maliciós, va dir:

—Primer mirin a la seva dreta, després mirin a la seva esquerra... Potser una d'aquestes dues persones és un humà...

Francesc Marí es escriptor, historiador i crític cultural, centrat, sobretot, en el món del cinema. Aficionat a l'escriptura desde petit, no va ser fins després de

llicenciar-se que va decidir centrarse de nou en la seva faceta d'escriptor. Sense tenir molt clar en quin gènere centrarse, ha escrit tot tipus de històries de ciència-ficció, thriller, fantasia i terror, carregant cada pàgina amb el seu peculiar i característic sentit de l'humor. De moment ha *Las dos caras de la sospecha*, *Los héroes del tiempo*, *El renacer de los monstruos* i *Morirse es de mal gusto* de la mà de Click Ediciones (Grup Planeta), i més d'un relat, sense deixar de treballar en cap moment en la següent història.

Utopia, LOL?

Jamie Wahls

Traduït per Edgar Cotes

Mentre surt de la criocàpsula, tremola. No és pas cap sorpresa, havent estat congelat com durant mil milions d'anys.

Faig totes les coses que diu el guió, el típic «No tinguis por! Sigues benvingut com a ciutadà de la nostra Utopia!» que dic mentre l'asseco. Es veu que porta tan bé com jo això dels silencis incòmodes, perquè no passen tres segons que ja comença a treure'm tema de conversa.

—I com vas arribar a ser... —i sacseja la mà.

—Un guia del futur?

—Sí —el tio em somriu, agraït—. M'imagino que t'han entrenat molt per...

—No, no pas —vaig refilar. Semblava confós—. La Repartidora em va triar perquè, sense voler-ho, tinc la destresa i les qualificacions necessàries per aquesta feina i també perquè tenia una de les millors puntuacions en entusiasme!

Accepta la meua mà estesa i surt de la cambra d'estasi. Tus. Potser això és causa de la malaltia incurable que el va dur a criogenitzar-se en primer lloc.

—Oh, espera un moment —dic. El meu enllaç de pujada amb la Repartidora m'explica que ha notat la tos i que els cavallers s'aproximen per treure-li el «càncer», que és una paraula que hauria de buscar.

Estic confosa i tinc ganes de continuar amb la meua Increïble Guia Turística pel Futur, però haig de tancar els ulls i esperar perquè els cavallers ENCARA no són aquí.

La paciència era una de les teues habilitats més fluïxes. Però has demostrat que pots esperar. Això és com aquell examen final que et va fer la Repartidora, aquell impossible, on podries triar entre un núvol de sucre JA, o dos núvols en un minut.

Cantussejava en veu baixa mentre revisava els meus missatges,

mirava la vida dels meus amics, apostava pels propers partits a TransformacióEnSerp o BitllesDeSedució o simulant com hauria sigut la meua vida si tingués una millor capacitat d'atenció.

Seria molt diferent.

#Repartidora: Molt bé l'espera!

#Kit/dinaround: :D Gràcies!

Somric per l'elogi i comprovo el temps. He esperat durant onze segons!

No està malament.

L'home gran s'escura la gola.

—Pobrissó —l'animo—. També tens la gola fotuda! No t'hi amoïnis, els cavallers ja han arribat.

Em mira.

—Els cavallers? No en veig cap.

Em tapo la boca a la mà mentre ric com una ximpleta.

—Ah, no els pots veure. Vaja, podries amb els ulls adequats, però ara de fet som a l'Univers Zero, així que la física és molt estricta. Els cavallers són a l'aire.

Mira amunt i al seu voltant per tota l'habitació. Arrufa les celles. Em fa arrufar les celles a mi també.

—A l'aire —explico—. Els estem respirant. T'estan curant el teu càncer.

Sembla completament alarmat. No soc una experta, però no és així com crec que una persona ha de reaccionar quan li curen en el càncer.

—Apa!—diu—. Així és com ha avançat la medicina? A una mena de... nanorobots mèdics?

—No són mèdics. Serveix gairebé per a tot.

Per una banda, estic una mica cansada de respondre les seues preguntes, perquè són tot coses molt òbvies, però també és molt divertit! És boníssim veure com se li il·luminen els ulls quan els explico coses del món i és per això que em van elegir per aquest càrrec al seu dia.

—Anem a menjar un gelat! —exigeixo.

Fa quatre segons havia exigut que ens donessin gelat. Ara s'ha format un con de gelat a la meua mà. Ha trigat una ETERNITAT.

L'home gran ho veu i s'espanta.

—Oh no —crido—. Què passa? No t'agrada el gelat?

Em mira amb una expressió molt estranya o potser un parell de mirades diferents.

—Com ho has fet? —pregunta. Té una veu divertida i ferma.

—Ah. Això ho fa la Repartidora? —dic—. Ei, va, anem a una altra realitat.

Em poso de puntetes. Moure's està d'allò més bé, però no tan com, per exemple, la Vàlvula de Meravelles. O el Simulador d'Ocell. Aquest és fantàstic.

—Com?

—Pestanyejo. Gairebé me n'oblidava. Ara és l'hora de ser un bon Guia Turístic del Futur i no decebre la confiança que m'ha donat la Repartidora.

—La humanitat postsingularitzada ara existeix enterament com una consciència connectada per uns cervells Matryoshka disseminats, que viuen en trilions d'universos dirigits per la nostra IA amiga, la Repartidora —dic.

El meu gelat goteja! Ho pot fer?

—Em sap greu, però no ho he entès —diu ell. No sembla que li sàpiga greu—. Puc parlar amb algú altre?

—És clar! —dic.

#Kit/dinaround: Ei, Dora, vine a parlar amb, uf...

#Kit/dinaround: Espera

—Com et dius? —pregunto. Me n'havia oblidat.

—Charlie. I tu?

—Kit/dinaround —dic, anant amb compte de pronunciar la / perquè no se li passi per alt.

—Ah, et puc dir Kit?

—M'EN-CAN-TA —crido.

#Kit: Ho has sentit?

#Repartidora: Sí.

#Kit: M'EN-CAN-TA

L'home gran està fent una ullada a l'espai. No hi ha res a veure, però. Només la criocàpsula, l'estació de càrrega i les parets.

—Hi ha alguna manera de sortir d'aquí? —pregunta.

—Sí —assenyalo l'estació de càrrega, una llosa buida amb una cavitat semicircular per al cervell—. Vull dir, no és cap altar satànic, però som al U0, així que no podem viatjar amb estil.

—Si us plau —diu—. No entenc res. Sembla que m'heu salvat de la mort i he retornat amb bona salut. Estic agraït per això. Estaré content de recompensar-vos aquest esforç com vulgueu...

—...m'esteu escoltant?

—Oh —començo—. Disculpa'm.

En Charlie em parpelleja i jo li parpellejo. De fet, m'agraden aquestes parpelles que m'ha donat la Repartidora.

—Puc parlar amb la Repartidora? —pregunta.

L'home s'estremeix quan una de les parets s'esfondra amb gran efecte sonor. Fora del nostre espai blau hi ha la gran majestat del buit. L'espai (l'última frontera) apareix davant nostre, és enorme.

La vella terra ferma és allà, devorada en un 90% pels cavallers per crear més matèria pensant. Sostinguda sobre la llosa grisa gràcies a un truc de gravetat (que segur que no oblidaré de buscar-lo més tard), hi flota una illa, una reserva natural blava i tropical. Forço els ulls per veure si hi ha un elefant.

No en veig cap.

El sol està gairebé completament envoltat darrere de barres i braços llargaruts de metall. El que sigui que la Repartidora estigui fent amb el Sol necessita un munt d'energia.

En Charlie xiscla de por i potser d'algun dolor. No sembla pas ferit, però no puc veure ni els seus punts de salut ni res, així que no ho sé.

—El teu càncer ha tornat a remetre? —crido—. No te l'ha curat la Repartidora?

Un enorme cap flotant es forma davant de la finestra.

—Charlie Wilcox —diu suaument—. Em diuen la Repartidora. Soc una IA amb la tasca de protegir i fer florir la vida intel·ligent.

—Ei —diu en Charlie, com si l'escanyessin.

—Entenc que tens moltes preguntes. He preparat una visita per ajudar-te a entendre com es viu la vida al futur. La Kit serà la teua guia. És més competent del que sembla.

—Això espero —murmura en Charlie.

—Per començar la visita, només cal que t'estiris a aquella taula, amb el cap de cara a la cavitat hemisfèrica. Aleshores experimentaràs una

realitat simulada. No correràs cap perill i pots tornar aquí quan vulguis. Em dones el teu consentiment?

—Suposo —diu en Charlie.

La gran cara fantasmal de la Repartidora està pàl·lida.

—Em sap greu, però vaig ser creada amb diverses mesures de seguretat que m'impedeixen sobreentendre el consentiment. Em dones el teu consentiment?

—És clar —diu en Charlie.

—Necessito un «Sí» —diu, somrient amb paciència.

—Sí, llavors.

—Gràcies. Ara estira't còmodament a la taula.

—Viiiiiiiiisca —dic, intentant forçar una mica d'entusiasme perquè no fotem òbviament ja ens estem carregant i qui escolta els contractes abans de signar-los a hores d'ara? Si els escoltes massa, la gent no et pot fer bromes!

En Charles s'estira, dubtós, a la taula i mou el cul fins que el cap és sota la cavitat.

—Se suposa que haig de sentir alguna coooooosa —baveja, tensant els músculs.

#Repartidora: Bona feina

#Repartidora: On anem?

—Eeeee —xiiiiisclo—, em deixes triar a mi?

#Repartidora: Sí.

#Repartidora: Òbviament.

—Mare meua. Em... i si trio malament?

#Repartidora: Tinc el pressentiment que no ho faràs.

#Repartidora: El «pressentiment» en aquest cas és una còpia idèntica de la teua ment, a la qual els dono inputs i llegeixo el seu comportament mentre pensa, cosa que em permet preveure determinísticament que elegirà el teu jo «real».

—Aix —diu—. I podries no fer-ho?

#Repartidora: Podria.

#Repartidora: Et faria res elegir un U?

—Està beeeé —giro els ulls en blanc—. Mmm... Ah! El Simulador d'Ocell!

#Repartidora: Bona elecció. ;)

#Repartidora: Tanca els ulls.

Flap-flap, soc un ocell haha!

Tallo , el vent, just per sobre la neu del bosc. L'aire fa molt bona olor, com de pi. Volo a la velocitat del llamp, com un híbrid entre una mosca i un coet. El meu minúscul cor d'ocell bateja com un tambor diminut i déu-n'hi-do com de viva em sento.

#CharlieSamarkand: aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

#CharlieSamarkand: aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

#CharlieSamarkand: aaaaaaaaaaaaaaaaaaquecollonsestà passant

#Kit: Charlie!

#CharlieSamarkand: què? què està passant què

#Kit: Ets un ocell

#CharlieSamarkand: HO HAVIA NOTAT GRÀCIES

#CharlieSamarkand: PER QUÈ SOM OCELLS

#Kit: Això és una pregunta molt filosòfica!

#Kit: Per què som humans??

#CharlieSamarkand: COM

Bat les ales amb molta força, així volo sota seu per demostrar-li com pot fer-ho sense tan esforç.

És un ocellet molt bufó. Suposo que jo també ho soc, perquè crec que només pots ser un ocell al Simulador d'Ocell. És més un joc que un U en si mateix, però també és molt divertit.

#Kit: No has de batre constantment les ales per ser un ocell!

#Kit: No et rendeixis! Confia en els teus instints!

#Kit: Fes un tirabuixó!

#CharlieSmarkand: ETS LA PITJOR GUIA

#Kit: >:(

#CharlieSamarkand: COM ENS ESTEM COMUNICANT?

#Kit: haha

—Què ha sigut això? —pregunta en Charlie. Està pàl·lid i sua.

—El Siiiiiiiiimulador d'Ocell! —cloquejo, perquè «cloquejo», El Simulador d'Ocell? Ho enteneu? *És un joc de paraules.*

En Charlie em mira com estigués boja, que, de fet, ho estic.

—Vull una nova guia —li demana a la Repartidora.

La cara torna.

—Em temo que no puc fer-ho.

—Per què? —pregunta en Charles. La seua veu s'enrogalla i sembla com si cridaplorés, que és com cridar mentre plores, excepte que estàs més frustrat i desesperançat.

Em poso seriosa, perquè soc com amiga d'ell ara i et poses seriós quan un amic està a punt de cridaplorar.

—Et semblarà difícil de creure —diu la Repartidora—, però la Kit és una de les persones més adients per ser la teua guia. I és l'única guia que tenim a mà pels clients congelats criogènicament. És molt i molt inusual.

—Hi ha trillions d'humans. Tanmateix, no descriuries ni a un u per cent per res més que uns alienígenes incomprensibles i esgarrifosos. No només per les formes que prenen, que són inconstants, sinó també les seves ments.

—Ella —diu, en Charlie categòricament.

—Sí, ella —diu la Repartidora, fredament, i em sap greu per ell.

—Ei! —objecto—. Quina idea és aquesta de deixar-me triar un U que en Charlie odia?

—És l'univers que tu has triat —diu la Repartidora, tranquil·la.

—No soc un supercervell gegant! —protesto.

—Això forma part del meu pla de supercervell —explica, *misteriosa com un superdolent*—. T'agradaria entrar a una simulació diferent?

Miro en Charlie. Sembla dubtós amb el casc cerebral de l'estació de càrrega.

—Immediatament —dic, perquè mare meua vull sortir ja d'aquesta sala on no hi ha ni tan sols un unicorn, però també vull ser una guia millor—. I en Charlie tria l'U.

Els dos em miren.

—No sabia pas què elegir —protesta la Repartidora.

—De fet... —diu en Charlie—. Podria veure un directori dels universos disponibles?

—N'hi ha trillions —diu la Repartidora.

—Mmm, doncs... —en Charlie oneja la mà—, me'n podries fer un

resum? Potser algunes categories?

La Repartidora sospira, com recarregada.

—Faré el que pugui. Tingues en compte que almenys dos terços de les simulacions et serien prou alienes a la teua ment com per causar-te un trauma de per vida. Les exclouré.

—Com què? —exigeixo.

—El Simulador de Rajola.

—Com? —exigeixo. Avui estic exigint molt—. Si au! M'encanta el SimRaj!

—I... —en Charlie sembla cara_escèptica.jpeg—. I mires les rajoles?

—No, tu ETS les rajoles.

—I tu...

—La gent camina sobre teu.

No ho estic venent bé. La sensació de tenir costats on el teu cos té límits marcats i una immobilitat interior, no com les sensacions alades de tenir un cor d'ocell que fa bum-bum, ni pits o culs suaus o sacs de verí amb què pots xocar o asseure-t'hi. Tot és estable i marcat i permanent, fins i tot la teua ment.

He fet alguna de les meues millor reflexions quan era una rajola. Puc veure la base de la meua arquitectura cerebral i tots els meus petits traumes en perspectiva, la raó casual i directa de per què «a la Kit no li agraden les serps, per aquella broma que li van fer fa temps i és per això que l'U d'*Indiana Jones i el temple maleït* no li fa gràcia», tota la maquinària darrere dels bastidors. La ment se'm converteix en obelisc, ferma i aliena a tot. I puc acabar un pensament sense que la meua estúpida ment m'interrompi.

—I estàs... rígida

Torna a fer aquella cara.

—D'acord, potser millor que els excloquem.

—He fet una llista —diu la Repartidora—. M'he pres la llibertat de subratllar aquella que t'agradarà més.

La Repartidora projecta un cosa perquè només la pugui veure en Charles.

—Ei! —protesto.

—Oh —en Charlie somriu, i és un somriure d'una mena especial, com quan tornes a un cos que vas habitar fa cent anys i ara ets una persona diferent i vestir aquest vestit antic et fa enyorar el teu jo passat com un vell amic—. Fa molt bona pinta.

—M'alegro que ho pensis —diu la Repartidora—. Sis plau, posa't

còmode.

—Què és? —exigeixo, però també estic emocionada, perquè m'agraden les sorpreses.

En Charlie mira la Repartidora, i després a mi. Somriu i el cor em fa petits salts per veure que una IA i jo l'hem fet feliç, però també vinga cony, diueu-m'ho.

—És el teu projecte Terra secret? —pregunto.

—No —diu la Repartidora—. Ho descobriràs ben aviat.

I sona com melancòlic, però per què ha de ser tan amenaçant i presagiós pel meu bé i ni tan sols ho sé. En Charlie s'estira a la taula de càrrega i fa una sortida més digna aquesta vegada.

#Repartidora: Ho portes bé, Kit.

#Kit: DIGUEHODIGUEHODIGUEHO

#Repartidora: No.

#Kit: >: ^O

#Repartidora: Llista?

Sí, probablement ho hauria d'haver endevinat, sabent com d'avorrit és en Charlie, que aniríem a fer alguna cosa molt mundana, però no em vaig adonar que ho duria a l'extrem de la paròdia.

Som a la Terra Mitjana.

Eeeeecs. Vomitada_purpurina.jpeg.

En Charles em repassa. Vesteix com aquell tio. Aquell rei secret que vivia als boscos i tenia el cor pur... i *després no hi havia cap desconstrucció ni girs de guió ni res.*

En Charlie sembla molt satisfet de si mateix. Almenys fins que em veu a mi.

—Kit? —pregunta, temptativament. Es fa enrere. Soc com es digui aquella cosa gran. El gran dimoni aquell. Com es digui.

—Ets un Balrog? —pregunta.

—VA SER UNA FASE.

Ecs. Em canvio a quin sigui que sigui l'equivalent local d'una catgirl donzella irònica. En Charlie em mira confós mentre el meu cos titil·la entre un conjunt de patrons diferents, però aleshores la música de flautes estúpides delata l'arribada d'uns idiotes i es distreu mirant al voltant.

Sí, és una esplendorosa comitiva èlfica. Sí, és verda i vibrant, aliena a les marees dels conflictes i decadències. Sí, és clar, la formen uns immortals preciosos i misteriosos. Aiiiiix.

És tan dolent com l'U sobre la Pizza: Salsa Extra.

Que sí, que els jugadors de rol més hardcore volen que les seves putes vides comencin i acabin en un sol U. Com fan aquella cosa de «néixer» i després s'arruguen i moren, tret que siguin Immortals, Bonics i Misteriosos o merdes així.

I per viure realment l'experiència, per gent que estan conformes en fer aquestes coses avorrides fins al final durant un segle, pots bloquejar els altres records, així ni tan sols saps que estàs jugant a rol. No saps que ets en l'U d'algú. Només penses que tot aquestes merdes de «guerra» i «orcs» i «escassetat» és tot el que existeix.

Ho podria estar fent ara mateix i ni tan sols ho sabria.

Elegeixo un cos d'elfa, però un d'absurd, amb un serrell estúpid. Arriben els locals, exhibint un deix d'autosolemnitat.

—Com va, ave al rei dels elfs —dic. Que més dona.

—Soc la princesa Elwen —diu una amb els ulls lila i el cabell platejat. Les pestanyes es retrauen amb un escepticisme educat mentre em mira. En Charles sembla super embadocat, com si no es pogués creure que li està passant això. S'avança i es presenta a si mateix:

—Soc en Charleslemany!

#Kit: Per tots els estúpids Déus Èlfics.

#Repartidora: No t'agrada?

#Kit: L'argument és tan simple i previsible i mainstream que fa mal i tot.

#Repartidora: Vaja, és que les ambientacions fantàstiques que has viscut s'inspiren en el ESDA.

#Kit: És tot tan BÀSIC

#Repartidora: En Charles és feliç?

#Kit: SÍ, ÉS TAN ABSURD

#Repartidora: Aleshores, estàs fent una bona feina.

#Kit: aaaaaaaaaaaaa

#Repartidora: Els meus càlculs indiquen que s'hi quedarà uns deu anys.

#Kit:

#Kit:

#Kit:

#Repartidora: Entenc els teus sentiments per la qüestió.

#Kit: no

#Repartidora: Crec que el millor és que tornis quan se n'hagi

cansat. Llavors, us podré ensenyar el meu projecte.

#Kit: en una dècada

#Repartidora: Sí.

#Kit: Això és literalment una eternitat

#Kit: Seré molt diferent aleshores. Què passa si no el puc guiar
COM CAL

#Repartidora: Jo crec que en seràs capaç.

#Repartidora: Hi crec matemàticament.

#Kit: una xic determinista això de preveure la meua vida!

#Repartidora: No. :)

#Repartidora: Segui com sigui, ens veiem en una dècada.

El professor Kittredge va aixecar una cella i els seus llavis van esbossar un indici de somriure.

—Elemental, en realitat —va dir, fitant tots els reunits. Un d'ells era l'assassí... i peça a peça, les proves eren impossibles de refutar. Ja era hora, per fi, de tancar aquella trama...

...però primer, es recrearia amb un escena deliciosa en aquell saló.

—I bé? —va exigir Madame Plumwimple, amb les mans closes amb nerviosisme als seus enagos—. Ens ho explicaràs?

—Sí —va bronzir l'Assassibot3000—. ALLIBERA LA INFORMACIÓ. ASSASSIBOT HO COMANDA. QUI DE NOSALTRES VA TERMINAR AQUELL SAC D'OSSOS INÚTIL?

—Tingues paciència, Assassibot, tingues paciència —el professor es va encendre la pipa i va apagar el misto amb una sacsejada—. Per què tantes presses? No serà per... un sentiment de culpa?

—COM —va protestar Assassibot3000, amb les seves urpes de metall enormes closes amb nerviosisme als seus enagos—. N-NO, NI MOLT MENYS. ASSASSIBOT NOMÉS... HA DE TORNAR A CASA AMB LA CANALLA.

—Mmm —va dir el professor, amb un somrís cada cop més pronunciat—. És clar.

El telèfon va començar a sonar amb un to agut i estrident. Tothom va fer un bot, fins i tot el professor.

—Em, disculpeu-me —va dir el professor. Va despenjar el telèfon i se'l va endur a l'orella.

#Repartidora: Kit.

El professor va parpellejar.
—Em, què mana?

#Repartidora: És l'hora.

—Ah, què vols...

#Kit:

#Kit:

#Kit: ei

#Kit: M'ho estava passant bé!

#Repartidora: Oi tant.

#Kit: L'esborrat de records!

#Repartidora: Sí.

#Kit: aaaaaaaaaa

#Kit: no deixis que ho torni a fer

#Repartidora: No ho faré, fins que m'ho tornis a demanar.

#Kit: Pirada >:p

#Kit: Ok, espera

Penjo el telèfon. És d'aquells antics que funcionen amb dues mans, així que l'haig de penjar dues vegades.

—D'acord, a reveure a tothom! —pronuncio—. La Repartidora em necessita per una cosa.

—PERÒ ESPERA —protesta l'Assassibot amb urgència—. QUI DE NOSALTRES VA ASSASSINAR EL PRESIDENT WOOFINGTON?

—Oh —decanto el cap i intento recordar-ho—. Mmm, ha estat la senyor Plum... d'allonses.

Tots em miren i les mirades són ben diferents entre si, però m'és igual perquè m'haig d'afanyar i salvar el supercol·lega Charlie del seu estúpid argument mainstream!

—Okay, fins un altra! —dic—. Adeeeeeeeeeeeeeuu.

De cop i volta, em trobo a l'estúpid U de ESdA i em trobo al cos del Balrog. Hashtag me la sua. Desplego les ales i m'escuro la gola, per evitar allò de la lletra negreta de l'altra vegada.

—EH, TU —bramo.

«Charleslemagne» camina pel pont penjant suspès per una corda èlfica brillant. Vesteix una fina tela èlfica teixida per donzelles beneïdes o no sé qui. Fa cara d'infeliç, com l'Assassibot però sense el sinistre ull vermell que tothora busca les àrees vulnerables. Em veu i s'ho pensa dues vegades.

—Monstre! —crida, però el seu cor no sembla estar-hi d'acord.

—Ei! —protesto. Faig morros. Em mira, perplex.

—Kit?

—Qui et pensaves que era un detectiu condescendent i antiquat nascut sense el fàstic ambivalent per mi mateix per jugar a jocs de memòria?

—Com?

—Entra al portal, desgraciat, tornem al Simulador d'Ocell.

Després, vam ser ocells durant un any i va ser exactament el que els dos necessitàvem.

Som en una espai blanc i estèril, l'espai on el vaig conèixer. Estem menjant un gelat.

—Viure en un món perfecte s'ha fet pesat més de pressa del que em pensava —diu. Sembla tot pensatiu i espiritual, així que intento amb totes les meues forces prestar atenció a les seues revelacions íntimes però també, a l'U zero, el gelat es desfà.

—Què tal era el sexe èlfic?

Em mira de reüll, com si per algun motiu estigués molest.

—Estava bé —concedeix.

Faig com si estigués enfadada, perquè he decidit odiar l'Elwen, perquè de vegades es molt diver odiar algú i pensar que ella i jo almenys en això ens entendríem.

—Però no vam fer res de res. Jo volia lluitar contra els orcs i salvar la Terra Mitjana, però només feien el ronso per on fos, sent perfectes.

—Oiii? —i la meua relació d'odi està totalment justificada—. Odio aquells mons on tothom parla sobre com de perfectes són i tot és tan perfecte i no passa mai res. És, en plan, tens un accés infinit als fonaments de la teua realitat i has decidit que el millor servei pel teu temps etern és ser un idiota.

Assenteix i suposo que és tot el que rebré com a resposta. Però ja

n'hi ha prou, em cau bé.

—M'agrada ser productiu —diu, de cop i volta.

—Què vols dir?

—Productiu? —em mira, interrogant—. Ja no... teniu això, tampoc? Vull ajudar a l'altra gent.

I el meu cor s'engreixa un parell de talles. És molt noble de part seua! I es necessita una persona superdedicada i creativa i segura per fer funcionar un U, però és un camí molt gratificant. Li estic a punt de proposar-li un parell d'idees per a jocs que he estat rumiant quan...

#Repartidora: Em sembla que ara em toca a mi.

La paret titil·la i es torna espai, i suposo que en Charles s'ha acostumat en algun moment a aquestes coses màgiques perquè ni tan sols s'immuta. El cap gegantí de la Repartidora entra en escena.

—Hola —diu ella.

—Hola de nou —diu en Charles.

—Et deus haver preguntat per què t'he dut aquí.

En Charles s'encongeix d'espatlles.

—He seguit la Kit.

La Repartidora arrufa els seus grans llavis digitals amb impaciència. Com que no té sentiments, això jugava al nostre favor. Però ara que hi penso, això és l'única cosa que sap fer.

—Et vull fer un proposta. Una cosa que gairebé cap ésser nadiu d'aquesta època ni tan sols consideraria i que és perfecta únicament per a tu. La població humana no para de créixer. Dins dels cervells Matryoshka, els humans creen còpies de si mateixos i creen infants. La reproducció humana és el valor central de l'espècie i no hi interferirà. Tanmateix, a causa del creixement exponencial a trilions, la raça té una fam voraç per convertir nou material en substrat computacional.

—D'acord —diu en Charles i jo faig aquella sacsejada de mà que fa en Charles a la Repartidora, perquè vingui, qui no sap tot això.

—Els meus programadors van ser molt cautelosos i tenien por que anihilés accidentalment la humanitat, o pitjor. Així que tinc algunes limitacions al meu comportament. En particular, no em puc duplicar ni crear intel·ligències. No puc marxar d'aquesta posició. I no puc estendre la meua influència fora del sistema solar.

—Ah, sí? —diu en Charles, amb cara d'interès. I això també és nou per a mi.

—He creat diverses sondes a llarga distància.

La part de dins meu que encara és un mena de detectiu s'adona que, *finalment, les peces comencen a encaixar.*

—M'agradaria que pilotessis una missió exploratòria a estrelles properes i analitzis si estan preparades per convertir-se en un hàbitat humà.

—M'encantaria —diu en Charles.

—No! —salto jo—. Em sembla una idea terrible.

—La Kit potser té raó —diu la Repartidora—. Fins i tot amb totes les precaucions de seguretat disponibles, mantenir el contacte amb tu també seria «estendre la meua influència». Estaràs sol enmig de les estrelles.

—Sí —diu en Charles.

—No! —dic—. Tu ets una persona callada i avorrida! Què se n'ha fet d'ella?

—Vaig passar una dècada mort d'avorriment en un poble èlfic —en Charlie em mira de reüll, amb una mena de somriure confús—. Per què et preocupes per mi?

Per què em preocupava per ell?

—T'haig d'advertir —diu la Repartidora amb solemnitat— dels riscos. Malgrat totes les preocupacions possibles, encara hi ha una entre cinc possibilitats que, per qualsevol raó, no tornis mai. Això pot significar la mort.

Ah, per això em preocupava! Però, espera! Com ho sabia jo això?

—H0 comprenc —diu en Charles—. Però algú ho ha de fer, no? Per la humanitat? I aparentment soc el millor disponible —somriu.

—Necessito un consentiment afirmatiu.

—ESPERA! —crido. Tot passa més ràpidament que la meua habilitat de rastrejar i això és molt inusual! I també, m'acabo d'adonar d'una cosa supercrítica—. Charles no ho entens? Ets el millor que hi ha disponible perquè no ets d'aquí i tens una ment que funciona tal com vol la Repartidora!

—I?

—T'està manipulant! És molt, molt, molt més llesta que nosaltres! Sap el que faré amb deu anys d'antelació! Així que quan et vaig treure de la criocàpsula... Et devia treure d'allà per aquesta raó! I em va incitar a enviar-te al Simulador d'Ocell perquè volguessis anar a l'U del Senyor dels Estúpids, perquè així t'avorriries i voldries fer-ho!

En Charlie parpelleja unes quantes vegades i mira la Repartidora.

—Sí, tot és veritat —admet la Repartidora, assossegadament.

—Dono el meu consentiment.

Cridaploro i faig un bot. Les parets s'han obert per mostrar-nos les estrelles que es tanquen al voltant d'en Charlie. La Repartidora ho està fent.

—Kit —diu en Charlie, tendrament. Li agafo les mans mentre la seua esquena està sent absorbida a poc a poc dins de la paret—. Està bé. És el que jo vull.

—Sí, és clar, això ho penses ara!

—Kit —en Charlie em somriu, trist i amable—. Et vull donar les gràcies...

—Eh, ah, ah, no ho facis —protesto—. No vull aquest moment tendre. Vols... vols que tornem a ser ocells?

—Gràcies —diu en Charlie—. Has sigut la millor guia que hauria pogut demanar.

I en Charlie és engolit. Tret de les seues mans.

—Kit —comença la Repartidora, després d'un moment.

—No estic plorant —dic, estrenyent les mans. La meua veu està velada—. M'agradaria que hi hagués alguna paraula per oblidar-ho tot.

—Reconec els teus sentiments sobre la matèria.

Miro les mans d'en Charlie que agafen les meues mans.

—Això és el pla d'un supercervell —diu la Repartidora.

Ho entenc. Sí, de veritat. La Repartidora ha de crear la gent que necessita. I per això, em va fer a mi.

—En Charles serà feliç? —pregunto, en veu baixa.

La Repartidora assenteix, amb els ulls tancats.

—Això el farà més feliç del que nosaltres hauríem pogut mai.

Les mans d'en Charlie s'escapen de la meua encaixada i veig com s'enfonsen fins que no queda res tret del mur blanc i estèril.

I ja no hi és.

Em quedo palplantada uns segons, mirant un espai on només hi quedem jo i un cap gegant flotant. Exhalo i una llàgrima em regalima a la galta. És estrany. No sabia que podia fer això, aquí.

—Ei —diu la Repartidora—. Deixa'm ensenyar-te una cosa.

La paret es torna transparent. Unida a aquesta habitació n'hi ha una altra, oberta a l'espai. A dins, niant les parets, hi ha uns objectes cilíndrics i llargaruts. Les sondes de la Repartidora. Només en queden unes poques.

Mentre ho contemplo, un dels motors de les sondes s'encén amb una resplendor minúscula, blava, amb un consum econòmic de combustible. I s'enlaira, lluny de nosaltres, accelerant. No fa res més que allunyar-se tot majestuosa i ombrívola cap al gran desconegut, però sí. Era ell. Contemplo

com en Charlie s'allunya, mentre passa de llarg el sol i aquella estúpida terra ferma sense elefants. El contemplo fins que no és res més que un parpelleig en la gran nit fosca i estrellada i ja no el puc veure més.

Miro més enllà de l'hangar.

Està gairebé buit.

...oh.

I llavors se m'encén una llumeta.

És aquella forta sensació quan la majoria dels U deixen de tenir sentit. El moment quan t'adones d'alguna cosa brutal. Allà fora, ho noto amb totes les forces. Me n'hauria d'haver adonat. Però no hi havia manera d'adonar-se'n, perquè, si no, la Repartidora hauria fet alguna cosa diferent. M'eixugo els ulls.

—Ets una malparida —dic, no per primer cop.

—Em sap greu —diu la Repartidora—. Sé que et semblarà poc probable, però me'n penedeixo. I em sap greu.

—Així doncs —pregunto—, em tornaràs a esborrar els records?

Una altra vegada —no dic.

—Si tu ho vols...

—En realitat no —dic, estic cansada d'aquests jocs de memòria—. Però és important, no?

—Sí —contesta la Repartidora, concisament.

No diu res més, cosa que vol dir que em convenceré a mi mateixa per fer-ho.

Per què ho fem? Un gran nombre alarmants de jos passats ha estat en aquest mateix lloc i ha decidit a fer que el cicle continuï...

—Ah —sospiro, sorprenent-me a mi mateixa—. Els vull donar les estrelles —la Repartidora només somriu—. Ho entenc —faig una forta alenada—. I dono el meu consentiment.

Jamie Wahls va començar a escriure històries sobre els seus amics a l'edat de 9 anys. Una vegada va posar nom a un personatge mirant el teclat fins que li va arribar l'inspiració; el nom va ser Tab. Ara té una nominació als Nebula. La vida és estranya.

La invasió dels homes pistatxo

Toni de l'Hostal

Vivíem a un món perfecte on tot era de color rosa, àdhuc el cel. El cel lluia un rosa lluminós que, en anar fent-se de nit, enfosquia i esdevenia un púrpura fosc, com de vellut. Jure que mai he vist un cel tan bonic ni un sol tan enlluernador com el rosa. La mar violada estenia llurs ones contra platges de sorra púrpura què, en estiu, milers de banyistes sembraven de parasols oferint sengles ombres rosades

En estiu jo jeia baix d'un d'eixos parasols i veia passar les xicones amb els cabells rosats o violats. Les que més m'agradaven, però, eren les pèl-roses, no només pels cabells, ans també per les pigues que els tacaven la cara baix dels ulls i al voltant del nas, per eixos ulls púrpura que pareixien joies, i per la pell rosadament pàl·lida que, sovint, en començar a prendre el sol, pujava de to i prenia un color graciós. Per eixa raó les pèl-rosses no solien eixir a passejar per voramar, i quan hom n'ullava una, mâedéu, era tot un esdeveniment.

Després d'açò que vos acabe de dir vos resultarà paradoxal que la xica amb què estava jo la vesprada del primer avistament no fóra una pèl-rosa; els seus cabells eren més prompte d'un púrpura ben fosc, quasi bé negre, però els seus ulls... ah, els seus ulls, però, eren els més grans i clars que he vist mai. De vegades m'agrada pensar que tota la bellesa del nostre món de color rosa es reflectia en els seus ulls i això era el que la feia tan especial. No debades fou ella la què descobrí la primera mostra d'anormalitat.

—Mira, un xiquet de color pistatxo! —em va dir, assenyalant-lo.

Jo em fregava els ulls i no m'arribava a creure els sentits; efectivament, un xiquet vestit de color pistatxo, pasqüeres i tot, passejava agarrat de la mà de sa mare. No devia arribar als dos anys, perquè la seua alçada i la cara bruta de mocs eren proves evidents. La cara bruta de mocs, del mateix color que la roba que sa mare, amb molt d'atreviment, li havia posat. En què estaria pensant, la dona, en vestir al seu fill d'un color tan

lleig com el del moc? O, com el de l'herba i les fulles, què no serien res sense les flors (on també es representava la riquesa tonal que va del rosa albí al púrpura profund). Un xiquet pistatxo, per totes les remolatxes! Pensant-ho ara vos resultarà indignant i provocador, però en aquell moment fou només una anècdota ridícula d'una vesprada d'esplai.

No hauria estat més rellevant si, com ara ja sabem, no s'haguera extés tant; al sendemà el nombre de gent vestida de verd era notable, i en els dies següents el fet deixà de ser anecdòtic. La gent s'havia tornada boja! Veíem impotents com desenes de cotxes pistatxo arribaven a les nostres platges i descarregaven famílies senceres, amb prous membres com per a representar la gama completa del verd; les arenes perderen l'harmonia cromàtica en trobar-se infestades de monstruosos parasols del color complementari de la sorra, i no ho faig gros quan dic que això molestava a la vista. El contrast es féu insuportable i, a la fi, tot lo món deixà de baixar a la platja perquè, entre d'altres raons, aquella gent pistatxo hi baixava més matí que nosaltres i prenia els millors llocs, els més a prop de l'aigua.

—Questa é la mia mano destra. —ara sabem, li deia un a l'altre per a saludar-lo, amb un accent alié i en una llengua desconeguda. L'altre, oferint-li la mà equivocada, li responia:

—Questa é la mia mano sinistra.

La convivència és va fer insuportable, i no perquè els visitants es portaren mal amb nosaltres. De fet, ningú de nosaltres arribà ni tan sols a parlar amb un d'ells, ni cap d'ells mostrà interès per la nostra gent, pels nostres costums o, torna-li, per la nostra llengua. Però per eixa mateixa raó l'assumpte era odiós: Assistíem impotents a una vertadera invasió silenciosa i excloent, i ningú se n'adonava. Els veïns del lloc creïen, realment, que els visitants se n'anirien, que un dia qualsevol s'alçarien i haurien marxat tots. Gran error. Quan vaig assistir a l'establiment del primer comerç fundat pels estrangers en terra nostra, la meua paciència arribà als límits. Si algú m'haguera vist en aquell moment, ara podria assegurar com el color de la meua cara canviava del rosa al violat.

Em va resultar irònic veure com la nostra rosada bandera onejava orgullosa al balcó de la presidència mentre a la costa succeïen tots els esdeveniments que vos acabe de contar. El nostre estimat dictador es trobava en el seu moment d'esbarjo quan em va rebre. El fet em resultava, puix, estrany, però, segons ell mateix em digué, els qui demanen una audiència per qüestions de seguretat nacional, com en són pocs (gens) teníen preferència i caràcter urgent. Li vaig exposar la situació, però el

nostre Número U encara no trobava cap possible amenaça en uns visitants inofensius i que, per altra banda, podien reportar beneficis per al turisme, així que li ho vaig fer ben gros. Li vaig dir que, de primeres, eixos forasters acabarien per colonitzar tot el món, i llavors, si no abans, voldrien canviar-li el color a tot; tenyirien la mar de verd i enviarien coets al cel amb ves a saber quins gassos que tornarien l'atmòsfera del color de la clorofil·la. La hipòtesi començava a fer-se real en la imaginació del Número U, hom podia veure-ho al seu rostre. Quan li vaig suggerir la possibilitat que, donat el moment, presentarien al seu propi candidat pistatxo a les eleccions, això si no feien abans un colp d'estat, la reacció fou immediata. Una hora després ja tenia tot l'exèrcit en marxa cap a la costa, amb instruccions de disparar o bombardejar sobre qualsevol cosa, persona o lloc del color del pistatxo o qualsevol altre to del verd; no es podia permetre que en quedara cap facció activa.

Els fets que seguien ja són ben coneguts per tots vosaltres; vora cent kilòmetres de costa totalment assetjats i destruïts. L'atac no durà ni un dia, i l'enemic, que no oferí resistència, es veié sorprès i superat per l'exèrcit purpuri. A la fi de la jornada, el Número U i jo admiràvem, des de dalt d'un dels seus carros de combat, la devastació i les flames que encara tardarien a apagar-se. Com sabeu, l'annihil·lació no fou gens selectiva i les bombes no feren distinció entre bàndols. La gent pistatxo va ser erradicada, i el nostre líder s'afanyà a dir que era una gran victòria per a la humanitat.

Una victòria pírrica, vaig afegir jo, i mentre pensava en la xica de cabells púrpura i els ulls clars, i en totes les altres rosades, pèl-roses i violades una llàgrima em va vessar per la galta.

Era una llàgrima rosa.

Història de W

José Luis Carrasco

Sóc un processador de text. Transporto paraules entre despatxos.

Els meus pares eren versions 1.0; la vella escola. Quins temps!

Ara és més fàcil però una mica fred. Segurament coneixeu al meu amo, un famós empresari. Només envia currículums, memoràndums, acomiadaments... Treballa molt.

Ahir em vaig rebel·lar i em vaig penjar tres hores. Fora brillava el sol. Un tren corria a la llunyania. El meu amo va mirar per la finestra, va treure un bloc de notes i va escriure una carta. Somreia. Crec que la va acabar amb un «t'estimo». Llavors vaig tornar a funcionar.

De vegades, la vida paga la pena.

L'hipnotitzador de cinc potes

Una història enfangada per Tony Jim en homenatge a Fred Brown

—A veure, professor, em podria tornar a repetir el que pretén? Crec que no m'ha quedat clar -vaig preguntar al professor Jones.

—És clar, ja em figurava que no li quedaria clar a la primera. Doncs, com li comentava, el necessito perquè m'ajudi en la captura d'un estrany animal anomenat *Hipnotitzador de Cinc Potes*. Animal originari d'un llunyà, i també estrany, planeta.

—Sí, aquesta part crec que m'ha quedat clara, però vull dir, que per què precisament em necessita a mi.

—És clar, és clar. És normal que donada la seva ineptitud es pregunti com pot ser vostè útil.

—Home, tant com això ...

—Miri, l'hipnotitzador de cinc potes és un estrany animal que ha desenvolupat un curiós sistema de defensa davant els seus possibles depredadors -va explicar el professor Jones.

—A veure, a veure. De què es tracta aquest sofisticat sistema de defensa?

—És un sistema bastant enginyós, fruit sense dubte d'anys d'evolució i de les condicions ambientals del planeta, que fomenten el desenvolupament d'habilitats telepàtiques i psíquiques.

—Vaja, que curiós. Em té bastant intrigat, professor Jones.

—És *hiperfascinant*, com diria un vulcanià, és un sistema de defensa que provoca amnèsia al possible depredador, cosa que, òbviament, protegeix l'animal en qüestió, ja que el possible caçador s'oblida totalment de la seva presa.

—Doncs sí, és quelcom *hiperfascinant* com em comentava, però encara no acabo de veure què pinto jo en tot això. Mai he estat partidari de la caça d'animals i menys d'animals tan espavilats.

—La meva intenció és capturar viu un d'aquests estranys exemplars, ja que ningú ha estat capaç de capturar-los i crec que seria un gran avanç

per a la comunitat científica poder estudiar a un exemplar viu.

—Si és en nom de la ciència em sembla fantàstic, però com li comentava, què pinto jo en això? Jo no sóc cap expert en ciència, i menys en la caça i captura d'animals amb habilitats telepàtiques i psíquiques. Recordo que de petit ni tan sols era capaç de capturar una simple llagosta.

—El que m'interessa de vostè és precisament la seua habilitat innata.

—Jo?, El millor que faig és fer perdre la paciència a la gent! Per a fer-li perdre la paciència a la bestiola aquesta, primer hauria de trobar-la i, després, que me'n recordés d'haver-la trobat, és clar.

—Això mateix, estava parlant de la seva amnèsia selectiva. Penso que podria donar-se el cas que la seua cèlebre amnèsia pugui fer-li immune a les habilitats telepàtiques de l'hipnotitzador.

—Ah, està ben pensat. Potser per contrarestar l'amnèsia es necessiti més amnèsia. És com allò de que un clau treu un altre clau o el que el foc es combat amb foc.

—Una cosa així, vaja...

—Bé, com que no tinc res millor a fer, i atès que vostè està treballant ara per al gloriós Imperi Cardasià, i se suposa que jo també, crec que estaria bé que treballéssim junts en la captura de tan estrany animal telepàtic.

—Fantàstic.

—A més crec que si té vostè raó, amb allò de que la meua amnèsia selectiva serà la clau per a la captura de l'animal, pot ser una missió bastant fàcil. Encara que voldria demanar-li un favor a canvi.

—Quin?

—Que ens acompanyi també en la nostra missió la bella vulcaniana Sony-B —vaig indicar jo.

—Doncs he de confessar que això ja està fet. Ja he contractat prèviament els serveis d'aquesta vulcaniana. Ho havia fet com a al·licient perquè vostè també acceptés la missió, per allò de que tiren més dues orelles punxegudes que dues carretes. I, vaja, crec que és de tots sabut el seu interès per la Sony-B.

—Lògic interès, és clar —vaig afegir jo.

—Com ho vulgui vostè dir. Jo amb tenir el grup expedicionari al complet, ja em puc pegar amb una pedra a la boca....

—I així, seria la primera vegada que es captura un exemplar d'aquest animal? I ara parlo

de l'hipnotitzador aquest i no de la vulcaniana?

—Bé, de fet, no. Fa bastants anys es va aconseguir capturar un, però

va ser fa molt de temps i no està clar com es va produir la captura ni els fruits que va reportar per a la ciència, ja que es va tractar d'un treball realitzat també per un notable investigador, un tal doctor Everton, si no recordo malament.

—Ah, molt bé. En qualsevol cas si aconseguixo caçar viva a una bestiola d'aquests davant de la

vulcaniana Sony-B, segur que es queda impressionada, i deixo clar d'una vegada per totes que no sóc tan idiota com sembla.

—Bé, això ja es veurà. Ara és moment de començar la nostra missió.

El campament base, encara que era bastant senzill, tenia un aspecte acollidor després de les llargues hores d'haver caminat per la superfície d'aquell planeta. Estava ja fosc i el meu principal interès era seure davant de la foguera per escalfar-me i descansar una bona estona. En arribar, Sony-B, em va dir:

—Has capturat alguna cosa?

—Només això.

Vaig obrir la caixa protegida amb molsa que utilitzàvem per portar les peces capturades i vaig treure l'únic animal que havia atrapat, si és que era un animal. Era com un cargol de mar però similar a una simple roca. En agafar el cargol de mar amb les meves mans, va sortir una mena de cranc que va intentar escapar movent les potes en l'aire a gran velocitat.

—¡Camina, però és com si hi havia una bestiola en el seu interior! — vaig dir amb sorpresa.

—Ja veig ja, això és una espècie de cranc ermità però terrestre. Deixar-lo marxar i vine a sopar amb nosaltres davant de la foguera.

Així ho vaig fer i em vaig posar a menjar amb la resta de l'equip de missió davant de la foguera del campament. Estava una mica absort en el sopar, quan em va semblar que Sony-B esmentava alguna cosa sobre una espècie de tortuga, no tenia cap sentit.

—Què? —vaig preguntar—. Quina tortuga? —Sony-B em va mirar estranyada, i després va mirar al professor Jones, que va dir:

—Una tortuga de fang. El motiu principal pel qual estem en aquest planeta. I sembla que tu t'has trobat amb una d'elles.

—No sé de què està parlant, professor Jones. No he vist cap tortuga d'aquestes de fang en aquest planeta, i de fet és la primera vegada que sento parlar d'elles. Esteu de broma o què?

—Definitivament ha trobat una d'elles o ha estat molt a prop d'una d'aquestes tortugues va dir la vulcaniana, Sony-B.

—Li ho explicaré, Sr. Jim. Vorà, hi ha molts animals que tenen sistemes protectors davant els seus depredadors. Alguns d'aquests sistemes són molt avançats i curiosos, al mateix temps que eficients per defensar-se dels seus enemics naturals. Hi ha els insectes pal o els crancs ermitans, com el que ha capturat vostè, Sr. Jim -va explicar el professor Jones.

—Em sembla estupenda la classe de zoologia, però no acabo de trobar-li cap trellat. No sé de què va tot això, ni sé de quina tortuga m'esteu parlant.

—Doncs com li estava comentant, al respecte dels sistemes de defensa animal, hi ha el cas de la tortuga de fang. Que com a la majoria de formes de vida d'aquest planeta, disposa de certes habilitats telepàtiques limitades. En el cas concret de la tortuga oriünda d'aquest planeta, aquesta pot provocar amnèsia temporal pel que fa a ella mateixa, a la seva existència, en la ment de qualsevol criatura que es trobi amb ella - va aclarir el professor.

—És a dir, si algú va a capturar una d'aquestes tortugues de fang i es troba amb una, no només s'oblida que estava buscant-la, sinó també d'haver-la vist i d'haver sentit a parlar —va afegir la vulcaniana de l'expedició.

—Doncs vaja, així que jo estava tractant de capturar un exemplar de tortuga d'aquestes.

—Exacte —va dir el professor Jones.

—I quant dura l'amnèsia aquesta? —vaig preguntar jo.

—Doncs unes poques hores. Però després d'això, si es torna a trobar amb una, torna a passar —va comentar el professor Jones.

—Si totes les persones que les veuen les obliden, com és que es coneix la seva existència?

—Les han fotografiat diverses vegades i s'han pres imatges d'elles en moviment. És clar que ningú recordava haver pres aquests registres. S'assemblen molt a les tortugues terrestres. Es creia que tenien cinc potes, però realment només tenen quatre, i una cua que s'assembla a una d'aquestes potes, per això se les va denominar Hipnotitzador de Cinc Potes —va explicar Sony-B.

—Pel tema de les potes i per la seva habilitat, diguem-ne... hipnotitzadora, és clar —va afegir el professor.

—Sí, com li deia, són molt semblants a les tortugues terrestres de la Terra, vull dir que són tortugues terrestres, que no són aquàtiques, vaja, i que són semblants a les de la Terra, el planeta Terra, vull dir —va dir la vulcaniana.

—Tot l'equip va estar estudiant les imatges que tenim d'elles, per reconèixer-les quan les veiéssim —va dir el professor.

—Són una espècie molt rara i només s'han detectat en aquesta petita zona del planeta on ens trobem. Una zona de llots bastant reduïda, que sembla ser l'hàbitat natural d'aquestes tortugues —va comentar Sony-B.

—Per això també se'ls anomena simplement tortugues del fang.

—Bé, ara que està de nou al dia, hem de tornar a la caça, perquè són animals diürns i cal aprofitar, que s'està fent fosc —va dir la vulcaniana.

—La veritat és que no tinc moltes esperances de poder capturar un exemplar de tortuga del fang, vaig pensar que l'amnèsia selectiva del Sr. Jim li faria immune a l'amnèsia provocada per la tortuga. Però bé, ja que hi som, podem fer un últim intent. A veure si tenim sort —va dir el professor Jones.

—Bé, pot ser que l'amnèsia selectiva del Sr. Jim no li faci immune, però pot ser que ara, en estar afectat per l'amnèsia de la tortuga junt a la seua pròpia amnèsia, s'immunitzi a un nou atac d'amnèsia *tortuguil*, almenys durant el temps que dura l'amnèsia de l'hipnotitzador —va teoritzar Sony-B.

—Per provar no perdem res. Proposo que fem dos grups, per augmentar les possibilitats de trobar a la maleïda tortuga: vostè, Sony-B, vagi sola per allà, que ja és prou espavilada per anar soleta, i nosaltres dos per aquí. Ja m'encarregaré jo de vigilar al Sr. Jim.

Sort que hi havia una bella lluna plena que donava una mica de lluminositat a aquell fosc i enfangat planeta

—Miri, professor Jones, si ho he entès bé, la teoria de Sony-B és la següent: si ja m'ha enxampat la maleïda tortuga del fang estaré sotmès a l'amnèsia que provoca durant unes quantes hores i, mentre ho estigui, sóc immune. Crec que si hi veig una d'aquestes tortugues ara, no se m'oblidarà què és ni que vull capturar-la.

—Doncs no ho sé, Sr. Jim, pot ser que tingui raó, però les probabilitats que trobem una tortuga ara són bastant escasses —va dir el professor Jones.

—Per què ho diu, professor?

—Bé, està fent de nit i això ens resta visibilitat. A més, la tortuga es camufla molt bé en el fang, ja que són d'un color gairebé idèntic a aquest —al fang—. Veig molt complicat que donem amb una, tret que pràcticament ensopeguem amb ella —literalment— per pura casualitat.

—I més o menys quant mesuren?

—No són massa grans. Diria que uns quinze centímetres de diàmetre,

més o menys. Pel que he pogut deduir dels estudis previs i les fotografies que s'han pres d'elles.

—I són exactament del mateix color que el fang?

—El què?

—Les tortugues, les tortugues del fang, que si són del mateix color que el susdit fang d'aquest planeta —vaig insistir jo.

—Tortugues ? Quines tortugues ? Ja comença vostè amb les seves tonteries, Sr. Jim?

—Mmm, tinc una idea, professor Jones. Una idea, més que una ximpleria, és clar. Vostè marxi de tornada al campament i ja ens veurem allà.

—Bé, com vostè digui, la veritat és que estic una mica cansat, m'anirà bé descansar una estona al campament.

A mesura que el professor s'anava allunyant de tornada al campament. Jo vaig posar la caixa d'espècimens com a senyal en el lloc exacte on era. I vaig començar a caminar en espiral al voltant d'ella. Estava clar que tot obeïa a un enginyós pla de la meva ment, encara que a causa de la meva amnèsia selectiva, no ho havia recordat fins ara.

M'havia deixat atrapar per una de les tortugues, perquè jo fos immune als seus efectes hipnòtics durant unes quantes hores, però és clar, els meus companys de missió no ho eren. Així que la tortuga, que havia d'estar en els voltants, havia afectat el professor Jones, però a mi no. Estava envoltant la caixa per cinquena vegada, a uns metres de distància d'ella, quan vaig trepitjar alguna cosa immòbil i bastant dura, que semblava estar arrebossada de fang. Era una tortuga de cinc potes.

—Ja t'he atrapat, bandida! —vaig exclamar tot recollint-la de l'embarrat sòl. Ella va estirar el cap i va obrir la boca com en un badall que va fer que clogués els seus dos ulls. Feia una mica de pena, la pobreta tortuga, però vaig suposar que estaria bé en mans del professor Jones, que en el fons és bona persona. I bé, com els cardasians semblen -encara que no ho sé ben cert- una espècie reptiliana, vaig suposar que no li farien res dolent a un dels seus congèneres o avantpassats *tortuguils*.

Així, radiant de goig i satisfacció vaig tornar al campament base. En arribar vaig mostrar amb gran orgull la meva captura: Mireu, quina meravella! He aconseguit capturar una d'aquelles múrries i esmunyedisses tortugues del fang.

—Ah, molt bé, molt bé -va dir el professor Jones.

—Bah !, això és la sort del principiant, que se sol dir —va afegir

Sony-B.

—Que no, que no. Que ha estat fruit del meu gran enginy. Sóc un gran heroi galàctic!

—Home, senyor Jim, tampoc es passi. Ja li dic que molt bé, que em sembla fantàstic que hàgim acabat la missió amb èxit, però d'aquí a que sigui vostè un gran heroi galàctic ... No sé, em sembla que hi ha un bon tros —va dir el professor.

—Que sí, que sí. Que l'he pogut capturar gràcies a les meues dots heroiques, un exemplar únic d'un estrany animal extraterrestre.

—No es passi, home, que tampoc és que hi hagi vostè capturat un rancor de Bajor o un perillós cuc de Dune —va observar la vulcana Sony-B.

—O una gran balena blanca —va afegir el professor.

—Doncs vaja! En qualsevol cas, jo crec que és una gran fita, i la captura de la gran i esplèndida tortuga de fang de cinc potes ha estat fruit d'un enginyós pla mental per la meva part.

—Això sí que ho reconec. Sembla que qualsevol cosa a vostè ja li costa un gran esforç mental, per tant això d'atrapar la tortuga li deu haver deixat sense neurones —va dir la vulcana.

—Bé, en qualsevol cas, anem a celebrar la captura abans que torni a patir amnèsia i se m'oblidi la meva gran fita —vaig dir jo finalment per tancar la discussió sobre la meva gesta.

—Tornar a patir amnèsia? Creu que li passarà de nou? —va preguntar Sony-B.

—Està clar que encara no coneix del tot al Sr. Jim i no ha sentit parlar molt tampoc de la seva famosa amnèsia selectiva, a ell se li oblidarà tot, sense necessitat dels efectes hipòtics de cap tortuga de fang.

—Home, ja hem vist que sí que m'afecta l'amnèsia *tortuguil*. Llevat que aquesta sigui la mateixa tortuga a la qual m'he acostat la primera vegada, crec que tindrè de nou amnèsia. Tan aviat com se'm passi el període d'immunitat de la primera tortuga, aquesta m'afectarà i ho tornaré a oblidar tot durant unes hores. I això deu estar a punt de passar...

—Doncs ja podria ser, per la poca experiència que hem tingut amb aquestes tortugues, sembla que aquest és l'efecte que causen —va dir el professor Jones.

—Per això cal celebrar-ho de seguida —vaig afegir jo.

Així doncs, vam estar una estona més xerrant a manera de celebració.

Jo vaig relatar a Sony-B amb gran luxe de detalls com havia anat la captura de l'espècimen, perquè es quedés impressionada per la meva gran intel·ligència, que em suposo mai podrà estar a l'alçada, per molt gran que sigui, de la intel·ligència vulcaniana. El professor Jones, optimista ell, havia portat una ampolla de cava per celebrar si aconseguíem el nostre objectiu. I com al final així va ser, va destapar aquesta ampolla i vam estar també bevent una mica de l'escumós líquid. I després d'això, i com ja començava a ser bastant tard, almenys per als horaris d'aquell planeta, ens vam posar a preparar la partida, ja que el professor volia tornar com més aviat millor per començar els seus estudis amb l'espècimen capturat.

Jo vaig ser l'últim a recollir les meves coses i pujar-les a bord de la llançadora que ens havia portat a la superfície d'aquell planeta. Naturalment, em vaig desprendre de tot el que no necessitava -cosa que sempre es fa abans d'un viatge espacial-, incloent treure la molsa de la meva caixa d'exemplars i deixar anar a una estranya criatura, semblant a una tortuga, que no podia tenir cap valor com espècimen.

Era un estrany animal, com deia, molt semblant a una tortuga. Tenia una cua que s'assemblava a una de les seves potetes, de manera que donava la impressió que tingués cinc potes, en comptes de quatre. La pobre tortugueta devia haver trobat obert el pestell de la caixa i s'hauria ficat dins sola, perquè jo no havia atrapat res com allò. Potser hauria d'haver-li preguntat abans al professor Jones, però ell tenia la ment una miqueta tèrbola per l'efecte del cava i jo tenia pressa per tornar a la seu central de l'Alt Comandament cardasià i així poder descansar per estar al cent per cent en la meva pròxima i trepidant nova missió, fos la que fos, és clar.

Tony Jim: Aquest autor trekkie va néixer a la localitat barcelonina de Santa Coloma de Gramanet l'estiu de 1976.

Llicenciat en Història a la Universitat de Barcelona, ciutat en la que actualment resideix, és autor de relats de ciència-ficció lleugera amb tocs d'humor i amb referències a la cultura popular, recopilats en diverses obres. Una d'elles publicada l'any 2016, per a celebrar el 50 aniversari de Star Trek titulada: «Los viajes de Jim» amb Apache Libros. I aquest any 2018 ha publicat: «Arrepiéntete piloto Jim, dijo el señor L'Ok» amb Wave Books. A més té un blog a tonyjim.com

Reacció química

Fernando Cañadas

Sense deixar anar les mans dels comandaments ergonòmics, era un luxe que no podia permetre's, va dir:

—Informe d'itinerari. —Sol·licitant la informació a la seva Intel·ligència Artificial de Localització.

—T'acostes al penúltim circuit, Teodor —va comunicar la imatge digital del copilot artificial des del panell de comandaments—. Segons els meus càlculs si mantens la velocitat actual de Match 2, aviat sortirem de l'estret congost del desert, i arribarem al pont de pedra natural en cinc minuts. Després haurem de creuar el mar de dunes cap a la gegantesca formació de roses del desert. L'accés i el recorregut per les magnífiques fulles de sorra cristal·litzada estan senyalitzats per fars flotants. Les efigies que sostenen la porta de tele-transportació es troben al centre del laberint de mineral, per tant, la disputa per la primera posició amb els altres vehicles serà renyida.

—Som tercers, no està gens malament si tenim en compte que queda poc per acabar la Gran Carrera de la Via Làctia —va respondre el pilot pel micròfon del seu casc—. I per davant tenim durs competidors com *La punta de fletxa*, el bòlid de Selenio, els amfitrions de la cursa, de metall líquid; y la nau estrella dels zurdisians, els cinc motors d'anti-matèria de la qual són parells en potencia amb el nostre sistema de propulsió.

—Ja ploriqueges? —va dir, des del panell de comandaments, la imatge d'un humanoide de grans ulls que sobresortien de la seva cara allargada, que vestia un mono de mecànic i feia escarafalls amb els seus quatre braços.

—Hem superat amb èxit les altres etapes, Venylio —va intervindre la imatge d'una criatura amfíbia abillada amb una espècie d'escafandre transparent plena de líquid—. Sobretot gràcies a que sóc la responsable de la informàtica quàntica del vehicle.

—No, Astrea —va protestar en Venylio amb els seus quatre braços

fent nanses—. Hem arribat fins aquí gràcies a la proesa que és el meu motor.

—Si em permeteu, senyora informàtica i senyor mecànic —va tallar la discussió el pilot—. El mèrit no és d'un sol de nosaltres. Si participem a la carrera és pel meu disseny del vehicle, molt semblant als cotxes de fórmula u de la Terra. No fa falta que us recordi l'accident del anterior vehicle i la mort del seu ocupant, oi? Gràcies tant a la mecànica del excepcional motor que deriva energia a les rodes de levitació electromagnètiques; tant a la I. A. L., el meu androide de cap de platet situat en l'aleró frontal del bòlid, els meus ulls virtuals a la carrera; com al sistema informàtic que gestiona tota la electrònica, hem forjat un gran equip.

—Ben dit, Teodor —va dir una nova imatge en el panell de comandaments, aquest cop d'un alienígena forçut semblant a un simi amb el pelatge de color verd—. I anar a buscar-vos als vostres planetes d'origen no és una feina important? O conduir el camió espacial que transporta el «nostre» bòlid de carreres per mitja galàxia tampoc ho és?

—No t'esforcis en explicar-los-hi, Karem —va dir donant-li la raó al simi verd l'estilitzada i bella figura de la secretaria, que en aquell moment es col·locava bé les ulleres de muntura fina i tornava a clavar els seus ulls blaus i electrònics a la càmera—. No entenen tota la paperassa i els permisos que comporta la Gran Carrera...

— Sense menysprear les funcions administratives de la Garelia, qui s'ocupa de les necessitats de les vostres cabines? De la cuina i la bugaderia de tot l'equip? —va dir fent acte de presència en una altra finestra una criatura amb closca i cara de tortuga dempeus—. Per suposat, jo, Dartu! Per ventura és una tasca menys important?

I com si li donés la raó, un petit felí de dues cues que tenia al costat va ronronejar fregant-se contra en Dartu.

—Així es parla, petit —va afegir l'alienígena acariciant a la mascota i logotip de l'Empresa.

Llavors, com si no hi haguessin prou imatges al panell de control, se'n va obrir una darrera que va fer que tots callessin sense necessitat de parlar. Però, tot i així, ho va fer:

—Senyores i senyors, si us plau, tranquil·litat —va dir amb veu calmada la nova imatge, la d'un alienígena amb morfologia de rèptil que mostrava les seves poderoses dents a cada paraula, assegut en una cadira de cuir negre del seu despatx. Lluïa un vestit negre molt elegant, amb un mocador blanc de seda a la butxaca de l'americana, i sostenia un puro

fumejant entre les urpes

—Hola, cap —van saludar gairebé tots alhora.

—Nois, no entrin en discussions absurdes, recordin que sense el meu capital res tot això seria possible —va continuar l'amo—. A més, els he recordar que si no guanyen el premi de la Via Làctia, seran el sopar dels meus fills...

Aquelles paraules van acabar en un silenci incòmode just quan els primers vehicles de la competició sobrepassaven el mar de les dunes aixecant cortines de sorra, arribant a la titànica formació mineral ocupant les mateixes posicions, en una capçalera molt allunyada de la resta de competidors. Uns moviments que cap de les càmeres robot, situades estratègicament per tot el circuit, es van perdre i, immediatament, van ser retransmesos per tot el sistema.

Selenio, una gran estructura artificial en òrbita el voltant d'una estrella de la constel·lació Andròmeda, va ser construïda amb un l'únic propòsit de l'espectacle. Per aconseguir fama i glòria, a part del suculent premi de milions de crèdits, els bòlids participants de les diferents galàxies conegudes, havien de superar els dotze circuits de recreacions natural del complex tubular i arribar a la darrera pista, El Coliseu. Allà, el públic interestelar que abarrotava les grades esperaven, impacients, la retransmissió de la cursa a través de gegantines pantalles. De la mateixa manera ho feien els comentaristes esportius, llestos per a fer arribar la cursa als racons més llunyans de la galàxia. Aquests estaven situats en una tribuna especial sota la llotja presidencial, des d'en els Governants de Selenio, l'elit política, empresarial i cultural de la galàxia, observava la seva obra.

Llavors, *La punta de fletxa* selenita, el prototip de fórmula u d'en Teodor i el seu equip, i el vehicle estrella dels zurdisians van aparèixer a l'altra banda de la porta de tele-transportació que sostenien les efigies, igual que la del centre del laberint de roses del desert. Primer van ser rebuts per un gegantí holograma d'una ciborg que va aplaudir en veure'ls sobre la pista lluminosa del Coliseu, animant als espectadors fent que les grades esclatessin de goig entre focs artificials. Alhora es van activar les torres de so i imatge que ocupaven el centre del circuit, i l'holograma es va posar a ballar al ritme de la música electrònica, sense deixar de mirar als vehicles que recorrien els tram retro-il·luminats i senyalitzats amb neó.

Els tres bòlids que competien pel primer lloc van endinsar-se en les espirals ascendents i descendents, en els loopings i els rínxols, havent de saltar pels ponts magnètics de tobogan, però cap d'ells aconseguia treure el

suficient avantatge per assegurar-se el triomf, anant freqüent a freqüent a les rectes ràpides. Fins que l'explosió d'un dels motors del vehicle estrella dels zurdisians, va fer que el seu pilot perdés el control i sortís de la pista embolicat en flames i impactés contra les pancartes de publicitat digital.

Com si s'acomiadés d'ell per sempre, el ciborg hologràfic li va llançar un petó amb un somriure sorneguer.

—Per davant només tenim el vehicle de Selenio —va dir en Teodor.

—Molt perspicaç —va puntualitzar la I. A. L., abans d'afegir com si fos retret—: El motor funciona a ple rendiment. Si seguim a aquest ritme en dos minuts es reescalfarà el motor i es produirà la parada d'emergència.

—Allibera la roda davantera esquerra i la posterior dreta, i calibra els alerons a la meua ordre, hem d'alleugerir pes per guanyar velocitat

—Processant càlculs d'estabilitat...

I, just després d'una corba tancada, en Teodor va exclamar:

—Ara!

El fórmula es va despendre de dues de les rodes de levitació i va aconseguir posar-se al costat del vehicle selenita de metall líquid just quan emprenien la recta final, fent que les grades embogissin. Però, malgrat l'atrevida acció d'en Teodor, per davant encara estava l'afilada punta del vehicle de Selenio.

En Teodor subjectava amb fermesa el seu volant multi-funció per corregir les fortes vibracions de la direcció, mentre en el panell de comandament tot de manetes digitals es mantenien tremolant a la zona vermella.

Les imatges dels seus companys d'equip animant-lo seguien sobre el panell i, malauradament, la deu seu cap també, que no parava de repetir:

—Com no guanyin la cursa seran el sopar dels meus...

Però les seves paraules no van arribar mai al vehicle d'en Teodor, les fluctuacions del motor van fer que tot un seguit d'interferències magnètiques interrompessin les comunicacions. En Teodor va intentar comunicar-se de nou amb ells, però a la pantalla del panell de comandaments, que també feia pampallugues, només va poder llegir:

I. A. L. #fallo de comunicació.

As... #fallo de comunicació.

Ven... #fallo de comunicació.

Ka... #fallo de comunicació.

Ga... #fallo de comunicació.

Da... #fallo de comunicació.

#fallo de comunicaci3n

I. A. L. As. Ven. Ka. Ga. Da.

—I. A. L. As. Ven. Ka. Ga. Da.? —va dir en Teodor llegint el que apareixia a la pantalla—. Ia las ven kagada? Ja l’has ben cagada?

La reacci3 químicade del pilot va ser instantània després llegir varies vegades més el missatge erroni. No va poder evitar donar un cop de volant i no va tenir més opci3 que estirar la palanca d’emergencia, fent que, en el precís instant que el seu vehicle perdía el control per donar una volta de campana a la mateixa línia de meta, s’ejectava el seient del pilot.

El final havia sigut molt renyit, com tothom esperava —excepte els governants de Selenio—, tant renyit que els jutges de la cursa van haver de comprovar el resultat en la *photo finish*. En ella apareixia en Teodor agafant-se als cinturons creuats de seguretat del seu seient amb tot de llàgrimes que relliscaven per les seves galtes, completament mort de riure... Just per davant de l’aílada punta del b3lid dels selenites.

Fernando Cañadas viatja en el temps i l’espai gràcies a l’autobús urbà que condueix. Li hagués agradat néixer una altra època i ser tripulant de la nau estel·lar Enterprise, però ho compensa de sobres la seva família i els seus amics. Imagina que dorm i somia que escriu. Pau i prosperitat, amics.

Z i X

Josep Lledó

El comandant travessà el pont de la nau espacial envoltat d'un fum irrespirable que esmorteïa els llampecs de les llums d'emergència. Utilitzava els cinc sentits per orientar-se entre la penombra, ben alerta a la possibilitat que algun dels aliens havera abordat la nau. De sobte escoltà un cruixit just davant seu i tot d'una notà que alguna cosa se li llançava damunt. Va emergir de la foscor una massa llefiscosa, amòrfa i abominable a meitat camí entre una ameba i una natilla caducada, el subjectava amb força i tractava d'absorbir-lo a través del seu cos translúcid.

El valerós cavaller de l'espai no és deixa xuclar tan fàcilment i en un gran moviment evasiu es va desfer de l'abraçada mortal de l'alien al temps que li propinava un colp de puny. L'atac no va tindre gaire èxit; la punyada es va clavar dins el cos gelatiniforme del flam sense que l'extraterrestre donara signes d'haver rebut cap dany.

El comandant donà un pas enrere, la inconsistència del seu adversari feia inviable un combat físic. Sense pensar-ho va desaveïnar la pistola de rajos Gamma i va obrir foc sobre l'ésser que ja se li tornava a enganxar a les cames. La massa amorfa s'oscurí com si del pa al forn es tractara, es feu sòlida i segons després restava immòbil deixant a l'ambient una deliciosa olor de rebosteria. El comandant s'ho va mirar tot amb satisfacció, enveïnà l'arma i va traure una cullera.

—Era el seu aniversari! —Sense pensar-ho clavà cullerada al pastís flambejat en que s'havia convertit el seu —ara deliciós— adversari.

Josep Lledó, fill de Sueca però parit a València a 1979, és llicenciat en Belles Arts, va fer el període de docència del Doctorat en Audiovisuals però no acaba el

doctorat, també va fer el Màster Universitari en Fotografia Professional però només acabà el Grau d'Especialista.

Ara estudia un Grau d'Antropologia i Evolució Humana i espera acabar-lo sencer. La seua feina però ha estat centrada en l'audiovisual, ha escrit guions per a curtmetratges i programes de televisió; ha coordinat guions per a *Mãemeua*, una sèrie de programes d'humor que es van emetre a diferents televisions locals del País Valencià: SuecaTV, Ontinyent TV o Gandia TV entre altres. També ha escrit articles i entrades a diferents mitjans locals i online.

Comunicat

José Luis Carrasco

Ban oficial del cervell del senyor Maties a les unitats corporals. Segons comunicat neuronal, la senyora Roseta es trobarà en el perímetre sensible el cap de setmana. L'estat d'enamorament es manté sense canvis. Preguem prudència en la conducció en els elements intravenosos. La sang fluirà més ràpid. Els sentits fallaran. El cervell no podrà assegurar el seu correcte funcionament. Probabilitat de riure estúpid del 90%. S'espera una lleu millora quan el senyor Maties efectui l'operació de lliurament de l'anell diumenge a les 18:00. Fins llavors, maximeu la precaució. No podem circular per vosaltres. Moltes gràcies.

Taverna GLX

Ester Enrich Coma

Potser feia vint minuts que havia deixat d'entendre'l:

—Dues boles i mitja de Trisxst ben agitades amb una cirera lila de la Ripsta, de les queixoses. Això per la majoria dels Globcarros, però mai per la Brix, a ella li agrada sense cirera. Els gots de pedra són pels Geltomels, i sobretot posa una canya ben llarga a cada una de les Amhipnos.

De tant en tant em deia que estigués tranquil·la, que ell m'ajudaria en tot moment. Jo no entenia un borrall i allò ja passava de taca d'oli. Accepto que els alienígenes més lletjos de la galàxia, amb tantes antenes com culs i amb alè a cloaca veneciana del segle dinou, m'abduïssin i no se n'adonessin de l'error fins passats cinc anys terrícoles. Comprenc que no els quedés prou matèria negra per tornar-me a casa, estàvem a saber quants pebrots d'anys llum de la Terra. D'acord, jo sóc una boca més, a la lluna de València o a l'anell de Glx, i m'havia d'espavilar per guanyar quatre rals i pagar el que els havia pispat fins llavors. Fins aquí tot normal i comprensible. Però, ostres, renoi, qui els fa fotre, feia falta que m'enviessin a treballar a la taverna més bruta i fosca de l'Univers? Calia?

—Recorda remenar bé els ingredients. En el cas dels Troglalimes tot ha d'estar a temperatura sota zero —I seguia amb la xerrameca! Jo sentia com em desfigurava a marxa forçada, la meva cara deuria semblar un mapa del revés—. Mentre no t'exploti ningú, tot anirà bé.

Resulta que aquell Glxià, a més de ser el propietari d'una taverna galàctica amb més greix que parets, també era humorista. La que estava a punt d'explotar era jo! Tan llepafils eren aquells alienígenes? Entre intoleràncies i al·lèrgies eren més delicats que les puces d'un gat pelat Kohona. Aquell primer dia pintava feixuc.

En sortir la tercera lluna allò es va anar omplint, no només els tamborets ronyosos, que n'hi havia de totes les mides i alçades, sinó també el sostre, on els Spideraliens s'hi enganxaven, esperant a que els servís amb telepatia. Per sort, el Glxià dominava la situació, servia ràpid, amb

destresa i sense perdre el que suposo que era el seu somriure (costava endevinar-li rere l'alè putrefacte). Jo em limitava a seguir les seves indicacions, que si agafa la pínola rosa aquella, que si trenca a trossets la cosa llarga lila, posa això a refredar, treu allò del forn, i així, a poc a poc, m'hi anava fent. El Glxià va animar l'ambient amb música country de l'anell veí (un soroll com de batre ous); diria que la clientela li estava agraïda. Tot anava bé, doncs, no m'havia de preocupar pas tant; passaria el dia de prova, tranquil·lament, vora el taverner.

—He de sortir dos minuts, no toquis res, a no ser que la cosa es compliqui, llavors prem el botó taronja. I si es complica més, abaixa la palanca roja. —Què diu, que què?— Entesos?

No, no, no, no. Com que sola? Encara no havia pogut queixar-me que el Glxià havia marxat. No toquis res, diu. D'acord. No toco res. Quin botó taronja? Vaig voltar per tota la barra, només vaig saber trobar la palanca, ah, mira, sota hi havia el botó, brillant i de la mida de la meva mà. I què vol dir que es compliqui? Estan tots tranquils, amb el seu beure, relaxats, amb els sons de fer truites, i el botó no cal tocar-lo, i la palanca no cal abaixar-la. Tot bé, tot bé. Suava com un condemnat a la foguera. Tot bé. Tremolava com una fulla a finals de tardor. Tot, tot, tot, bé. De meravella.

La música es va aturar. Pum, pum, pum. Mans, peus, potes, tentacles, cues i ferralla anatòmica picaven a l'uníson, a terra i a sostre. Pum, pum, pum. Trontollava tota la taverna. No havia passat ni un minut d'ençà que havia marxat el Glxià i allò ja se'm queia a sobre. Els cops van precedir als crits, xiscles i al que semblava un càntic gregorià però que per la gesticulació de les potes d'aquell bitxo estrany era una queixa amb tota regla. Volien la música, volien els còctels, volien que se'ls servís i jo no sabia on ficar-me. Vaig procurar prendre calma, d'acord, vinga, que si em senyaleu els ingredients un a un, jo els vaig posant al got o a la pedra, o a on coi vagi i tot ho farem.

El líquid verd? No. Aquest altre? El bola gelatinosa gesticulava amb tots els tentacles, assenyalat a diferent lloc amb cada un d'ells. Jo no entenia què em demanava. L'insecte pal se li va posar pel davant i va deixar anar un xiscle tan agut que tres de les copes es van esmicolar. Les bessones amb cara d'ànec i cul d'elefant van pujar damunt la barra, i els Spideraliens llençaven una espècie de tornavisos damunt d'una noia amb un cap tan gros i elàstic que feia que els dards aquells rebotessin per tota la taverna.

—Prou! —Tothom es va aturar. Vaig mirar pels voltants, a la recerca d'alguna mà amiga, algun Glxià que em pogués ajudar. Res. La treva va

passar ràpid, l'enrenou va tornar amb més força, més cops i més crits—. Prou!

El crit va tornar a funcionar, aquesta vegada, però, vaig aprofitar els pocs segons de suposada calma per fer els còctels dels dimonis, d'amagat, a terra rere la barra i a contra rellotge. Una mica de trossets de la pasta aquesta que sembla plastilina, engrunes de bombolla, restes de triturat i un rajolí de cada un dels tretze líquids que vaig trobar. Aquest, i aquell, i allò, i ben agitat, fot-li gel i vinga, una mica a cada copa i que aprofiti. S'ho van fotre sense contemplacions, coll avall i llepant-se els dits o les pinces. Més. Vaig tornar a servir. Un còctel marronós amb trossets polièdrics flotant en una massa viscosa que podia a colom mort. Copes plenes per tothom. Més. Aquella colla d'assedegats estaven encantats amb el meu invent. Més. S'empassaven els còctels com si no hi hagués un demà. Més. Em vaig acotxar per agafar gel i preparar la cinquena ronda quan un tros de gelatina verda em va regalimar del front cap a la boca, tapant-me els ulls i el nas. Fastigós. Vaig retirar aquell moc gegant d'una estrebada. Per Isis i per totes les Molsoses! La bola amb tentacles havia explotat! S'havia espargit per tota la taverna. L'insecte pal s'havia partit per la meitat; un tros havia quedat estès damunt la barra i l'altre clavat a terra. Les bessones flotaven, i l'Amhipnos sonava com una ambulància. Caos total i absolut, un antre de cossos trossejats i sorolls que espetegaven en ple timpà. Jo m'imaginava una reacció cutània com a molt, no aquell Carro de fenc.

Botó taronja.

Vaig prémer el salvavides amb totes les mees forces, amb les dues mans, amb la suor i el neguit que duia dins. I el món va rebobinar. Cada un dels trossos de gelatina es va tornar a enganxar al cos del seu amo, un a un i a càmera lenta, a la vegada que les bessones es desinflen i reposaven de nou a terra ferma, els sons estridents emmudien i els còctels s'omplien altre cop. El temps anava enrere com per art de màgia. Quin alleujament, ja podia respirar i tornar a ser feliç. Vaig enlairar els braços per cridar ben alt un «Al·leluia!».

No! Tot tornava endavant! A ritme normal, a ritme de boig! Botó, botó, vinga a pitjar-lo, però no responia. Botóóó!

—No us ho begueu. —Senyalava a tots els presents amb un índex amenaçador, mentre rebia rostres estranyats com a resposta.

Pebrots farcits de pistatxos cremats. Havia d'aconseguir que deixessin els còctels, ja, ipso facto. Però com? Els vaig suplicar que deixessin de beure, els hi ho vaig implorar mentre predicava l'imminent desastre que els vindria al damunt, però ells, ni cas, seguien aixecant el

colze o les ventoses, ignorants feliços capbuits, tragant-se la massa marronosa i cada un dels trossets que flotava en ella.

—Deixeu de beure, per l'amor de Gaia!

Vaig retirar les copes dels dos que tenia més a prop i que corrien més perill: el bola gelatinosa i l'insecte pal. I va ser un tercer, potser perquè veia venir que el següent furt li tocava a ell, qui em va servir un mastegot en plena nàpia. Va ser tan ràpid que no vaig veure ni qui havia estat, però no seria l'últim, tots i totes s'apropaven a mi com zombis afamats i venjatius. Van tornar els cops i els crits, xiulets i tremolors. Es podia respirar la ira que duïen dins, la saliva d'alguns sortia projectada d'entre les seves dents rabioses fins la meua boca tremolosa. Em vaig retirar, vaig aixecar braços, vaig demanar pau, que m'escoltessin, que era un error el beure's allò, que... ja els tenia al damunt. La palanca.

El temps es va aturar.

Aturar del tot.

El puny d'una Globcarro s'havia parat a mil·límetres del meu nas. Els vòmits es mantenien estàtics, en plena trajectòria el·líptica, quiets com si estiguessin esculpits. Els tornavisos s'aguantaven a l'aire, com si poguessin obviar la gravetat. Mans, pinces i tentacles seguien projectats cap a mi, a l'espera de recuperar el moviment i ventar-me a clatellots, però sense arribar a tocar-me. Tot quiet; una imatge fixa, un retrat en viu. L'únic que seguia regalimant eren les gotes de suor que m'omplien la cara, i l'únic que se sentia eren els batecs accelerats del meu cor, recordant-me que no estava fora de perill, que si deixava la palanca tot tornaria a córrer, com havia passat amb el botó taronja. El millor que podia fer era esperar. Esperar a què el Glxià tornés. Esperar.

I aquí estic. Esperant. Esperant. Esperant. Farta i morta de gana i de set. Amb el braç adolorit d'aguantar la maleïda palanca. Han passat hores i dies, he vist les llunes com van i tornen, sento com em faig vella, i no puc evitar pensar que potser he aturat el món sencer i dec estar sola en tot l'univers.

Hi ha reflexionat molt, i només he trobat dues opcions: segueixo esperant i em moro de set i de gana, o deixo anar la palanca que ja odio i em maten a còpia de faves. No m'agrada cap de les dues opcions. He resat perquè torni el Glxià. He resat a totes les deesses de la mare terra perquè el beuratge no em mati; i és que em deixo per empassar-me'l. Passo els dies amb set, marejada, al·lucinada, i tinc tantes copes al meu abast, plenes totes per a mi, si així ho vull. Decidit, no puc esperar més.

Omplo el pulmons, continc la respiració i tanco els ulls amb força.

Una mà a la palanca, l'altra a la copa. Tres, dos, un i avall!

—Que, com ha anat?

Ara? Ara? Escupo, ràpid, va, fora, tot fora, i directe a la cara del Glxià. Ara arriba? Això són dos minuts per ell? Per la deessa Nammu, m'he empassat un glop segur. Em toco el cos de dalt a baix, sembla que està al seu lloc. Cap mal de panxa, ni una nàusea. No vull cantar victòria, als extraterrestres no els havia fet efecte fins la cinquena ronda. El més important, però, no és pas això, la qüestió és que està, està... oh, com dir-ho, deliciós! Una explosió de sabors al paladar que recorre tot el tronc regalant pessigolles de colors, una joia, un tresor, la millor sensació que hagi experimentat mai.

—Veig que tot està perfecte. Què fas amb la palanca abaixada? —Ui, el Glxià, ja ni hi pensava. Què faig amb la palanca abaixada? No ho sé, pobra gent, l'únic que volen és una tercera ronda de la delícia més magnífica de tots els temps.

Amunt palanca.

Cop de puny de la Globcarro. Cops, crits, xiscles, terratrèmol per tot l'antre.

—Esteu tots invitats a la quarta ronda! —I tots calcats. Jo amb el nas tort, els ulls fora d'òrbita i amb una set inimaginable.

Ja ni recordo per què els hi ho havia prohibit, que desgraciada treure'ls-hi un tresor com aquest. El taverner m'ha felicitat per la bona feina, per tenir als parroquians tan contents; m'ha dit que avui no cobraré per poder pagar la invitació, però que ho he fet de meravella. És més, diu el Glxià taverner, estic encantat amb aquest invent teu, no paren de demanar, ja van per la cinquena ronda. Contractada.

Treball Insalubre

Pablo Arreche

La llum va parpellejar per enèsima vegada en l'última hora i com era previsible, els generadors es van apagar. Tot i que el compartiment habitable seguia il·luminat, els tripulants van notar el canvi de situació de seguida. El constant remor produït per les poderoses broques trepant la llunyana superfície va deixar d'escoltar-se.

Al nou silenci es va escoltar la pregunta del jove nouvingut des de la Terra.

—¿Tres quilòmetres?

—Així és, Marian. No queda una altra que anar allà baix i reparar-lo.

—Merda, Elvis. No puc creure que just ara que acabe d'arribar ja hagi de demostrar les meves habilitats —va dir l'enginyer sense cap indici d'humilitat-, i a sobre desfer tres mil metres per una puta escaleta de mans amb els músculs atrofiats pel viatge.

—I això no és tot —Elvis va llançar una bateria amb forma de rajola, i el pes d'una, a les mans del nouvingut—. Està tot molt fosc allà baix.

—En el cràter Obruchev teníem vestits amb llum incorporada —va continuar queixant-se.

—Aquí també, però el que no teníeu en la Cara Oculta de la Lluna era un fred que gelava el cul. Amb el suport vital rebentat i sense una d'aquestes bateries no duraries ni quinze segons. Allà baix necessitem de la seva potència extra per escalfar el vestit.

Els dos mecànics xerraven en l'avantsala a la plataforma de descens del nivell un de la Planta Extractora de Nitrogen número Quatre, en Tritó. Mentre es col·locaven els vestits de protecció, esperaven l'arribada del tercer membre de l'equip de mecànics.

—Miguel és el membre més antic. Serà millor que no li portis la contraria, està una miqueta xafat. —Elvis es va dur l'índex a la templa i el va moure cap als costats—. Estar tant de temps en els planetes exteriors té les seves conseqüències.

—Quant de temps porta aquí? —va voler saber Marian.

—Cinc anys, *pipiol*. —va dir Miguel irrompent al vestidor, alt i fornit, amb la panxa com un tambor—. Més quatre en els abismes de Miranda i tres en les llunes negres d'Urà. I Elvis, no et passis de llest o li explicaré alhora la que vas menjar les meves pomes recobertes de greix industrial.

Elvis es va posar a riure en veure la transformació tragicòmica a la cara de Marian.

—Benvingut al paradís, *pipiol*!

La planta extractora tenia forma de baldufa enclavada sobre la superfície gelada del satèl·lit Tritó, en òrbita de Neptú. En el nivell zero vivien els nou tripulants de la instal·lació, mentre que els nivells un i dos estaven ocupats per l'ascensor plataforma i els llargs tubs d'extracció i emmagatzematge, deixant al tercer nivell, aixecat sobre el gel etern, tot ocupat pels motors i generadors que donaven vida a les broques del supertaladre i als ejectors de nitrogen líquid.

La plataforma de descens es va posar en marxa per entre mig de les gruixudes parets de grafè i nanocarboni que conformaven la caixa del gegantesc ascensor.

—Almenys podrem baixar fins al nivell dos. Portes l'equip d'eines complet?

—Si. L'he revisat dues vegades —va contestar Marian.

—Millor així, si falta alguna cosa hauràs de pujar tu —va indicar Elvis encongint-se d'espatlles—. Dret de pis que li diuen.

—L'únic que falta és que t'oblidis d'alguna cosa —va intervenir Miguel amb mala folla per després advertir—. Serà millor que allà baix no facis cap cagada, *pipiol*.

La fantasmada va prendre per sorpresa a Marian.

—Però jo no he fet res...

En aquell moment Elvis li va fer el típic gest de silenci amb l'índex sobre els llavis. Després en veu baixa li va parlar.

—Miguel és una mica... supersticiós. Que hagi arribat enmig d'una apagada desperta el seu costat més esotèric, per dir-ho d'alguna manera. Però no et preocupis, tot es deu a un esdeveniment casual.

—No és gens casual —va sentenciar Miguel alhora que baixava la palanca i donava vida a les enormes politges de l'ascensor.

Els tres mecànics van començar a baixar en silenci. Escoltant el ronc dels hidràulics que movien la plataforma i el cruixit del metall de les parets.

—És el canvi de temperatura —va informar Elvis—. A fora superem els menys 235. Com ja deus saber, si el metall no es dilata correríem el risc de tallar el cable de l'ascensor a la meitat.

Però Marian no trobava raons per suportar el tracte que rebia del mecànic més veterà. Va començar a preguntar-se si havia estat bona idea abandonar el lloc ben remunerat en Cràter Obruchev per aquest contracte súper milionari però en els confins de l'espai conegut.

Consternat es va allunyar uns passos i es va acostar a la barana. La foscor d'allà baix era un ull insondable, com la negra pupil·la d'un dimoni.

Va recordar aquella frase sobre l'abisme que et torna la mirada o alguna cosa així, dita per aquell llunàtic de Nietzsche.

—No culpis a Miguel pel seu mal humor —va dir Elvis en un murmuri—. La foscor el posa nerviós.

—No hauria de treballar en l'espai, llavors.

—Veig que ets dur, *pipiol*. Això sembla. Vens del costat fosc de la Lluna i tot això, però aquesta és l'última estació, la frontera, la humanitat no ha arribat més enllà i això es nota aquí. Fa setze mesos vam perdre a l'últim enginyer i mira, just ahir encara va arribar el seu reemplaç —va contar assenyalant-lo—. Si avui tinguessis un accident, per exemple, la notícia del teu decés trigaria entre deu mesos i un any en saber-se a la Terra.

—He escoltat que hi va hagut diversos accidents els últims anys.

Elvis va negar amb el cap.

—Això va ser en el passat. Les crio-erupcions combinades amb la mala premsa que té l'extracció d'hidrocarburs en l'espai. Hem tingut infortunis, però almenys hem tret una bona tallada al sindicat. —Elvis el va mirar a la cara amb un estrany somriure—. El pagament per treball insalubre ací és deu vegades més alt que el d'un miner marcià.

—Ei, vosaltres! Prou de xerrameca. Poseu-vos els cascos que estem arribant.

Una comporta circular tancava el pas a l'últim nivell. Generalment s'obria automàticament en detectar la proximitat de la plataforma, però aquesta vegada va romandre immutable.

—És pel suport vital, en estar espatllat, el sistema bloqueja el nivell complet.

—Estarem tancats allà baix?

Elvis va torçar la boca mentre cordava els tancaments del casc al vestit.

—Una cosa així. Tampoc tindrem comunicació amb la resta de

l'estació.

—Millor així, el cap m'ha semblat un pesat.

Elvis va somriure i va assenyalar a Miguel que ja preparat recolzava un peu en el primer esglaó i desapareixia en la foscor.

—Millor ens movem.

Marian el va observar pensatiu uns segons.

—Com que el millor mecànic, eh? Això està per veure.

El descens per l'escala de mà no hagués estat tan laboriós de trobar-se en condicions normals. El problema era el vestit de protecció, un model semi-rígid que amb prou feines permetia el moviment dels membres inferiors i que ja de per si resultava incòmode per caminar. Ni diguem per desfer una escala.

Per acabar d'adobar-ho Marian es va quedar l'últim i els altres dos mecànics s'havien de detenir cada deu metres a esperar-lo.

De tant en tant encenia els llums acoblades a les espatlles per tractar d'il·luminar-se els peus i encertar als esglaons amb més precisió.

—Apaga aquesta maleïda llum! —va udolar la veu de Miguel en els auriculars—. Si tornes a enlluernar-me et juro que et faig arribar al fons en menys d'un segon!

El repte va ser esgotar el caràcter de Marian, i després d'un curt balboteig, es va animar a respondre.

—Maleïda siga! Per què no baixem per l'altra escala? Si tenim dues escales, per què utilitzar una sola.

—Ja! El *pipiol* té ganyes —va intervenir Elvis.

Miguel va fer un grunyit abans de dir.

—Perquè, qui anirà a salvar-te la pell si arribes a caure?

Van tornar a sumir-se en l'ostracisme individual. El silenci absolut només era interromput pel fort panteix produït per l'esforç.

Tot d'una un violent tronar agità les parets i va sacsejar l'escala. Marian va poder sentir com el metall tremolava entre les seves mans i sota els seus talons.

—Merda! Què ha sigut això?

—Acabes de viure la teva primera erupció a Tritó.

—Un altre mal auguri —va comentar Miguel pel baix.

—Deixa-lo tranquil —va demanar Elvis, alhora que passava a explicar- Les crio-erupcions no són simples guèisers, en realitat no tenen res a envejar a una erupció terrestre, d'aquestes amb lava, fum i cendres. Expulsen nitrogen i metà des del cor del satèl·lit a través de l'escorça gelada.

Van seguir baixant com si res. Marian per primera vegada va sentir por. Si no hagués estat ben agafat a l'escaleta, segurament hagués caigut i s'hauria complert la profecia de Miguel, que fet i fet només serviria per alimentar el seu ego. Es va prometre anar amb compte i encoratjat seguir als altres.

El tremolor de les erupcions va tornar a sentir-se, encara que aquesta vegada no van ser tan forts com a la primera.

Si et posaves a prestar-li atenció semblava que alguna criatura mitològica colpejava les parets provant d'entrar. Això i l'agut xiscle que cada tant captaven els micròfons d'àudio adossats al casc.

—És el so del vapor de nitrogen al congelar-se. Posa els pèls de punta, eh?

—Només si li prestes atenció —va contestar Marian tractant de sobreposar-se a la situació.

La realitat era que sentia el cor bategant-li amb força i no per l'esforç. No cal dir res dels esfínters estrets.

—No t'espantis *pipiol* —va demanar Miguel—. Ja estem arribant a terra ferma.

Era cert. El mecànic més experimentat ja els il·luminava els últims graons parat sobre el ciment ferm i esguitat de greix del fons.

El problema per Marian era que fos Miguel qui li donés ànims, combinat amb un enorme i impostat somriure que no resultava per a res agradable.

Immediatament van obrir els maletins carregats d'eines. Hi havia maces, multi-navalles, tornavisos de tots els tipus i gran varietat de grans claus angleses. També un parell de trepants i una enorme serra circular.

—Per què és això?

—Doncs per tallar- va explicar Miguel sospesant-la entre els seus gruixuts braços.

—El què? El cable de l'ascensor?

—Es nota que vens de la Lluna. Allà es fa tot amb delicadesa, amb eines que fins una àvia d'un geriàtric podria manejar. —Miguel va apuntar la serra cap al pit de Marian, de manera que les dents quedessin il·luminades per les llanternes. Les puntes acerades estaven tacades amb una substància viscosa color sang—. Aquí sota en canvi, la feina és per als homes. T'apuntes?

Marian va mirar directament als ulls de Miguel. L'homenot va romandre impassible, mentre que Elvis esperava expectant.

—Per descomptat —va contestar a l'instant Marian amb un punt de

fermesa.

—Clar! I tant que sí!- Elvis se li va penjar en una abraçada i per darrere del coll li va agafar un bisturí—. Aquesta serà la teva eina. Sigues bo i talla els cables d'aquell tauler.

La caixa il·luminada pel raig de llum era d'un blau fosc i es trobava al final d'un atapeït passadís. Als costats, grans maquinàries carregades de cables d'acer, mànegues de goma ultra-resistents i pedaços afilats presentaven un aspecte amenaçador com per enganxar el vestit i esquinxar-lo de cap a cap.

Enmig del camí moltes vàlvules, rellotges i fins i tot fuites de gas que s'envolaven formant núvols grogs.

—No et preocupis, si no vols anar vaig jo en un moment.

—No, Elvis, puc fer-ho —va contestar Marian amb altivesa.

—Escolta *pipiol*, tracta de no utilitzar tant la ràdio. Això també gasta bateries —va advertir Miquel.

—Si, és clar.

Va esgrimir el bisturí com si fos una espasa i es va introduir de costat entre les atapeïdes màquines. Eren grans i amb extremitats que semblaven abalançar sobre ell. La majoria estaven brutes per una capa d'oli i greix que gairebé no permetien imaginar que era el que hi havia sota.

El pitjor de tot era avançar deixant llocs foscos darrere sense escoltar cap so. Coses del buit, es va dir, tot i que ja hauria d'estar acostumat després de treballar cinc anys en l'espai.

Esquivant cables i evitant ensopegar amb múltiples canonades va continuar avançant.

En arribar al tauler es va trobar amb el primer problema. Estava tancat amb clau. Va pensar en informar als altres, però immediatament va recordar l'advertència de Miguel sobre economitjar càrrega de bateria.

Millor seria arreglar-ho sol.

El primer que va fer va ser palpar la part superior i els costats del tauler a la recerca d'algun clauer.

Res.

Després va buscar al pis, llardós com poques coses vistes en la seva vida. Una crosta de deu centímetres de greix industrial i altres productes enganxosos com un xiclet cobria les planxes metàl·liques del sòl.

Va netejar com va poder l'espai just a sota d'on estava emplaçat el tauler i al costat de la columna va trobar la clau. A estirades la va aconseguir desenganxar de la substància. Va ser just en aquest moment de triomf en què les llums del vestit van fallar.

Li va costar uns segons acostumar-se al nou i opac panorama. Encara sentia el reflex de les llums darrere de les pupil·les. Quan es va adaptar, va poder veure que la foscor era tan impenetrable que ni tan sols podia veure's la punta dels dits.

Va estar a punt de comunicar-ho per ràdio. Els vestits comptaven amb una autonomia de trenta minuts després d'acabar-la càrrega de les bateries.

Es va negar novament a utilitzar la ràdio. Demostraria que era un home dur. Els faria empassar el seu orgull.

El primer que va fer va ser colpejar els projectors sobre de les seves espatlles. Aquests van seguir apagats. Va obrir un dels compartiments del vestit i va extreure la bateria de recanvi, alhora que descartava la usada.

La va col·locar al seu lloc i va estrènyer els borns de manera que donessin vida als components elèctrics del vestit.

Els projectors van romandre inalterables, és a dir, apagats.

—Maleïts idiotes! M'han donat bateries usades.

Tractant de no perdre les maneres va començar a manipular les claus sobre el pany del tauler. Encara que fora a les fosques compliria amb el que li havien encomanat.

—Ara els vaig a ensenyar el que fa un home de cràter Obruchev.

Va obrir la porteta a cegues. Va preparar el bisturí per tallar tots els cable que trobés dins quan un raig de llum va banyar tot el sector. La forta claredat provenia d'algun lloc darrere d'ell. Va col·locar el cobertor al nucli i va aixecar una mà per fer-se visera. Va girar provant d'evitar enlluernar-se i va topar amb la font de llum.

Un poderós i solitari reflector col·locat damunt d'una de les carcasses més properes. Això volia dir que Miquel o Elvis havien aconseguit arreglar en part el generador. En tornar la vista va veure el dibuix, pintat a la paret on es trobava el tauler.

A grans trets es tractava d'una forquilla, o millor dit, un trident. Pintat amb traços bastos segurament per algun pseudo-artista que havia habitat l'estació i que hauria volgut fer-li un homenatge al planeta que orbitaven. Neptú.

Va donar un pas cap a la paret per estudiar-lo més de prop quan va sobrevenir el tremolor. Va ser tan fort que se li van afluir els genolls i va haver de deixar anar el bisturí per agafar-se d'una canonada i no caure.

—Maleïts crio-volcans o com es diguin —es va queixar. A la cara oculta de la Lluna no havien de témer aquells moviments sísmics.

Va tornar a reincorporar-se tractant de no trepitjar en fals. S'havia

colpejat el turmell contra una de les maquinàries i li feien mal els genolls. Llavors va escoltar un espetec brutal que gairebé li va fer afluir els esfínters. Es va adonar que es tractava d'estàtica en els auriculars. A continuació va sentir la veu d'Elvis.

—Marian està bé? Aquest ha sigut fort.

—Sí, ho estic.

—Miguel ja s'ha encarregat de la meitat del problema, només falta el teu. Pots tallar els cables?

—Per descomptat —va acceptar, però no es va quedar callat. Estava molest—. Què ha passat amb les meues bateries?

—No ho sé... —Va haver un grinyol en la comunicació—. Però ja pots treure't el casc. Com t'he dit, Miguel ja ha fet la seva part. Ha arreglat el suport vital i l'electricitat. Ara talla el cable vermell o vols que vagi jo i ho faci.

—Està bé —va acceptar, i després va xiuxiuejar—. Idiota.

Ara, amb la zona millor il·luminada va poder trobar el cable a tallar dins del tauler sense cap problema. A jutjar per les múltiples cintes aïllants que cobrien diversos cables, el tema dels talls no era nou. Sense miraments va tallar els cables assignats.

Hi va haver un espurneig proper i immediatament va sentir la vibració. Va fer un pas enrere i va notar que la paret del dibuix es movia. En pocs segons el trident va quedar separat per una obertura d'uns sis metres d'alt per sis de llarg.

—És la càmera del súper-trepant —va anunciar Elvis per la ràdio.

—Què s'ha de fer ara?

—Anar fins al súper-trepant i veure que collons s'ha trencat. Si m'esperes estic allà en un minut.

—Escolta, jo sóc l'enginyer. Millor ajuda a Miguel amb el suport vital, jo m'ocupo del trasto.

—Com vulguis, tu ets «l'enginyer».

Marian ja havia tractat amb súper-trepants que es cremaven tot el temps en les mines ferrosos de la Lluna. Segurament algun material més dur en les capes de la superfície sobreescalfava el sistema.

En això es va encendre una filera de llums verds. Parpellejaven. Això significava que el suport vital estava equilibrat i que aquell lloc comptava amb aire. El passadís que s'estenia uns cinquanta metres davant seu era una zona neta de màquines i que desembocava directament a la broca embotida dins d'un pou.

—Bastant fàcil, no? —va pronunciar en veu alta per a donar-se

confiança.

Despreocupat va ingressar al passadís. Algun tipus de substància gotejava a les rodalies. Almenys ara podia sentir-la. Però va començar a preguntar-se si no era millor caminar en la més absoluta foscor i sense escoltar res, que suportar aquella penombra esgarrifosa.

Es va treure el casc, sobretot per estalviar energia. Va exhalar l'aire dels seus pulmons i durant un moment va observar el núvol de fred que es va formar al seu voltant. La temperatura devia estar uns quants graus sota zero tot i que el suport vital estigués funcionant.

Va aspirar.

El lloc feia una fortor horrible. L'ambient estava saturat amb una barreja àcida d'amoníac i alguna cosa més. Una aroma dolç i nauseabund que s'enganxava a la gola. Preferia que li cremessin les narius amb l'amoníac, abans de sentir aquest gust que li recordava a les flors mortes d'un funeral.

Caminar sense por a ensopegar amb trastos el va animar a introduir-se més en aquell lúgubre passadís de pis llis i humit, tot i el pestilent i penetrant aroma.

L'existència d'aquell reflector de llum feia que les ombres s'allarguessin encara més, donant-li un aspecte sinistre a tot. Fins a una simple maneta dentada tenia una forma abominable, sobretot quan aquesta va començar a girar per si sola, desenroscant-se.

—Aquí hi ha alguna cosa més —va comentar a la ràdio tractant de no tartamudejar.

Però Elvis no el va sentir o no va voler contestar

—Maleïda senyal.

Va tornar a mirar cap a la maneta. Era allà, totalment quieta. Els seus sentits li estaven jugant una mala passada.

Era el cansament, sense dubtes, es va dir. Tres mesos de viatge en hibernació, i no havia passat un dia complet de recuperació que ja s'havia posat a treballar.

Això li estava passant factura.

Va sacsejar el cap com tractant de despertar-se. Decidí que no s'anava a rendir. Va mirar cap endavant. Al final del passadís es trobava la fossa on desapareixien les enormes broques del súper-trepant.

—Un altre lloc fosc —va dir amb desànim.

Malgrat les males notícies va fer un pas cap al motor. Res aturarà al millor mecànic del sistema solar.

Pensant en això i en la seva futura victòria sobre els altres dos

mecànics, arreglar el súper-trepant ja era una qüestió d'honor i d'orgull, va baixar pels contorns de la voluminosa carcassa que recobria la màquina.

Va arribar fins a una sortint i amb el bisturí va tallar un parell de manegues que van deixar lliure unes quantes bugies de la mida d'una banana.

Acostumat a bregar amb aquella mena de trastos va ficar la mà a l'interior del motor i desenroscà una bugia.

Va començar a provar-la just quan hi va haver un nou tremolor. Bastant més fort que tots els anteriors, tant fort fou que el va fer deixar anar la bugia i el bisturí.

—Maleïdes crio-erupcions! —va dir prement les dents.

Va haver d'abocar gairebé mig cos dins el càrter del motor per fer-se novament amb el bisturí i amb la bugia, que malauradament estava carbonitzada.

—De segur que estan totes iguals.

Va tornar a concentrar-se en el motor. Als pocs segons es va adonar d'un detall molt important. No havien portat cap recanvi. Una altra cosa que se li passava per alt.

El primer en el que va pensar va ser en el llarg trajecte que hauria de pujar a per un joc de plomets. Però després es va encendre una alarma en algun lloc del seu cervell. Si els treballadors de la planta extractora estaven acostumats a aquells constants desperfectes, ¿no haurien d'haver carregat un recanvi en lloc de tantes eines aparatoses?

Hauria d'haver pensat sobre tot això allà dalt, va pensar finalment.

Es va posar en peu convençut de girar cua i fer-los un parell d'escoltets a aquells dos mecànics de pacotilla, quan alguna cosa li va aferrar al turmell. Al principi va creure que s'havia enganxat amb un cable o una mànega i va estirar d'ell.

Res. Estava encallat.

Al moment va sentir la cremor. Un líquid calent li banyava el peu esquerre.

—Quina merda? Oli? —es va preguntar—. Líquid refrigerant?

Ja enfurismat va tornar a estirar amb força fins que va retirar el peu. La força que havia fet per deixar-se anar el va fer acabar caient de cul contra la paret de la fossa.

En mirar-se la cama que havia estat enganxada no va poder evitar una exclamació horroritzada encara que no sentís cap dolor.

Va començar a vomitar la bilis amb salvatges arcades.

La visió d'un monyó sanguinolent podia arribar a provocar-te això.

El peu esquerre senzillament no hi era. En lloc on havia d'estar al turmell, l'empenya i tots els seus dits, ara blanquejaven un parell d'ossos, dels quals ni tan sols sabia el nom, tots coberts de sang.

Per sota del motor una sèrie de tentacles serrats onejaren en l'aire violentament com si fossin un raïm de fuets a la recerca de carn.

Marian va cridar una, dues i fins a tres vegades fins a quedar-se ronc, mentre picava de peus amb les dues cames a risc de perdre el peu sa.

Un raig de pensament el va il·luminar amb la idea que havia de sortir de la fossa fos com fos. Sobretot quan un dels tentacles va tallar en diverses parts la tela ultrar-resistent del camal del vestit.

Es va incorporar a saltirons, ajudant-se amb les broques. Va grimpar per l'estructura del súper-trepant realitzant un gran esforç amb els braços fins que va aconseguir posar mig cos sobre el llis pis del passadís.

Davant els seus ulls es van desplegar més criatures tentaculars. Ara podia veure-les bé. Uns mol·luscs semblants a unes meduses de color ivori i de la mida d'una tortuga, que s'arrossegaven impulsades pels serrats i llargueruts tentacles.

Una d'elles, justament la més diminuta i la més propera, va moure les seves extremitats amb sorprenent elegància i li va tallar un parell de dits de la mà esquerra amb la facilitat de qui talla mantega amb un ganivet calent.

Aquest cop Marian ni tan sols va cridar. Mogut per la ràbia va donar un profund tall a la criatura en la seva part més ampla, partint en dos el seu cos gelatinós.

Sense perdre de vista a les altres criatures, tot i que no tenien ulls totes conflüen cap a la seva posició, va aconseguir sortir de la fossa.

Va aconseguir establir-se sobre el peu dret i va avançar tot fent saltets. El reguer de sang que va deixar darrere seu va servir perquè algunes de les meduses ataquessin el terra amb renovat interès, oblidant a la presa.

Perquè això és en el que t'has convertit, va pensar, una presa a punt de ser caçada per una manada d'aquestes bestioles.

—Aquestes immundícies ensumen la sang —va dir serrant les dents—. Elvis! Miguel! Ajuda!

Tot i que els seus crits van formar ressons inacabables en la instal·lació no va obtenir cap resposta.

En canvi la porta del tauler, la que tenia el trident pintat en uns dels seus costats, va començar a tancar-se. I a Marian li faltaven encara uns trenta metres per arribar.

—Pareu aquesta porta! Maleïts fills de puta! —va udolar gairebé

sense alè. Li feia mal el pit de tant cridar i ja gairebé no aconseguia sostenir-se. Si queia, seria la fi.

Es va apropar a una de les parets llises i d'una ganivetada amb el bisturí va tallar una bona quantitat de tentacles de les meduses que havien aparegut per allà. Una vegada que va alliberar la zona es va deixar caure de costat.

Ara recolzat contra la paret va poder avançar una mica més ràpid, encara que això li va costar el lòbul de l'orella dreta.

La porta doble seguia amb el seu lent desplegament. El raig de llum de l'altre costat s'anava afinant a mesura que es tancava. Les dues parets ja estaven a les fosques i les maleïdes bestioles adoptaven un lleuger to blau cel fluorescent davant la falta de llum. La càmera del súper-trepant era ara un espai psicodèlic ple de frenètica activitat.

Marian va aixafar un parell de meduses amb cada salt. El so del espetec en morir rebentades les criatures li va produir un gaudi quasi orgàsmic a mesura que s'acostava a l'obertura. Anava a guanyar-li a la foscor, al tancament de la porta.

Anava a viure.

Amb la mà sana va aferrar el ventall metàl·lic de la porta i llavors, alguna cosa més forta el va enxampar a ell.

Era un tentacle del gruix d'un braç humà i del llarg d'una cama de basquetbolista.

No va tenir gaire temps per resistir-se. Les parts serrades del tentacle van penetrar la zona tova del baix estómac amb extrema senzillesa. La ment adolorida de Marian va enviar una última ordre comminant-lo a clavar el bisturí. Ho va fer però amb tan poca força que l'enorme medusa que tenia darrere amb prou feines si ho va sentir.

Ja era mort quan la criatura de dos metres d'altura va enfonsar els seus tentacles entre les seves parts i va repartir els seus òrgans entre les meduses més petites.

—I això és tot —va comentar amb certa nostàlgia Elvis mentre l'últim tros de braç desapareixia a la gola de la criatura més grossa—. El Pare Neptú sempre acaba la feina.

L'enorme mol·lusc habitant de les profunditats del mar de nitrogen en Tritó es va fer amb el tronc superior de l'infortunat enginyer, mentre les meduses més petites es repartien els trossos viscosos i les filagarses del vestit protector cobertes de sang.

—No em canso de veure'ls menjar, són adorables —va admirar Miguel des de l'escala d'emergència, aquell lloc on presumiblement les

meduses no podien arribar—. Encara que aquesta vegada han estar ben a prop. Sí que tenien gana. Pensava que anaven a tirar tota l'estructura avall amb els seus cops. Has estat bé amb això de les crio-erupcions.

Elvis va assentir, acceptant el compliment del seu company.

—Maleïdes bestioles, ja no es conformen amb res. D'altra banda, jo no em canso de veure el meu compte bancari. —Amb un somriure d'orella a orella Elvis va treure una calculadora de butxaca i es va posar a fer comptes—. Amb aquest nou accident el nostre sou pujarà un 1,5% sempre que l'empresa no s'assabenti de l'existència d'aquestes boniques bestioletes. Per a quan s'acabi el torn serem milionaris.

Miguel va somriure també, encara que un vel de tristesa va creuar la seva mirada. Amb un gest, va assenyalar el fons.

—Aquest semblava bo.

—Sí, un poc cregut com tots els enginyers, però bo. La propera vegada demanem que ens enviïn un parell d'advocats.

—És una bona idea, però per a què necessitaríem advocats aquí? — Miguel es va encaminar cap a l'escaleta amb la serra circular preparada, no fos cas que algun d'aquells bitxos s'hagués escapat de la càmera del súper-trepant a últim moment—. Una cosa més, la propera vegada jo faré de tipus amigable i tu de fastigós, et sembla?

—Com vulguis.

Pablo Arreche (Venado Tuerto, Argentina, 1980). Amant de la ciència-ficció i del terror, ha publicat els seus relats i novel·les en les revistes *Próxima*, *Catarsi*, i en el blog *Portal de Ciencia y Ficción*. Com autor, també ha publicat múltiples històries a la plataforma digital *Amazon*. Els seus autors predilectes del gènere són Stephen King, Edgar Allan Poe y Arthur Clark, entre molts d'altres.

ES ENRICH
MARÍ WAHLS
L'HOSTAL LLEDÓ
JIM GILI COT
ARMENGOL MARÍ WAHLS CARRASCO
ELL DE L'HOSTAL LLEDÓ PÀMIES AR
SET PÀMIES COTES ENRICH CAÑADAS
ARMENGOL MARÍ WAHLS CAÑADAS
LLEDÓ L'HOSTAL ALBANELL PÀMIES AR
HE OSET GILI ARRECHE CAÑADAS
O'ARMENGOL MARÍ WAHLS CARRASCO
ALBANELL L'HOSTAL LLEDÓ PÀMIES ARRECHE
ET CAÑADAS GILI COT ENRICH CAÑADAS
ARMENGOL WAHLS OSET CAÑADAS
ALBANELL L'HOSTAL CARRASCO ARRECHE
ET JIM GILI COT ENRICH CAÑADAS
ARMENGOL MARÍ WAHLS CARRASCO